

การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษาเพื่อเสริมสร้าง
ความสามารถการอ่านจับใจความของนักศึกษากลุ่มชาติพันธุ์

การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองเสนอเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

หลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน

กรกฎาคม 2567

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยพะเยา

การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษาเพื่อเสริมสร้างความสามารถ
การอ่านจับใจความของนักศึกษากลุ่มชาติพันธุ์

กรรณก ทิพพหา

การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองเสนอเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

หลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน

กรกฎาคม 2567

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยพะเยา

THE DEVELOPMENT OF LEARNING ACTIVITIES BASED ON CONCEPT OF MULTICULTURAL
EDUCATION TO ENHANCE READING COMPREHENSION ABILITY FOR ETHNIC STUDENTS

An Independent Study Submitted in Partial Fulfillment
of the Requirements for the Master of Education Degree
in Curriculum and Instruction

July 2024

Copyright 2024 by University of Phayao

การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง

เรื่อง

การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดทฤษฎีพัฒนาธรรมศึกษาเพื่อเสริมสร้างความสามารถ
การอ่านจับใจความของนักศึกษาในกลุ่มชาติพันธุ์

ของ กรรณก ทิพพหา

ได้รับพิจารณาอนุมัติให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

หลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน

ของมหาวิทยาลัยพะเยา

..... ประธานกรรมการสอบการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สุธาพร ปัญญาพฤษ)

..... อาจารย์ที่ปรึกษาการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. วสันต์ สรรพสุข)

..... อาจารย์บัณฑิตศึกษามหาวิทยาลัยพะเยา

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. วิไลภรณ์ วิชญาวัฒน์)

..... คณบดีวิทยาลัยการศึกษา

(รองศาสตราจารย์ ดร. รักษิต สุทธิพงษ์)

- เรื่อง:** การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษาเพื่อเสริมสร้างความสามารถ การอ่านจับใจความของนักศึกษากลุ่มชาติพันธุ์
- ผู้ศึกษาค้นคว้า:** กรกนก ทิพพหา, การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง: กศ.ม. (หลักสูตรและการสอน), มหาวิทยาลัยพะเยา, 2567
- อาจารย์ที่ปรึกษา:** ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. วสันต์ สรรพสุข
- คำสำคัญ:** พหุวัฒนธรรมศึกษา, แผนกิจกรรมการจัดการเรียนรู้, การอ่านจับใจความ

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) เพื่อสร้างและตรวจสอบคุณภาพแผนกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษาเพื่อพัฒนาความสามารถการอ่านจับใจความของนักศึกษากลุ่มชาติพันธุ์และ (2) เพื่อเปรียบเทียบผลการพัฒนาความสามารถการอ่านจับใจความของนักศึกษากลุ่มชาติพันธุ์ก่อนเรียนและหลังเรียนกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยคือ นักศึกษากลุ่มชาติพันธุ์ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเทคโนโลยีไชยพันธ์พงษ์ จำนวน 30 คน ที่ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย (1) แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษา จำนวน 5 แผนและ (2) แบบทดสอบวัดความสามารถการอ่านจับใจความสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและการทดสอบค่าทีแบบกลุ่มเดียว ผลการวิจัยพบว่า (1) ผลการประเมินคุณภาพแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษาเพื่อเสริมสร้างทักษะการอ่านจับใจความพบว่าแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทุกแผนการเรียนรู้อยู่ในระดับคุณภาพมากที่สุดและ (2) ผลการเปรียบเทียบความสามารถการอ่านจับใจความของนักศึกษากลุ่มชาติพันธุ์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

Title: THE DEVELOPMENT OF LEARNING ACTIVITIES BASED ON CONCEPT OF MULTICULTURAL EDUCATION TO ENHANCE READING COMPREHENSION ABILITY FOR ETHNIC STUDENTS

Author: Kornkanok Thiphaha, Independent Study: M.Ed. (Curriculum and Instruction), University of Phayao, 2024

Advisor: Assistant Professor Wasan Sapphasuk

Keywords: Multicultural education learning Activities Reading Comprehension Ability

ABSTRACT

The objectives of this research were (1) to create and inspect the quality of learning activity plan based on the concept of multicultural education to improve reading comprehension of ethnic group students; and (2) to compare the pretest and post-test results of the development of reading comprehension among the ethnic group students. The sample group consisted of 30 first-year ethnic group vocational students from Chaiphaphong College of Technology in Semester 1, Academic Year 2023, selected by purposive sampling. The research tools consisted of (1) five multicultural study-based learning activity plans; and (2) a reading comprehension assessment plan. Statistics used in the study were the mean, standard deviation, and one sample T-test. The results were that: (1) the result of the multicultural study-based reading comprehension learning activity plan assessment was that all learning plans got the highest rating; and (2) the post-test reading comprehension score of ethnic group students was higher than the pre-test score with a statistical significance level of .05

กิตติกรรมประกาศ

การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองฉบับนี้เสร็จสมบูรณ์ได้ด้วยความรู้และความช่วยเหลือจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. วสันต์ สรรพสุข ที่ได้เสียสละเวลาอันมีค่า ดูแล ช่วยเหลือ เป็นที่ปรึกษาการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง ผู้วิจัยซาบซึ้งในพระคุณเป็นอย่างยิ่ง และขอกราบขอบพระคุณ

ขอกราบขอบพระคุณกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิทุกท่านที่กรุณาเสียสละเวลาในการให้คำแนะนำ ช่วยเหลือ ด้วยความเอาใจใส่ ส่งผลให้การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งและขอบพระคุณ ขอกราบขอบพระคุณ ผู้อำนวยการ ตลอดจนคณะครู นักศึกษา วิทยาลัยเทคโนโลยีไชยพันธ์พงษ์เป็นอย่างสูง ที่กรุณาให้ความอนุเคราะห์ข้อมูลในการทำวิจัย และอำนวยความสะดวกแก่ผู้วิจัยเป็นอย่างดี ในการเก็บข้อมูลการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองในครั้งนี้

ท้ายสุดนี้ขอกราบขอบพระคุณ คุณพ่อ กฤษณ ทิพพหา และบุคคลในครอบครัวทุกท่าน ผู้เป็นกำลังใจและให้โอกาสทางการศึกษาแก่ผู้วิจัยเสมอมา คุณความดีและคุณประโยชน์ทั้งหลายที่เกิดขึ้นจากการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบให้แก่ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทุกท่านและขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง มา ณ โอกาสนี้

ผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่า การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองฉบับนี้ จะเป็นประโยชน์ต่อการปรับปรุงคุณภาพการศึกษาและผู้ที่มีสนใจบ้างไม่มากก็น้อย

กรรณก ทิพพหา

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	จ
กิตติกรรมประกาศ	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ฅ
สารบัญภาพ.....	ฎ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์การวิจัย	5
สมมุติฐานการวิจัย.....	5
ขอบเขตของการวิจัย	5
นิยามศัพท์เฉพาะ	7
ประโยชน์ที่จะได้รับการวิจัย.....	9
กรอบแนวคิดการวิจัย	9
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	10
การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษา.....	12
แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้.....	21
ความสามารถการอ่านจับใจความ.....	27
กลุ่มชาติพันธุ์.....	42
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	49
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	54

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	54
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	55
การเก็บรวบรวมข้อมูล	58
การวิเคราะห์ข้อมูล	59
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	59
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	62
ตอนที่ 1 ผลการสร้างและตรวจสอบคุณภาพของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิด พหุวัฒนธรรมศึกษา.....	63
ตอนที่ 2 ผลการเปรียบเทียบความสามารถการอ่านจับใจความของนักศึกษากลุ่มชาติพันธุ์ ก่อนเรียนและหลังเรียนตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษา.....	70
บทที่ 5 บทสรุป.....	71
สรุปผลการวิจัย	72
อภิปรายผลการวิจัย.....	73
ข้อเสนอแนะการวิจัย.....	76
บรรณานุกรม	77
ภาคผนวก ก รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือในการวิจัย.....	88
ภาคผนวก ข เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	89
ภาคผนวก ค ผลการวิเคราะห์คุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	107
ประวัติผู้วิจัย	174

สารบัญตาราง

หน้า

ตารางที่ 1 แสดงการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษา เพื่อเสริมสร้างการอ่านจับใจความของนักศึกษากลุ่มชาติพันธุ์.....	19
ตารางที่ 2 แสดงผลการประเมินคุณภาพของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษา แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 1 ความเชื่อ ตำนานเกี่ยวกับผีในชาติพันธุ์.....	64
ตารางที่ 3 แสดงผลการประเมินคุณภาพของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษา แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 2 เอกลักษณะการแต่งกายของชาติพันธุ์.....	65
ตารางที่ 4 แสดงผลการประเมินคุณภาพของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษา แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 3 วิถีชีวิตและถิ่นที่อยู่อาศัย.....	66
ตารางที่ 5 แสดงผลการประเมินคุณภาพของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษา แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 4 การหาคู่และการแต่งงานของชาติพันธุ์.....	67
ตารางที่ 6 แสดงผลการประเมินคุณภาพของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษา แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 5 การสืบสานประเพณีของชาติพันธุ์.....	68
ตารางที่ 7 แสดงสรุปผลการประเมินคุณภาพของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษาเพื่อเสริมสร้างทักษะการอ่านจับใจความของนักศึกษากลุ่มชาติพันธุ์ โดยผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน.....	69
ตารางที่ 8 แสดงผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถการอ่านจับใจความของนักศึกษา กลุ่มชาติพันธุ์ก่อนเรียนและหลังเรียนตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษา.....	70
ตารางที่ 9 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนพิจารณาความเหมาะสมของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษา แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 1 ความเชื่อ ตำนานเกี่ยวกับผีในชาติพันธุ์.....	107

ตารางที่ 10 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนพิจารณาความเหมาะสม ของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดทหุวัฒนธรรมศึกษา แผนการจัดกิจกรรมการ เรียนรู้ที่ 2 เอกลักษณ์การแต่งกายของชาติพันธุ์.....	153
ตารางที่ 11 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนพิจารณาความเหมาะสมของ แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดทหุวัฒนธรรมศึกษา แผนการจัดกิจกรรมการ เรียนรู้ที่ 3 วิถีชีวิตและถิ่นที่อยู่อาศัย.....	156
ตารางที่ 12 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนพิจารณาความเหมาะสมของ แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดทหุวัฒนธรรมศึกษา แผนการจัดกิจกรรมการ เรียนรู้ที่ 4 การหาคู่และการแต่งงานของชาติพันธุ์.....	159
ตารางที่ 13 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนพิจารณาความเหมาะสมของ แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดทหุวัฒนธรรมศึกษา แผนการจัดกิจกรรมการ เรียนรู้ที่ 5 การสืบสานประเพณีของชาติพันธุ์.....	162
ตารางที่ 14 แสดงค่าเฉลี่ยดัชนีความสอดคล้องผลการประเมินความสอดคล้องของ แบบทดสอบวัดความสามารถการอ่านจับใจความ 4 ตัวเลือก จำนวน 50 ข้อ.....	165
ตารางที่ 15 ผลการวิเคราะห์ค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) แบบทดสอบวัด ความสามารถการอ่านจับใจความ จำนวน 50 ข้อ.....	167
ตารางที่ 16 แสดงผลการวิเคราะห์ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบที่ผ่านการหาค่า ความยากง่าย (p) และค่าและค่าอำนาจจำแนก (r) จำนวน 40 ข้อ.....	170
ตารางที่ 17 แสดงผลการเปรียบเทียบความสามารถการอ่านจับใจความของนักศึกษา กลุ่มชาติพันธุ์ก่อนเรียนและหลังเรียนตามแนวคิดทหุวัฒนธรรมศึกษา.....	172

สารบัญภาพ

	หน้า
ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย.....	9
ภาพที่ 2 โครงสร้างแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษา.....	15
ภาพที่ 3 รูปแบบการวิจัย	54

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

สังคมไทยในปัจจุบัน เป็นสังคมแห่งความหลากหลายทางวัฒนธรรม ซึ่งประกอบไปด้วยพลเมืองที่มีความแตกต่างกัน ทั้งเชื้อชาติ ศาสนา ภาษา ความเชื่อ วัฒนธรรมและชาติพันธุ์ (ธเนศ วงศ์ยานนาวา, 2557) กลุ่มคนชาติพันธุ์ได้อาศัยและกระจายตัวอยู่ในภูมิภาคต่าง ๆ ในประเทศไทย โดยกลุ่มคนชาติพันธุ์เหล่านี้ต่างก็ย่อมมีอัตลักษณ์ที่แตกต่างกันออกไปตามสภาพแวดล้อม โดย ภาษา ศาสนา เป็นหนึ่งในองค์ประกอบสำคัญในการกำหนดอัตลักษณ์ของกลุ่มชาติพันธุ์นั้น ๆ สอดคล้องกับ อนันตา สุขวัฒน์ (2564) ศึกษาความหลากหลายทางกลุ่มชาติพันธุ์ในจังหวัดเชียงรายซึ่งอาศัยอยู่ทั้งตามที่ราบและบนดอยสูง พบว่าแต่ละกลุ่มชาติพันธุ์จะมีภาษา ศาสนา ประเพณี และวัฒนธรรม แตกต่างกันไปตามแต่วิถีดั้งเดิมที่บรรพบุรุษได้ปฏิบัติสืบทอดกันมา ซึ่งสิ่งนั้นเป็นตัวกำหนดวิถีชีวิตและภาษา แต่การดำเนินชีวิตของบุคคลนั้นเราไม่อาจปฏิเสธได้ว่าสิ่งที่แตกต่างเหล่านี้ อาจทำให้เกิดความไม่เข้าใจ

อย่างไรก็ตามกลุ่มชาติพันธุ์อาจพบปัญหาในด้านการสื่อสารตลอดจนรวมไปถึงด้านการศึกษา เนื่องจากสภาพสังคมและสถานการณ์ที่อาจมีข้อจำกัดในการเข้าถึงบริการสังคมพื้นฐานที่จำเป็น เช่น บริการด้านการศึกษาที่เป็นปัจจัยและพื้นฐานที่สำคัญสำหรับทุกคน เพราะการศึกษาถือเป็นกระบวนการเรียนรู้เพื่อส่งเสริมความเจริญของงานสู่สังคมผ่านการถ่ายทอด และการสร้างองค์ความรู้ที่เกิดจากการเรียนรู้และปัจจัยต่าง ๆ ที่สนับสนุนให้บุคคลได้เรียนรู้อย่างต่อเนื่องเพื่อลดความเหลื่อมล้ำและพัฒนากำลังคนให้เหมาะสม (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2557) กลุ่มคนชาติพันธุ์ควรได้รับบริการทางด้านนี้ เพราะการศึกษาถือเป็นสิทธิขั้นพื้นฐานของทุกคนที่จะต้องได้รับการศึกษาอย่างทั่วถึงและมีคุณภาพ ไม่ควรมีการเลือกปฏิบัติหรือคำนึงถึงความแตกต่างใด ๆ หากกลุ่มคนชาติพันธุ์ไม่ได้รับบริการทางการศึกษาอย่างเหมาะสม ย่อมเกิดผลเสีย ทั้งในด้านความขาดแคลน ความรู้ และความเข้าใจพื้นฐานที่จำเป็นสำหรับการเข้าร่วมในชีวิตประจำวันและสังคม จนถึงความสามารถในทักษะทางด้านภาษาไทย ภาษาไทยจึงมีความสำคัญต่อคนทุกคนที่อาศัยอยู่ในประเทศไทย เพราะภาษาไทยถูกกำหนดให้เป็นภาษาทางราชการ และเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้พลเมืองสื่อสารและเข้าใจกันได้อย่างถูกต้อง กลุ่มคนชาติพันธุ์จึงจำเป็นที่จะต้องเรียนรู้ภาษาไทย เนื่องจาก

ภาษาไทยเป็นภาษาหลักที่มีความสำคัญทั้งในการด้านการสื่อสาร การเชื่อมโยงวัฒนธรรมและสังคมไทยแต่การจัดการเรียนการสอนภาษาไทยส่วนใหญ่จะต้องจัดการเรียนการสอนในสถานศึกษาจึงทำให้ผู้เรียนกลุ่มชาติพันธุ์จะต้องเข้ามาศึกษาต่อในสถานศึกษาการเรียนภาษาไทยของผู้เรียนกลุ่มชาติพันธุ์จึงควรจะต้องมีระบบกฎเกณฑ์มากยิ่งขึ้น (สิระ สมนาม, 2560) การให้ความสำคัญกับระบบกฎเกณฑ์ในการเรียนการสอนภาษาไทยสำหรับผู้เรียนกลุ่มชาติพันธุ์จึงเป็นเรื่องสำคัญ การจัดการเรียนการสอนภาษาไทยจึงเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับเด็กชาติพันธุ์เพราะเด็กเหล่านี้ถือเป็นการกำลังสำคัญในการพัฒนาชาติบ้านเมือง วิชาภาษาไทยจึงเป็นรายวิชาที่จะสามารถเข้ามาเติมเต็มในส่วนนี้ เพราะวิชาภาษาไทยเป็นรายวิชาที่จะทำให้เด็กชาติพันธุ์เหล่านี้ได้ฝึกฝนทักษะทางภาษาไทยให้ครบถ้วนทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ ด้านการฟัง ด้านการพูด ด้านการอ่าน และด้านการเขียน การเรียนรู้และการฝึกฝนจะทำให้เกิดความชำนาญจนสามารถใช้สื่อสารให้เกิดประโยชน์แก่ผู้เรียนในด้านการเรียน ภาษาไทยจะช่วยให้เด็กชาติพันธุ์สามารถเข้าใจและเข้าร่วมกิจกรรมทางสังคมได้อย่างมีประสิทธิภาพและช่วยสร้างความเชื่อมั่นในการสื่อสาร สร้างความเข้าใจในวัฒนธรรม และช่วยให้เข้าใจเนื้อหาในบทเรียน สื่อต่าง ๆ ที่ใช้ในการเรียนรู้และเป็นพื้นฐานสำคัญในการพัฒนาทักษะทางภาษาไทย (กระทรวงศึกษาธิการ, 2545)

ทักษะทางภาษาไทยจึงมีความสำคัญและความจำเป็นที่จะต้องเรียนรู้ โดยทักษะที่สำคัญที่สุดและถือเป็นทักษะที่เกี่ยวข้องกับการถ่ายทอดความรู้และความเข้าใจผ่านทางภาษาสำหรับผู้เรียน คือ ทักษะการอ่าน ดังที่ พงษ์จันทร์ สุขยิ่ง และคณะ (2553) กล่าวว่า “การอ่านนั้น เปรียบเสมือนตั้งกุญแจที่ไขความรู้ที่มีอยู่หลากหลายบนโลก” การอ่านนั้นมีหลากหลายรูปแบบ แต่การอ่านที่เป็นพื้นฐานสำคัญที่จะทำให้ต่อยอดไปสู่การอ่าน ประเภทอื่นได้ดี คือ การอ่านจับใจความ ดังที่ แววมยุรา เหมือนนิล (2541) ได้กล่าวถึงการอ่านจับใจความว่าเป็นความเข้าใจเรื่องที่อ่านในระดับต้นและเป็นพื้นฐานสำคัญมากสำหรับการอ่านระดับสูงต่อไป เช่นเดียวกับ กอบกาญจน์ วงศ์วิสิทธิ์ (2551) กล่าวว่า การอ่านจับใจความเป็น การอ่านเบื้องต้นที่ผู้อ่านจะต้องฝึกฝนตนเองเพื่อให้สามารถจับใจความสำคัญของเรื่องที่อ่านได้ถึงแม้ว่าการอ่านจับใจความจะมีความสำคัญต่อการเรียนรู้และถูกกำหนดให้เป็นเนื้อหาในการเรียนการสอนในรายวิชาภาษาไทย แต่จากการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยในสถานศึกษาจะเห็นได้ว่าการสอนอ่านจับใจความนั้นยังไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร เพราะผู้เรียนไม่สามารถอ่านจับใจความได้ หรืออ่านจับใจความไม่ถูกต้อง ไม่สามารถจับประเด็นหรือลำดับเหตุการณ์ จากเรื่องที่อ่าน มีการคิดที่ไม่เป็นระบบ ไม่สามารถถ่ายทอดใจความสำคัญจากการอ่านของตนให้ผู้อื่นเข้าใจ (รวิวัฒน์ พงษ์สุพจน์ และคณะ, 2551) การอ่านจับใจความยังคงเป็นปัญหา

สำหรับผู้เรียน สอดคล้องกับ นภเนตร ธรรมบวร (2551) กล่าวว่า ปัจจุบันมีผู้เรียนจำนวนไม่น้อยที่มีปัญหาในการทำความเข้าใจกับเนื้อหาหรือความหมายของสิ่งที่ตนอ่าน สอดคล้องกับ กิติยวดี บุญซื่อ (2550) กล่าวถึงปัญหาของการอ่านจับใจความไว้ว่าผู้เรียนส่วนใหญ่อ่านออกเขียนได้ อ่านได้คล่อง แต่จับใจความสำคัญไม่ได้ ทำให้การอ่านไม่มีความหมายและไม่มีประโยชน์เพราะไม่ได้สาระความรู้จากเรื่องที่อ่าน ปัญหาการอ่านจับใจความของผู้เรียนจึงเป็นปัญหาที่ควรได้รับการแก้ไขและพัฒนาเป็นอย่างมาก

“การอ่านเป็นสิ่งสำคัญโดยเฉพาะการอ่านจับใจความ เพราะผู้ที่อ่านจับใจความของเรื่องที่อ่านได้มากย่อมมีโอกาสรับรู้เรื่องราวได้ดีกว่าผู้ที่ไม่สามารถจับใจความของเรื่องที่อ่านได้” (ศรีวิไล พลมณี, 2545) ฉะนั้นการอ่านจับใจความจึงถือได้ว่าเป็นการอ่านที่มีความสำคัญ ผู้เรียนที่บกพร่องทางด้านนี้ควรได้รับการแก้ไขอย่างเร่งด่วน สอดคล้องกับบริบทผู้เรียนที่ผู้วิจัยได้ทำการศึกษา คือนักศึกษากลุ่มชาติพันธุ์ระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 1 จากการสังเกตและจัดการเรียนการสอนรายวิชาภาษาไทยในชั้นเรียน พบว่า ผู้เรียนกลุ่มชาติพันธุ์มีปัญหาด้านการอ่านจับใจความ โดยนักศึกษากลุ่มชาติพันธุ์ ไม่สามารถตอบคำถามจากเรื่องที่อ่านได้ไม่เข้าใจสาระสำคัญหรือประเด็นสำคัญจากเรื่องที่อ่าน หรืออ่านและเลือกใช้คำในการตอบคำถามไม่ถูกต้อง สอดคล้องกับ สุภา วัชรสุขุม (2559) ศึกษาปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักเรียนนักศึกษาไทยเชื้อสายไทยมลายูในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ ผลการศึกษาปรากฏถึงการออกเสียง การใช้คำ ปัญหาการเรียงคำเข้าประโยค ทั้งการพูด และการเขียน ทั้งนี้ นักศึกษากลุ่มชาติพันธุ์ที่ผู้วิจัยใช้เป็นกลุ่มเป้าหมาย จะไม่ชอบที่จะอ่านบทความหรือเนื้อหาข้อความที่เป็นเนื้อหาเกี่ยวกับสิ่งที่ตนเองไม่เข้าใจ บางครั้งได้ลองอ่านแล้วก็ไม่เกิดกระบวนการคิดตามเนื้อเรื่องเพราะเนื้อหาที่ได้อ่านไม่น่าสนใจ และกิจกรรมการเรียนการสอนก็ไม่มี ความสอดคล้องเกี่ยวกับเรื่องราวของตน จนทำให้ผู้เรียนเกิดความเบื่อหน่าย และขาดความสนใจในการอ่านไปที่สุด หากนักศึกษากลุ่มชาติพันธุ์มีปัญหาในเรื่องของทักษะการอ่านก็ยิ่งจะทำให้ผู้เรียนนั้นไม่เล็งเห็นถึงความสำคัญของการอ่าน ฉะนั้นแล้วทักษะการอ่านจึงเป็นสิ่งสำคัญ เพราะการอ่านถือเป็นองค์ประกอบที่สำคัญในการเรียนรู้ ผู้สอนควรปลูกฝังให้ผู้เรียนมีความสามารถทางด้าน การอ่าน โดยเฉพาะด้านการอ่านจับใจความ

ผู้วิจัยจึงได้ศึกษาแนวคิดที่จะนำมาพัฒนาการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่นำมาใช้พัฒนาความสามารถการอ่านจับใจความสำคัญของนักศึกษากลุ่มชาติพันธุ์ คือ แนวคิดพุทธวัฒนธรรมศึกษา ราชบัณฑิตยสถาน (2549) ได้ให้ความหมายพุทธวัฒนธรรมศึกษา ว่าเป็นการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่ครอบคลุมเนื้อหาสาระและความคิด ความเชื่อ ของกลุ่มชนที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม ประเพณี ภาษา ความเชื่อ และวิถีชีวิต สอดคล้องกับ

Bennett (2007) กล่าวว่า แนวคิด พหุวัฒนธรรมศึกษาเป็นการจัดการเรียนรู้ที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานของความเชื่อภายใต้สังคมที่หลากหลายทางวัฒนธรรม ซึ่งจะนำไปสู่การพัฒนาผู้เรียนทุกคนให้เจริญสูงสุดตามศักยภาพของตน ดังนั้น ในการจัดการศึกษาตามแนวคิดพหุวัฒนธรรม จึงหมายถึง การจัดทำแผนการการจัดกระบวนการจัดการศึกษาในรูปแบบที่พัฒนามาจากปรัชญาค่านิยมแบบประชาธิปไตยและความเชื่อในคุณค่าของความหลากหลายทางวัฒนธรรม การสอดแทรกเนื้อหาที่เกี่ยวกับความหลากหลายทางวัฒนธรรมในเนื้อหาวิชาภาษาไทย ที่ผู้วิจัยทำการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ก็จะทำให้ผู้เรียนที่มาจากความแตกต่างทางวัฒนธรรมเกิดความกระตือรือร้นในการเรียน พร้อมทั้งมีความสนใจในเนื้อหาที่ได้อ่านเพราะผู้เรียนอ่านแล้วมีความเข้าใจมากยิ่งขึ้น โดยการพัฒนากิจกรรมการเรียนการสอนและเลือกใช้เนื้อหาในการเรียนการสอน ให้สอดคล้องกับวัฒนธรรมและการเรียนรู้ของผู้เรียน การเชื่อมโยงระหว่างแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษาและการอ่านจับใจความนั้นจะช่วยให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจและรับรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมที่มีความหลากหลายได้มากขึ้น เพราะการอ่านจับใจความสำคัญจากเรื่องที่ได้อ่านจะช่วยทำให้ผู้เรียนได้รับข้อมูลและความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรม ประเพณี ความเชื่อ วิถีชีวิต และเรื่องราวที่มีความสำคัญของวัฒนธรรมนั้น ๆ

ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษา (James A. Banks, 2014) เพื่อจะนำมาพัฒนาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้และเสริมสร้างความสามารถการอ่านจับใจความของนักศึกษา กลุ่มชาติพันธุ์ให้ดียิ่งขึ้น โดยสามารถสรุปแนวคิดในการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ ดังนี้ 1) การสร้างโอกาสที่เท่าเทียม ยุติธรรม ความเสมอภาค ผู้สอนจะเสริมสร้างเจตคตินิยมทางเชื้อชาติที่ถูกต้องให้กับผู้เรียน โดยผ่านกระบวนการพูดคุย แลกเปลี่ยนร่วมกัน 2) การปรับวิธีการจัดการเรียนการสอน เพื่อให้เกิดความเหมาะสมกับรูปแบบการเรียนรู้ของผู้เรียนที่มาจากต่างวัฒนธรรม โดยผู้สอนจะเชื่อมโยงเนื้อหาความรู้เกี่ยวกับความหลากหลายทางวัฒนธรรมให้ผู้เรียนได้อ่านพร้อมทั้งเสริมสร้างการอ่านจับใจความสำคัญ 3) การปรับเปลี่ยนเนื้อหาในบทเรียนเพื่อให้มีความสำคัญกับวัฒนธรรมต่าง ๆ ซึ่งจะทำให้เนื้อหาในรายวิชาภาษาไทยมีความน่าสนใจ ผู้เรียนอ่านแล้วจะมีความเข้าใจและสามารถจับใจความสำคัญจากเรื่องที่ได้อ่านได้ 4) การปรับทัศนคติในการอยู่ร่วมกันของผู้เรียนที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม

ด้วยเหตุผลและความสำคัญดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงมุ่งที่จะพัฒนาแผนการจัดการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ผู้วิจัยจะดำเนินการพัฒนาแผนการจัดการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษา เพื่อเสริมสร้างความสามารถการอ่านจับใจความของนักศึกษา กลุ่มชาติพันธุ์ แผนการจัดการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดเนื้อหาบท

อ่านเกี่ยวกับ ความเชื่อ วัฒนธรรม ประเพณี วิถีชีวิต และความหลากหลายทางวัฒนธรรม โดยสิ่งเหล่านี้จะสอดคล้องกับแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษา และสิ่งเหล่านี้จะทำให้ผู้เรียนเกิดความสนใจในการเรียนเพราะสอดคล้องกับแนวคิดที่ว่าในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนต้องเชื่อมโยงกิจกรรมการเรียนการสอนให้ผู้เรียน เรียนรู้จากสิ่งที่ตนเองเข้าใจ เพราะเป็นหนึ่งในวิธีการที่มีประสิทธิภาพในการสร้างการเรียนรู้ที่ยั่งยืนและมีความหมายสำหรับผู้เรียนทุกคน (กระทรวงศึกษาธิการ, 2540) ผู้สอนจะบูรณาการเนื้อหาเกี่ยวกับความหลากหลายทางวัฒนธรรมและสร้างแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อพัฒนาความสามารถการอ่านจับใจความ เพื่อที่จะทำให้นักศึกษากลุ่มชาติพันธุ์อ่านจับใจความได้ดียิ่งขึ้น และผู้เรียนสามารถนำสิ่งที่ได้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ไปปรับใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างถูกต้องเหมาะสม

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อสร้างและตรวจสอบคุณภาพแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษาเพื่อพัฒนาความสามารถการอ่านจับใจความของนักศึกษากลุ่มชาติพันธุ์
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการอ่านจับใจความของนักศึกษากลุ่มชาติพันธุ์ก่อนเรียนและหลังเรียนตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษา

สมมุติฐานการวิจัย

1. แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษาเพื่อเสริมสร้างการอ่านจับใจความของนักศึกษากลุ่มชาติพันธุ์ อยู่ในระดับมากขึ้นไป
2. นักศึกษากลุ่มชาติพันธุ์ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษามีความสามารถด้านการอ่านจับใจความหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

นักศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรชั้นปีที่ 1 กลุ่มชาติพันธุ์ (ปวช.1) วิทยาลัยเทคโนโลยีชัยพันธ์พงษ์ จำนวน 50 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

นักศึกษาชาติพันธุ์ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 (ปวช.1) วิทยาลัยเทคโนโลยีไชยพันธ์พงษ์ จำนวน 30 คน ที่ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) โดยผู้วิจัยกำหนดเกณฑ์ดังนี้ (เป็นนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเทคโนโลยีไชยพันธ์พงษ์ เป็นนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 ในสาขาการบัญชี คอมพิวเตอร์ธุรกิจ การตลาด ภาษาต่างประเทศ ช่างอิเล็กทรอนิกส์ ช่างไฟฟ้าและช่างเทคนิค ยานยนต์และเป็นนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 ที่เป็นกลุ่มชาติพันธุ์)

ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรต้น

กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษา

ตัวแปรตาม

ความสามารถการอ่านจับใจความ

เนื้อหาที่ใช้ในการสอน

เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัยเป็นไปตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพพุทธศักราช 2562 หมวดวิชาสมรรถนะแกนกลาง รายวิชาภาษาไทยพื้นฐาน ของสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งผู้วิจัยเลือกเนื้อหาที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ เนื้อหาประเภทร้อยแก้ว โดยเนื้อหาเกี่ยวกับ ความเชื่อ การหาคู่ การแต่งกาย ศิลปะ วิถีชีวิต ถิ่นที่อยู่อาศัย และประเพณี เนื้อหาตามสถานการณ์จริงที่สอดคล้องกับวัฒนธรรมและแหล่งเรียนรู้ จำนวน 5 แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ จำนวน 10 ชั่วโมง ประกอบด้วย

แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 1 ความเชื่อ ตำนานเกี่ยวกับผีในชาติพันธุ์ เวลา 2 ชั่วโมง

แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 2 เอกลักษณะการแต่งกายของชาติพันธุ์ เวลา 2 ชั่วโมง

แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 3 วิถีชีวิตและถิ่นที่อยู่อาศัย เวลา 2 ชั่วโมง

แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 4 การหาคู่และการแต่งงานของชาติพันธุ์ เวลา 2 ชั่วโมง

แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 5 การสืบสานประเพณีของชาติพันธุ์ เวลา 2 ชั่วโมง

ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้ ดำเนินการทดลองภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 ใช้ระยะเวลาการทดลองเป็นเวลา 7 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ชั่วโมง รวม 12 ชั่วโมง ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

1. ทดสอบก่อนเรียน จำนวน 1 ชั่วโมง
2. กลุ่มตัวอย่างเรียนกับแผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุวัฒนธรรม จำนวน 5 แผน แผนละ 2 ชั่วโมง รวม 10 ชั่วโมง
3. ทดสอบหลังเรียน จำนวน 1 ชั่วโมง (รวมทั้งสิ้น 12 ชั่วโมง)

นิยามศัพท์เฉพาะ

กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษา หมายถึง แนวคิดในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในชั้นเรียนที่นำไปสู่ผลลัพธ์ด้านความสามารถอ่านจับใจความให้สูงขึ้น ดังนี้

1) การสร้างโอกาสที่เท่าเทียม ยุติธรรม ความเสมอภาค ผู้เรียนผู้สอนแลกเปลี่ยนร่วมกันในประเด็นเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมของกลุ่มชาติพันธุ์ว่ามีวัฒนธรรมใดบ้าง เพื่อสร้างความน่าสนใจในเนื้อหาที่ได้อ่าน ได้เรียน และเพื่อเป็นการสร้างโอกาสที่เท่าเทียม ยุติธรรม ความเสมอภาคในชั้นเรียน โดยเลือกใช้เนื้อหาที่สอดคล้องกับความหลากหลายทางวัฒนธรรมของผู้เรียนกลุ่มชาติพันธุ์

2) การปรับวิธีการจัดการเรียนการสอน ผู้สอนปรับวิธีการจัดการเรียนการสอนโดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ เพื่อให้เกิดความเหมาะสมกับการเรียนรู้ของผู้เรียนที่มาจากต่างวัฒนธรรม ผู้สอนใช้เนื้อหาและบทอ่านที่เกี่ยวข้อง ความเชื่อ การแต่งกาย วิถีชีวิต การหาคู่ และขนบธรรมเนียมประเพณีที่เกี่ยวข้องกับชาติพันธุ์ของผู้เรียน

3) การปรับเปลี่ยนเนื้อหาในการจัดการเรียนการสอน ผู้สอนปรับเปลี่ยนเนื้อหาในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยผู้สอนจะเลือกใช้เนื้อหาที่เชื่อมโยงกับภูมิหลังและประสบการณ์ของผู้เรียนกลุ่มชาติพันธุ์ เนื้อหาที่เชื่อมโยงกับภูมิหลังและประสบการณ์จะทำให้ผู้เรียนอ่านจับใจความได้อย่างเข้าใจได้ง่าย ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนอ่านจับใจความได้อย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพ

4) การปรับทัศนคติในการอยู่ร่วมกันของผู้เรียนที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม ผู้สอนใช้เนื้อหา บทอ่าน ที่สื่อถึงความแตกต่างทางวัฒนธรรมเพื่อเป็นการปลูกฝังทัศนคติที่ดี และเพื่อให้ผู้เรียนได้เข้าใจ เข้าถึง มุมมองที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรมผ่านการอ่าน จับใจความ ผู้เรียน ผู้สอนร่วมกันสรุปเนื้อหาที่ได้เรียน และผู้เรียนทำแบบฝึกหัดเพื่อตรวจสอบ ความเข้าใจของตนเองว่าเข้าใจในเนื้อหาที่ได้อ่านจับใจความอย่างถูกต้องหรือไม่

แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดทฤษฎีวัฒนธรรมศึกษา แผนการจัด กิจกรรมการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อใช้ในการจัดการเรียนการสอนในรายวิชาภาษาไทย พื้นฐาน สำหรับนักศึกษากลุ่มชาติพันธุ์ ปวช.ปีที่ 1 วิทยาลัยเทคโนโลยีชัยพันธ์พงษ์ โดยสร้าง ขึ้นตามองค์ประกอบของการสร้างแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ได้แก่ สารระสำคัญ จุดประสงค์ การเรียนรู้ สารการเรียนรู้ กิจกรรมการเรียนรู้ สื่อและแหล่งการเรียนรู้ การวัดและประเมินผล โดยมีทั้งหมด 5 แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ จำนวน 10 ชั่วโมง ประกอบด้วย

แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 1 ความเชื่อ ตำนานเกี่ยวกับผีในชาติพันธุ์ เวลา 2 ชั่วโมง

แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 2 เอกลักษณ์การแต่งกายของชาติพันธุ์ เวลา 2 ชั่วโมง

แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 3 วิถีชีวิตและถิ่นที่อยู่อาศัย เวลา 2 ชั่วโมง

แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 4 การหาคู่และการแต่งงานของชาติพันธุ์ เวลา 2 ชั่วโมง

แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 5 การสืบสานประเพณีของชาติพันธุ์ เวลา 2 ชั่วโมง

ความสามารถการอ่านจับใจความ หมายถึง ระดับคะแนนของผู้เรียนที่ได้จากการ ทำแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการอ่านจับใจความ โดยผู้เรียนสามารถสรุปใจความ ของเรื่องที่ได้ อ่านได้ ตอบคำถามจากเรื่องที่ได้ อ่านได้ ประเมินโดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถ การอ่านจับใจความ แบบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 40 ข้อ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

นักศึกษากลุ่มชาติพันธุ์ หมายถึง นักศึกษากลุ่มชาติพันธุ์ระดับประกาศนียบัตร วิชาชีพชั้นปีที่ 1 ในวิทยาลัยเทคโนโลยีชัยพันธ์พงษ์ อาทิ ชาติพันธุ์ 1) ม้ง 2) อาข่า 3) ลีซอ 4) เมี่ยน 5) กระเหรี่ยง

วัฒนธรรม หมายถึง เนื้อหาการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยได้จัดทำขึ้นโดยวางแผนให้เนื้อหาการเรียนรู้อันเกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมของกลุ่มเป้าหมาย เช่น ความเชื่อ การแต่งกาย ศิลปะ วิถีชีวิต ถิ่นที่อยู่อาศัย และประเพณี เพื่อสร้างความสนใจในการเรียนรู้และการเข้าใจในวัฒนธรรมของ นักศึกษากลุ่มชาติพันธุ์

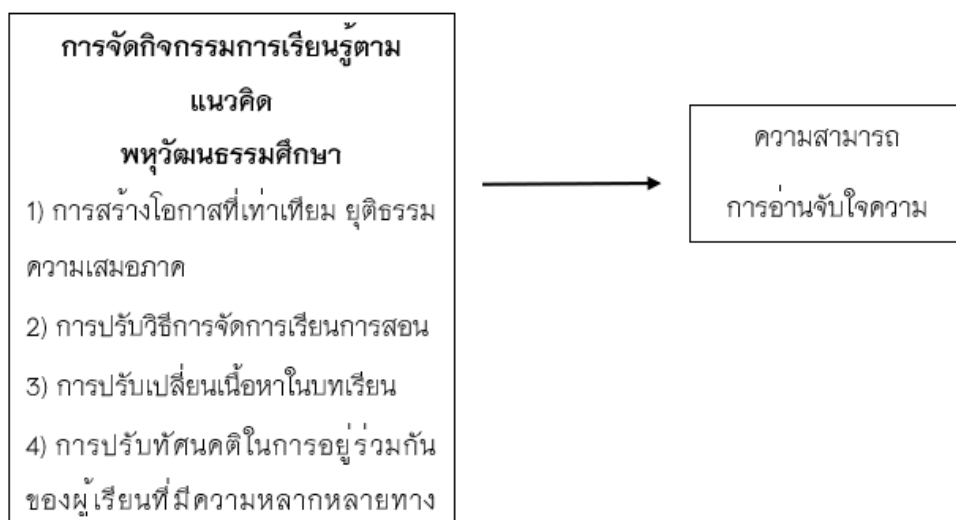
ประโยชน์ที่จะได้รับการวิจัย

1. ได้แผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษาที่มีคุณภาพ
2. นักศึกษากลุ่มชาติพันธุ์ได้รับการเสริมสร้างและพัฒนาความสามารถในการอ่านจับใจความด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษา
3. ได้แนวทางสำหรับครูผู้สอนในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้สำหรับผู้เรียนตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษาและเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการอ่านจับใจความของนักศึกษากลุ่มชาติพันธุ์

กรอบแนวคิดการวิจัย

ตัวแปรต้น

ตัวแปรตาม

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัย เรื่อง การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษาเพื่อเสริมสร้างความสามารถการอ่านจับใจความของนักศึกษากลุ่มชาติพันธุ์ ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังต่อไปนี้

1. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษา

- 1.1 ความหมายของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษา
- 1.2 ความสำคัญของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษา
- 1.3 องค์ประกอบหลักและโครงสร้างของแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษา
- 1.4 การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษา
- 1.5 การวัดประเมินผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษา

2. แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

- 2.1 ความหมายของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้
- 2.2 ความสำคัญของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้
- 2.3 ขั้นตอนการจัดทำแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้
- 2.4 องค์ประกอบของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

3. ความสามารถในการอ่านจับใจความ

- 3.1 ความหมายของความสามารถการอ่านจับใจความ
- 3.2 ความสำคัญของความสามารถการอ่านจับใจความ
- 3.3 ประเภทของความสามารถการอ่านจับใจความ
- 3.4 หลักการอ่านจับใจความ
- 3.5 การวัดและการประเมินผลความสามารถการอ่านจับใจความ

4. หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2562

- 4.1 หลักการของหลักสูตร
- 4.2 จุดมุ่งหมายของหลักสูตร
- 4.3 โครงสร้างหลักสูตร
- 4.4 หมวดวิชาสมรรถนะแกนกลาง กลุ่มวิชาภาษาไทย

5. กลุ่มชาติพันธุ์

- 5.1 ความหมายของกลุ่มชาติพันธุ์
- 5.2 ความเป็นมาของกลุ่มชาติพันธุ์
- 5.3 ลักษณะความแตกต่างทางชาติพันธุ์
- 5.4 วิธีการศึกษาชาติพันธุ์
- 5.5 นักศึกษากลุ่มชาติพันธุ์ในสถานศึกษา

6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษา

ความหมายของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษา

พหุวัฒนธรรมศึกษา หรือการศึกษาแบบพหุวัฒนธรรม ได้เริ่มมีการศึกษาขึ้นเป็นครั้งแรกในประเทศสหรัฐอเมริกา เนื่องจากในสหรัฐอเมริกามีการอพยพย้ายถิ่นของผู้คนเข้าไปอยู่เป็นจำนวนมากจากหลากหลายเชื้อชาติศาสนาที่ต่างวัฒนธรรม ทำให้เป็นประเทศที่มีความตื่นตัวด้านพหุวัฒนธรรมศึกษาที่ก้าวหน้าประเทศหนึ่ง แต่ก่อนที่สหรัฐอเมริกาจะมีความตื่นตัวด้านพหุวัฒนธรรมศึกษา ดังเช่นทุกวันนี้ก็ได้ผ่านขั้นตอนการปรับความคิดหลายช่วง ซึ่งนักการศึกษาต่างก็ได้ให้ความหมายของ ไว้ดังนี้

จรรยา จัวนาน (2538) ได้กล่าวถึง ความหมายของการศึกษาแบบพหุวัฒนธรรมไว้ดังนี้ การศึกษาแบบพหุวัฒนธรรมเป็นมโนคติหรือแนวคิดในการจัดการศึกษาสำหรับสังคมที่มีวัฒนธรรมหลากหลายโดยการจัดการศึกษาให้สอดคล้องกลมกลืนกับสิ่งแวดล้อมและความต้องการของผู้เรียน ด้วยการบูรณาการเพื่อให้ผู้เรียนทุกคนได้รับความเสมอภาคในการเรียน สำหรับความแตกต่างที่ทำให้เกิดความหลากหลายจะรวมถึงความแตกต่างด้านสีผิว เชื้อชาติ ศาสนา ภาษา ชั้นของสังคม และเศรษฐกิจ เพศ อายุและวัฒนธรรมถิ่นต่าง ๆ

สุธารา โยธาจันทร์ (2541) ได้สรุปความหมายของการศึกษาพหุวัฒนธรรมไว้ว่า การศึกษาแบบพหุวัฒนธรรมนั้นหมายถึงการจัดการศึกษาเกี่ยวกับความหลากหลายของวัฒนธรรมในสังคมซึ่งเป็นกระบวนการเปลี่ยนแปลงระบบโครงสร้างของหลักสูตรในสถานศึกษาให้ยอมรับและเคารพในความหลากหลายทางวัฒนธรรมผู้เรียนที่เป็นผลมาจากวัฒนธรรมในสังคมนั้นนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงการจัดการศึกษาที่คำนึงถึงความต้องการของผู้เรียนในด้านต่าง ๆ ตลอดจน คำนึงถึงความสอดคล้องกับบริบทของผู้เรียนทั้งในและนอกสถานศึกษาเพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียนและอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมอย่างสร้างสรรค์และเป็นสุข

Carl A. Grant and Gloria Ladson-Billings (1997) กล่าวว่า การศึกษาพหุวัฒนธรรมคือ แนวความคิดทางปรัชญาและกระบวนการทางการศึกษา โดยการศึกษาพหุวัฒนธรรมมีรากฐานมาจากปรัชญาในอุดมคติ เกี่ยวกับเสรีภาพ ความเสมอภาค ความเป็นธรรม ความยุติธรรม และการให้เกียรติในความเป็นมนุษย์ ในขณะที่เดียวกันการศึกษาพหุวัฒนธรรมคือ กระบวนการซึ่งเกิดขึ้นในสถานศึกษาและสถาบันการศึกษาต่าง ๆ ซึ่งสอดคล้องในทุกเนื้อหาวิชาและในส่วนอื่น ๆ ของหลักสูตรเพื่อที่จะเตรียมผู้เรียนทุกคนให้สามารถเรียนได้อย่างกระตือรือร้นภายใต้บรรยากาศขององค์การที่มีความเสมอภาค การศึกษาพหุวัฒนธรรมจะช่วย

ให้ผู้เรียนพัฒนาอัตติมโนทัศน์ในทางบวกและการค้นพบตนเองภายใต้การเป็นสมาชิกของกลุ่มต่าง ๆ

James A. Banks (2001) กล่าวว่า การศึกษาพหุวัฒนธรรมเป็นรูปแบบของการจัดการศึกษาประเภทหนึ่ง ที่สภาพแวดล้อมทางการศึกษาประกอบไปด้วยนักเรียนที่มาจากกลุ่มวัฒนธรรมที่ต่างกัน เช่น กลุ่มชาติพันธุ์ เพศ ชั้นทางสังคม กลุ่มภูมิภาค กลุ่มความต้องการพิเศษ โดยปัญหาของกลุ่มต่าง ๆ ดังกล่าวได้รับการตีแผ่และเปรียบเทียบ ซึ่งสภาพแวดล้อมทั้งหมดในสถานศึกษาจะได้รับการปฏิรูปเพื่อส่งเสริมให้เกิดการ ยอมรับซึ่งกันและกัน และเกิดความยุติธรรมระหว่างกลุ่มนักเรียนต่างวัฒนธรรมโดยตั้งอยู่บนพื้นฐานของข้อตกลงที่ว่าอคติ การแบ่งแยกและความขัดแย้งเป็นเรื่องปกติของกลุ่มคนที่มาจากวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน

Tileston (2004) กล่าวว่า การศึกษาพหุวัฒนธรรม คือกระบวนการจัดการศึกษาที่ได้รับการออกแบบมาเพื่อพัฒนาส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดความตระหนักรู้และการยอมรับในความแตกต่างทาง วัฒนธรรม สอดคล้องกับ Bennett (2007) อธิบายว่าการศึกษาพหุวัฒนธรรมคือกระบวนการของการสอนและการเรียนรู้ที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานของความเชื่อ ค่านิยมแบบประชาธิปไตยและปรัชญา พหุวัฒนธรรมนิยม (Cultural Pluralism) ภายใต้สังคมที่มีความหลากหลายวัฒนธรรม เพื่อนำไปสู่การพัฒนาผู้เรียนทุกคนให้เจริญสูงสุดตามศักยภาพของตน ทั้งด้านสติปัญญา อารมณ์ และสังคม

จากการศึกษา ความหมายของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษาจะสรุปได้ว่า หมายถึง การจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาการจัดการเรียนการสอนและเป็นการเน้นให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ เป็นการจัดการศึกษาเพื่อให้ผู้คนในสังคมพหุวัฒนธรรมเกิดความเข้าใจยอมรับและเคารพความแตกต่างหลากหลายทางวัฒนธรรม มีทักษะในการอาศัยอยู่ร่วมกัน ทั้งนี้เพื่อให้ผู้คนใน สังคมพหุวัฒนธรรมเกิดความเข้าใจยอมรับและเคารพความแตกต่างหลากหลายทางวัฒนธรรมมีทักษะในการอาศัยอยู่ร่วมกันและประสบความสำเร็จทางการเรียน

ความสำคัญการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษา

Geneva Gay (2004) กล่าวว่า การศึกษาพหุวัฒนธรรมมีความสำคัญต่อความสำเร็จของผู้เรียนที่มีความแตกต่างหลากหลายทางวัฒนธรรม ซึ่งต้องจัดการศึกษาให้สอดคล้องกับความแตกต่างของผู้เรียนในด้านต่าง ๆ การจัดการศึกษาพหุวัฒนธรรมศึกษาต้องมีการเชื่อมโยงแนวคิดทางด้านพหุวัฒนธรรมและศาสตร์ความรู้ในสถานศึกษา โดยคำนึงถึงประเด็นความเป็นจริงทางสังคมและความเกี่ยวข้องกับประสบการณ์ของผู้เรียน ซึ่งเป็นสิ่งที่มีอิทธิพลต่อการดำรงชีวิตของผู้เรียน

บรรจง พ้ารุ่งแสง (2550) กล่าวว่า การจัดการศึกษาแนวพหุวัฒนธรรมต้องคำนึงถึงบริบททางการเมือง สังคม และวัฒนธรรม และสอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน การเคารพความแตกต่างทางวัฒนธรรม ใกล้เคียงกัน เอกกรินทร์ สังข์ทอง (2551) ได้กล่าวว่า การศึกษาพหุวัฒนธรรมมีความสำคัญต่อการจัดการศึกษาบนพื้นฐานความแตกต่างหลากหลายทางวัฒนธรรมของผู้เรียน ซึ่งจะช่วยจรรโลง ความเข้าใจอัตลักษณ์และวิถีชีวิตของผู้คนที่แตกต่างกัน ส่งเสริมความเท่าเทียมและ ความเสมอภาค และช่วยให้ผู้คนที่มีความแตกต่างกัน ยอมรับและศรัทธาความแตกต่างทางวัฒนธรรมซึ่งกันและกัน

สุธีรัช ชูชื่น (2555) ได้กล่าวอีกว่า การศึกษาพหุวัฒนธรรมต้องการให้ผู้เรียนทราบ และคุ้นเคยกับความคิดเกี่ยวกับความหลากหลายในสังคมทั้งวิถีชีวิต ภาษา ศาสนา วัฒนธรรม และมุมมองที่แตกต่างกับตนเอง ซึ่งวัตถุประสงค์ของการศึกษาพหุวัฒนธรรม คือการสร้าง ความรู้สึกเชิงบวก ที่มีต่อพหุวัฒนธรรมเพื่อให้ผู้เรียนรู้สึกเป็นส่วนหนึ่งของสังคมมีคุณค่าและมีความเป็นมิตร

จากการศึกษา ความสำคัญของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษา จะสรุปได้ว่า แนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษามีความสำคัญต่อการจัดการศึกษาบนพื้นฐานความแตกต่างและความหลากหลายทางวัฒนธรรมของผู้เรียน เพื่อช่วยเสริมสร้างความเข้าใจในอัตลักษณ์ การแสวงหาความรู้ และทักษะในการดำรงชีวิตเพื่อความสงบสุขในสังคมการยอมรับและศรัทธาในความแตกต่างหลากหลายทางวัฒนธรรมเพื่อความเท่าเทียมเสมอภาคและมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน

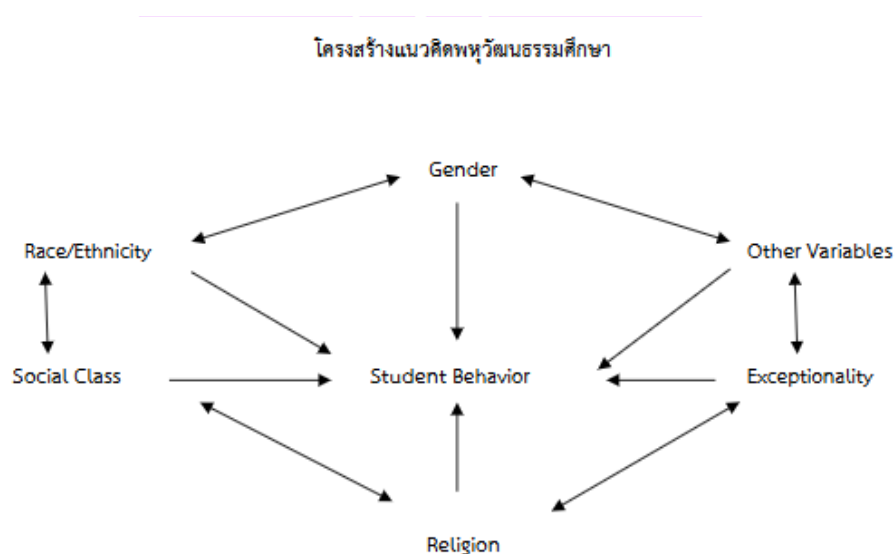
องค์ประกอบหลักและโครงสร้างของแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษา

องค์ประกอบหลักของการศึกษาพหุวัฒนธรรม James A. Banks ศาสตราจารย์ทางด้านการศึกษา University of Washington – Seattle และผู้อำนวยการ center of Multicultural Education เคยดำรงตำแหน่งประธานสมาคม the American Educational Research Association (AERA) และ the National Council for the Social Studies (NCSS) เสนอว่าการจัดการศึกษาพหุวัฒนธรรมนั้นมียุทธศาสตร์หลักที่สำคัญ 3 ประการดังนี้

1. แนวคิดเรื่องของแนวคิดทางการศึกษาพหุวัฒนธรรมเป็นการสร้างโอกาสในการเรียนรู้ที่เท่าเทียมให้กับผู้เรียนโดยไม่ต้องคำนึงถึงเชื้อชาติ ชาติพันธุ์ ชนชั้นทางสังคม หรือเพศ เนื่องจากผู้เรียนบางคนถูกตัดโอกาส หรือเนื่องจาก เชื้อชาติ เพศ และสถานภาพทางสังคมของเขาเหล่านั้น

2. การเคลื่อนไหวเพื่อปฏิรูปการศึกษาเป็นลักษณะของการปรับเปลี่ยนในเรื่อง ยุทธศาสตร์การสอนเพื่อพัฒนาศักยภาพของผู้เรียนตลอดจนสร้างโอกาสที่เท่าเทียมในเรื่องของการเรียนรู้

3. กระบวนการการศึกษาพหุวัฒนธรรมเป็นกระบวนการเรียนรู้ที่ต่อเนื่องมีวัตถุประสงค์สำคัญคือการสร้างให้เกิดแนวคิดประชาธิปไตยในสถานศึกษาและสังคมโดยตระหนักถึงความเสมอภาค เสรีภาพ และภราดรภาพ

ภาพที่ 2 โครงสร้างแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษา

จากภาพ ที่ 2 แสดงโครงสร้างทางสังคมของการจัดการศึกษาตามแนวทาง พหุวัฒนธรรมเป็นตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของผู้เรียนและอาจเป็นอิทธิพลจากตัวแปร ตัวใดตัวหนึ่ง หรือจากหลายตัวแปรประกอบกัน ไม่ว่าจะเป็น เพศ เชื้อชาติ ชนชั้นทางสังคม ศาสนา ความสามารถพิเศษ และตัวแปรอื่น ๆ ย่อมมีอิทธิพลที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการเรียนรู้ ของผู้เรียนทั้งสิ้น ด้วยเหตุนี้การจัดการศึกษาตามแนวทางพหุวัฒนธรรมจึงจำเป็นต้องให้ ความสำคัญต่อตัวแปรต่าง ๆ โดยไม่เน้นความสำคัญเพียงตัวแปรเดียว หรือตัวแปรตัวใดตัว หนึ่ง โดยเฉพาะโครงสร้างตามแนวทางพหุวัฒนธรรมศึกษา จำเป็นต้องคำนึงถึงพฤติกรรมของ ผู้เรียน เพศ เชื้อชาติ ชนชั้นทางสังคม ศาสนา ความสามารถพิเศษ สิ่งเหล่านี้จะส่งเสริมให้ ผู้สอนมีความรู้ ความเข้าใจ และสามารถจัดกิจกรรมการเรียนการสอนได้อย่างถูกต้องตาม แนวทางการจัดการศึกษาตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมต่อไป

การจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษา

การจัดการศึกษาตามแนวคิดของพหุวัฒนธรรม สามารถพัฒนาได้ด้วยแนวทาง ปฏิบัติที่หลากหลาย ผู้สอนจะต้องออกแบบการจัดการเรียนการสอนเพื่อตอบสนองความต้องการ การที่หลากหลายของผู้เรียนกลุ่มต่าง ๆ การจัดการศึกษาตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมจึงเป็น การบูรณาในลักษณะองค์รวมส่งผลถึงความเท่าเทียมกันทางการศึกษาในขอบเขตของ เพศ เชื้อชาติศาสนา ฐานะทางสังคม และวัฒนธรรมประเพณี พหุวัฒนธรรมศึกษามุ่งเน้นการ พัฒนาการจัดการเรียนการสอนเกี่ยวกับวัฒนธรรม เพื่อตอบสนองความต้องการที่หลากหลาย ของผู้เรียนกลุ่มต่าง ๆ ซึ่งสามารถบูรณาการในกลุ่มสาระการเรียนรู้ และพหุวัฒนธรรมศึกษา ยังมีแนวทางในการปฏิบัติเพื่อให้อบรมตามเป้าหมายที่ว่า “Education within a pluralistic society should affirm and help students understand their home and community cultures.” “การให้เกี่ยวกับการศึกษาเพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจวัฒนธรรมของตนเองพร้อมทั้งยอมรับและเข้าใจ วัฒนธรรมของผู้อื่นด้วย” (James A. Banks, 2014) โดยมีแนวคิดดังนี้

1. การสร้างโอกาสที่เท่าเทียม ยุติธรรม ความเสมอภาค ในการได้รับการศึกษาของ ผู้เรียนที่มาจากความหลากหลายทางวัฒนธรรม เชื้อชาติ ศาสนาเพศ ฐานะทางสังคม สภาพร่างกาย ความเท่าเทียม นี้หมายถึงความเท่าเทียมทั้งด้านของโอกาสการได้รับการศึกษา และประสบความสำเร็จทางการศึกษา จึงต้องมีการปรับวิธีการสอนให้เอื้อต่อผู้เรียนทุกกลุ่ม ทางวัฒนธรรม ผู้สอนจึงมีบทบาทสำคัญ ดังนี้ (บัญญัติ ยงยวน และคณะ, 2550)

1.1 เสริมสร้างเจตคติค่านิยมทางเชื้อชาติที่ถูกต้องให้กับผู้เรียนโดยผ่านกระบวนการสอนและการปฏิบัติตนเป็นแบบอย่างที่ไม่ลำเอียง การรับรู้เจตคติและพฤติกรรมของครูเกี่ยวกับความแตกต่างผู้เรียนต่อไปในทิศทางบวก

1.2 เป็นผู้ที่ยอมรับแนวคิดในเรื่องของความแตกต่างทางวัฒนธรรมและการอยู่ร่วมกันในสังคมที่มีความหลากหลายและมีบทบาทสำคัญในการส่งเสริมเจตคติ ในเรื่องของการยอมรับในบุคคลและกลุ่มบุคคลที่มีความแตกต่างจากตน

1.3 มีความรู้ เจตคติ และทักษะการสื่อสารในชั้นเรียนสร้างบรรยากาศในชั้นเรียนและจัดกิจกรรมในบทเรียนอย่างเท่าเทียม และการปฏิบัติกิจกรรมการเรียนการสอนให้เหมาะสมและส่งเสริมการยอมรับซึ่งกันและกันเพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจและยอมรับความแตกต่างและความหลากหลาย

2. การปรับวิธีการจัดการเรียนการสอน เพื่อให้เกิดความเหมาะสมกับรูปแบบการเรียนของผู้เรียนที่มาจากต่างวัฒนธรรม (ลูติมดี อาพัทธนันท์, 2551) ดังนี้

2.1 โรงเรียนควรมีนโยบายที่ชัดเจนเกี่ยวกับพหุวัฒนธรรมศึกษา มีแนวทางในการจัดการเรียนการสอนการจัดกิจกรรม

2.2 ปรับทัศนคติ ค่านิยม ความเชื่อ และการปฏิบัติตนของบุคลากรสิ่งสำคัญที่สุดได้แก่ ทัศนคติของบุคลากร ครู ผู้บริหาร เจ้าหน้าที่ แม่บ้าน ภารโรง ในสถานศึกษาโดยเฉพาะครูจะต้องเชื่อว่าผู้เรียนทุกคนไม่ว่าจะมาจาก เชื้อชาติใด เพศใด มีความผิดปกติทางร่างกายแล้วแต่มีโอกาที่จะประสบความสำเร็จในการเรียนด้วยกันทั้งนั้น

2.3 เทคนิคการสอน ผู้สอนต้องมีวิธีการสอนที่มุ่งเน้นถึงการมีส่วนร่วมเทคนิคการสอนที่เหมาะสมกับความเป็นพหุวัฒนธรรมศึกษา หมายถึงการเรียนที่ผู้เรียนเป็นศูนย์กลางและการเรียนที่ครูฟังเสียงและความคิดเห็นของผู้เรียนที่มาจากหลากหลายวัฒนธรรม

2.4 สื่อและอุปกรณ์การเรียนการสอนสถานศึกษาควรเลือกใช้สื่อและอุปกรณ์การเรียนการสอนที่สะท้อนประสบการณ์สื่อการสอนควรเกี่ยวข้องกับปัญหาและมุมมองของกลุ่มชนชาติ

2.5 มีการตรวจสอบและประเมินผลอย่างสม่ำเสมอในการจัดการศึกษา ไม่ว่าจะเป็นอย่างใดก็ตามต้องหมั่นตรวจสอบและปรับปรุงพัฒนาการจัดการศึกษาอย่างสม่ำเสมอ เช่น ตรวจสอบว่าเป้าหมายที่กำหนดเกี่ยวกับการจัดการศึกษาแบบพหุวัฒนธรรมศึกษาบรรลุวัตถุประสงค์หรือไม่ เป็นต้น

3. การปรับเปลี่ยนเนื้อหาในบทเรียนเพื่อให้ความสำคัญกับวัฒนธรรมต่าง ๆ แนวทางดังกล่าว มี 4 ระดับดังนี้

ระดับที่ 1 The Contribution Approach คือการเพิ่มบทบาทเหตุการณ์ประสบการณ์ของเชื้อชาติต่าง ๆ ในแบบเรียนโดยให้มีเนื้อหาที่แสดงถึงบทบาทของตัวแทนของกลุ่มของผู้เรียนในสังคม เช่น กล่าวถึงบุคคลที่มีชื่อเสียงในวัฒนธรรมหรือประวัติศาสตร์ของผู้เรียน

ระดับที่ 2 The Additive Approach คือการเพิ่ม หรือเสริมสิ่งที่ขาดหายไปในเรื่องสาระสำคัญ แก่นของเรื่อง เข้าไปโดยไม่มีการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างหลักสูตร

ระดับที่ 3 The Transformation Approach คือการปรับเปลี่ยนเนื้อหาในหลักสูตรทั้งหมดเพื่อให้สอดคล้องกับแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษาทั้งในประเด็นของเหตุการณ์แนวคิดที่ต้องมีความสอดคล้องกับผู้เรียนที่มีวัฒนธรรมหลากหลาย

4. การปรับทัศนคติในการอยู่ร่วมกันอย่างสันติของผู้เรียนที่หลากหลายทางวัฒนธรรมการสอนของครูที่เข้าใจผู้เรียนอย่างแท้จริง จึงสำคัญไม่ว่าผู้เรียนจะมาจากวัฒนธรรมใดก็ตามผู้สอนจะต้องมีทักษะ 3 ประการดังนี้

1. To Know: รู้ความหลากหลายทางวัฒนธรรมของผู้เรียนเห็นอกเห็นใจ
2. To Care: ใส่ใจผู้เรียนทุกคนไม่ดูถูกดูแคลน
3. To Act: ปฏิบัติและกระทำต่อผู้เรียนทุกคนอย่างเท่าเทียมเสมอภาคแล้วจะทำให้ผู้เรียนรู้สึกถึงความเท่าเทียมจากผู้สอนอย่างแท้จริง

ตารางที่ 1 แสดงการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษา
เพื่อเสริมสร้างการอ่านจับใจความของนักศึกษากลุ่มชาติพันธุ์

การใช้แนวคิด พหุวัฒนธรรมในการจัด กิจกรรม การเรียนรู้	ตัวอย่างการจัดกิจกรรมการเรียนรู้
1. การสร้างโอกาสที่เท่าเทียม ยุติธรรมความเสมอภาค	<ul style="list-style-type: none"> - การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เสริมสร้างเจตคติ ทางเชื้อชาติที่ถูกต้องให้กับผู้เรียนโดยผ่านกระบวนการการอ่านจับใจความ ผู้เรียนทำความเข้าใจในเนื้อหาที่ตนเองได้อ่าน - การจัดกิจกรรมที่ผู้เรียนเข้าถึงทรัพยากรการเรียนรู้เนื้อหาและบทอ่านที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม - การจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนเข้าใจและยอมรับความแตกต่างและความหลากหลายพร้อมเสริมสร้างการอ่านจับใจความ
2. การปรับวิธีการจัด การเรียนการสอน	<ul style="list-style-type: none"> - จัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ - การเลือก ใช้ เนื้อหา และ บทอ่าน ที่ เกี่ยว กับ การ สะ ท้อ น ประ สบ การ ณ์ สื่อ การ จัด กิจ การ ม การ เรี ย น รู้ จะ เกี่ยว ข อง กั บ ปัญห และ มุม มอ ง ของ ก ลุ ม ชา ตี พ ัน ธุ์ - การใช้คำถามเพื่อเป็นการกระตุ้นให้ ผู้เรียนคิดหาคำตอบโดยคำถามที่ใช้ถามจะเกี่ยวข้องกับ ความ หลาก หลาย ทาง วัฒนธรรม ของ นัก คี ก ข
3. การปรับเปลี่ยนเนื้อหาใน บทเรียน	<ul style="list-style-type: none"> - การปรับเปลี่ยนเนื้อหาในบทเรียน โดยปรับเปลี่ยนเนื้อหาในบทเรียนให้สอดคล้องกับผู้เรียนกลุ่มชาติพันธุ์ - การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยเพิ่มหรือเสริมสิ่งที่ขาดหายไป ใน เนื้อ หา สาระ สำ คัญ แก่น ของ เรื อ ง
4. การปรับทัศนคติของ ผู้เรียน ที่มาจากความหลากหลาย ทางวัฒนธรรม	<ul style="list-style-type: none"> - การการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่สื่อถึงการอยู่ร่วมกันอย่างสันติ ของ ผู้ เรี ย น ที่ หลาก หลาย ทาง วัฒนธรรม การ สอ น ของ ครู ที่ เข้า ใจ ผู้ เรี ย น อย่าง แท้ จ ริ ง - การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เนื้อหา บทอ่าน ที่ สื่อ ถึง ความ แตก ต่าง ทาง วัฒนธรรม เพื่อ เป็นการ ปลุก ผั ง ทัศนคติที่ดี เพื่อให้ผู้เรียนได้เข้าใจ เข้าถึง มุม มอ ง ที่ มี ความ หลาก หลาย ทาง วัฒนธรรม ผ่าน การ อ่ น จับ ใจ ความ

จากการศึกษา การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดของพหุวัฒนธรรมศึกษาจะสรุปได้ว่า ควรต้องจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยดำเนินการในลักษณะภาพรวม คือ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้พร้อม ๆ กันทั้ง 4 แนวคิด ดังกล่าว ทั้งในด้าน 1) การสร้างโอกาสที่เท่าเทียม ยุติธรรม เสมอภาค 2) การปรับวิธีการจัดการเรียนการสอน 3) การปรับเปลี่ยนเนื้อหาใน และ 4) การปรับทัศนคติในการอยู่ร่วมกันอย่างสันติของผู้เรียนที่หลากหลายทางวัฒนธรรมเพื่อให้ผู้เรียนเล็งเห็นถึงความสำคัญของความแตกต่างและความหลากหลายทางวัฒนธรรม พร้อมทั้งเสริมสร้างในความสามารถการอ่านจับใจความให้เกิดประสิทธิภาพแก่ผู้เรียน ทั้งนี้ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทั้งหมดจะต้องปลูกฝังผู้เรียนที่มีความต่างกัน ทั้งด้านชาติพันธุ์ ภาษา ศาสนา ขนบธรรมเนียมประเพณี และวิถีชีวิต เพื่อให้มีโอกาสประสบความสำเร็จในการเรียนโดยเสมอภาค ยอมรับความแตกต่างทางวัฒนธรรมและดำเนินชีวิตอยู่ในสังคมพหุวัฒนธรรมได้อย่างมีความสุข

การวัดและประเมินผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุวัฒนธรรม

การวัดและประเมินผลการจัดการเรียนรู้ วัฒนา มัคคสมัน (2550) กล่าวว่า กระบวนการวัดและประเมินผลเป็นส่วนหนึ่งของการประเมินพัฒนาการของผู้เรียนตามหลักสูตร การวัดและประเมินผล จึงเป็นกระบวนการสังเกตพฤติกรรมที่เกิดขึ้นตลอดเวลา ในการจัดกิจกรรมตามกระบวนการเรียนการสอน ใช้การบันทึกคำพูดและเก็บรวบรวมผลงานผู้เรียน มุ่งเน้นที่ความต้องการช่วยเหลือและการประสพผลสำเร็จของผู้เรียนแต่ละคน เครื่องมือในการวัดและประเมินผลผู้เรียนจะต้องใช้วิธีการและเครื่องมือที่หลากหลาย เช่น

1. การทดสอบซึ่งเป็นการประเมินเพื่อตรวจสอบความรู้ ความคิด ความก้าวหน้า

2. การสังเกตเป็นการประเมินพฤติกรรม อารมณ์ การมีปฏิสัมพันธ์ของผู้เรียน ความร่วมมือในการทำงาน ในระหว่างการเรียนการสอนและการทำกิจกรรมต่าง ๆ การสังเกตนั้นผู้สอนสามารถทำได้ตลอดเวลา ซึ่งอาจจะมี การสังเกตอย่างเป็นทางการ โดยกำหนดเวลาและบุคคลที่จะสังเกตหรือการสังเกตอย่างไม่เป็นทางการ ซึ่งเป็นการสังเกตโดยทั่วไปไม่เฉพาะเจาะจง โดยผู้สอนจัดทำเครื่องมือประกอบการสังเกต โดยการวิเคราะห์ องค์ประกอบของสิ่งที่สังเกต กำหนดเกณฑ์ที่จะใช้เป็นแนวทางในการสังเกตด้วย แล้วจัดทำเป็นแบบตรวจสอบรายการ (checklist) แบบประมาณค่า (rating scale)

3. การสัมภาษณ์ เป็นการสนทนาซักถามพูดคุยเพื่อค้นหาข้อมูลที่ไม่อาจพบเห็นอย่างชัดเจน ในสิ่งที่ผู้เรียนประพฤตินปฏิบัติ ผู้ให้ข้อมูลในการสัมภาษณ์อาจคือผู้เรียน การสัมภาษณ์จะทำให้เกิดสัมพันธภาพที่ดีและได้ข้อมูลที่ชัดเจนสอดคล้องกับสภาพความเป็นจริง

4. การประเมินภาคปฏิบัติ เป็นการประเมินการกระทำ การปฏิบัติงานเพื่อประเมิน การสร้าง ผลงานชิ้นงานให้สำเร็จ การสาธิต การแสดงออกถึงทักษะและความสามารถที่ ผู้เรียนให้ปรากฏในงาน ที่ตนสร้างขึ้น การประเมินภาคปฏิบัติจะต้องจัดทำเครื่องมือประเมิน โดยผู้สอนจัดทำประเด็นการประเมินและองค์ประกอบการประเมินและจัดทำเครื่องมือ ประกอบการประเมินด้วย เช่น Scoring rubric, rating scale และ checklist เป็นต้น

(Carl A. Grant & Gloria Ladson-Billings) (2003 อ้างถึงใน Peggy, 2006) การประเมินผล ประกอบด้วย

- 1) ใช้วิธีการที่หลากหลาย
- 2) ครอบคลุมทั้งหลักสูตร
- 3) ไม่แสดงถึงความรู้ที่ไม่เท่าเทียมกัน
- 4) มีความยืดหยุ่นด้านเวลา เนื้อเรื่อง ทักษะการอ่าน ภาษา และอื่น ๆ
- 5) เคารพในภาษาและรายละเอียด ปลีกย่อย และ (item) ในการสอน
- 6) หลีกเลี่ยงการสร้างความขวยเขินแก่ผู้เรียนจากการประเมิน

จากการศึกษา การวัดและประเมินผลของการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุ วัฒนธรรมศึกษา จะสรุปได้ว่า เป็นกระบวนการสังเกตที่เกิดขึ้นได้ตลอดเวลาขณะการจัดการ เรียนรู้ ผู้สอนสามารถประเมินผล วิธีแก้ปัญหา และผู้สอนสามารถสังเกตพฤติกรรมขณะทำ กิจกรรมตั้งแต่เริ่มกระบวนการขั้นตอนการดำเนินกิจกรรมตลอดจนกิจกรรมนำเสนอผลงาน การนำเสนอผลงาน การตอบคำถาม โดยใช้การบันทึกคำพูด เก็บรวบรวมผลงาน และประเมิน สภาพจริงเพื่อให้ผู้เรียนได้รับการพัฒนาทักษะที่จำเป็น สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ นั้นเอง

แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

ความหมายของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

ชวลิต ชูกำแหง (2551) นักการศึกษาได้กล่าวว่าแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ หมายถึง การวางแผนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนล่วงหน้าอย่างเป็นลายลักษณ์อักษร ของครูผู้สอนเพื่อเป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในแต่ละครั้ง โดยใช้สื่อและอุปกรณ์ การเรียนการสอนให้สอดคล้องกับผลการเรียนรู้ที่คาดหวังเนื้อหาเวลาเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ ของผู้เรียนให้เป็นไปอย่างเต็มศักยภาพ

สำลี รักสุทธี (2553) ได้กล่าวว่าแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ คือ แผนการ หรือ โครงสร้างที่จัดทำไว้เป็นลายลักษณ์อักษรเพื่อการปฏิบัติการสอนในวิชาหนึ่งเป็นการเตรียมการ

สอนอย่างเป็นระบบ และเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้ครูพัฒนาการจัดการเรียนการสอนไปสู่ จุดมุ่งหมายการเรียนรู้ และจุดมุ่งหมายของหลักสูตรอย่างมีประสิทธิภาพ

อาภรณ์ ใจเที่ยง (2553) ได้ให้ความหมายของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ว่าเป็น แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ การใช้สื่อการเรียนรู้และการวัดผลประเมินผลที่สอดคล้องกับ สารการเรียนรู้และจุดประสงค์การเรียนรู้หรือผลการเรียนที่คาดหวังที่กำหนดไว้ในหลักสูตร

วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์ (2554) ได้อธิบายไว้ว่า แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เป็น การจัดการเรียนรู้การใช้สื่อการจัดการเรียนรู้ การวัดผลประเมินผลให้สอดคล้องกับเนื้อหาและ จุดประสงค์ที่กำหนดไว้ในหลักสูตร หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งได้ว่า แผนการจัดการเรียนรู้เป็นแผนที่ จัดทำขึ้นจากคู่มือครู หรือแนวทางการจัดการเรียนรู้ของกระทรวงศึกษาธิการทำให้ผู้จัดการ เรียนรู้ทราบว่า จะจัดการเรียนรู้เนื้อหาใด เพื่อจุดประสงค์ใด จัดการเรียนรู้อย่างไร ใช้สื่ออะไร และวัดผลประเมินผลโดยวิธีใด

จากการศึกษา ความหมายของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ จะสรุปได้ว่า แผนการจัด กิจกรรมการเรียนรู้ หมายถึง การเตรียมการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนไว้ล่วงหน้า เพื่อ เป็นแนวทางการสอนสำหรับครู โดยเขียนเป็นลายลักษณ์อักษรอย่างเป็นระบบซึ่งจะประกอบ ไปด้วย จุดประสงค์ เนื้อหากิจกรรมการเรียนการสอน การใช้สื่อการวัดประเมินผลและบันทึก หลังสอน ทำให้การจัดการกิจกรรมการเรียนการสอนดำเนินการไปอย่างมีประสิทธิภาพ

ความสำคัญของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

ชวลิต ชูกำแหง (2551) กล่าวว่า ความสำคัญของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดย สรุปได้ ดังนี้

1. ช่วยให้ครูมีความรู้ความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของเรื่องที่จะจัดกิจกรรมและเลือกจัด กิจกรรมได้เหมาะสมกับวัยของผู้เรียนมีคุณภาพตรงกับเจตนารมณ์ของหลักสูตรซึ่งส่งเสริมให้ เกิดการเรียนรู้ตามลำดับขั้นตอนและทันเวลา
2. ช่วยให้ครูมีความเชื่อมั่นในตนเองมากยิ่งขึ้นเมื่อได้เตรียมการสอนมาอย่างดีแล้ว การสอนก็จะเป็นไปอย่างเรียบร้อย
3. ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้เร็วเพราะเมื่อครูเตรียมการสอนดียอมทำให้การจัด กิจกรรมเป็นไปตามขั้นตอนจนผู้เรียนได้รับความรู้ความเข้าใจเร็วขึ้น
4. ทำให้ผู้เรียนเกิดเจตคติที่ดีต่อกลุ่มประสบการณ์ที่เรียน การที่ครูเตรียมการสอน ทำ ให้ครูมีความมั่นใจในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนและจัดกิจกรรมได้เหมาะสมกับวัย ของผู้เรียนทำให้ผู้เรียนเรียนด้วยความสนุกสนานและเกิดเจตคติที่ดีต่อเรื่องที่เรียน

5. ทำให้ผู้เรียนเกิดความเลื่อมใสศรัทธาในตัวครู เพราะครูมีความมั่นใจมีการเตรียมการเรียนการสอนเกิดความเลื่อมใสศรัทธาครูยิ่งขึ้น

6. ถ้าครูมีความจำเป็นไม่ได้สอนด้วยตนเอง ผู้มาสอนแทนก็จะมาสอนแทนได้บรรลุตามจุดประสงค์ที่กำหนด

7. ทำให้การประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นไปตามจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ช่วยให้ครูสามารถวินิจฉัยจุดอ่อนของผู้เรียนที่จะได้รับการแก้ไข และทราบจุดเด่นที่ควรได้รับการส่งเสริมต่อไป นอกจากนี้ยังช่วยให้ครูเห็นภาพการทำงานของตนเองได้เด่นชัดยิ่งขึ้น

8. ครูผู้สอนสามารถใช้เป็นข้อมูลที่ถูกต้องเที่ยงตรงเพื่อเสนอแนะแก่บุคลากรและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ ภาควิชาศึกษาศาสตร์ ศึกษานิเทศ และผู้บริหาร เพื่อปรับปรุงหลักสูตรให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

9. ช่วยให้ผู้บริหารหรือผู้เกี่ยวข้องได้ทราบขั้นตอนกระบวนการต่าง ๆ ในการสอนของครู เพื่อการนิเทศติดตามและประเมินผลการสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

10. เป็นการพัฒนาวิชาชีพครูที่แสดงว่าการสอนต้องได้รับการฝึกฝนที่มีความเชี่ยวชาญ โดยเฉพาะมีเครื่องมือและเอกสารที่จำเป็นสำหรับการประกอบอาชีพ

11. เป็นผลงานทางวิชาการอย่างหนึ่ง ที่แสดงให้เห็นถึงความชำนาญพิเศษหรือความเชี่ยวชาญของผู้จัดทำแผนการสอน ซึ่งสามารถนำไปพัฒนางานในหน้าที่และเสนอเลื่อนระดับให้สูงขึ้น

วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์ (2554) กล่าวว่า การวางแผนการสอนมีความสำคัญดังนี้

1. ทำให้ผู้สอนสอนด้วยความมั่นใจเมื่อเกิดความมั่นใจในการสอนย่อมเกิดความคล่องแคล่วเป็นไปตามลำดับขั้นตอนอย่างราบรื่น ไม่ติดขัดเพราะได้เตรียมการทุกอย่างไว้พร้อมแล้วการสอนจะดำเนินการไปสู่จุดหมายปลายทางอย่างสมบูรณ์

2. ทำให้การสอนมีคุณค่าคุ้มกับเวลาที่ผ่านไปเพราะผู้สอนสอนอย่างมีแผนเป้าหมายและมีทิศทางในการสอน มีข้อเสนออย่างเลื่อนลอย ผู้เรียนก็จะได้รับความรู้ ความคิด เกิดเจตคติเกิดทักษะ และประสบการณ์ใหม่ตามที่ผู้สอนวางแผนไว้ ทำให้การเรียนการสอนมีคุณค่า

3. ทำให้เป็นการสอนที่ตรงตามหลักสูตร ทั้งนี้เพราะในการวางแผนการสอนผู้สอนต้องศึกษาหลักสูตร ทั้งทางด้านจุดประสงค์การสอนเนื้อหาสาระกิจกรรมการใช้สื่อการสอนและการวัดประเมินผล เมื่อผู้สอนสอนตามแผนการสอนก็เป็นการสอนที่ตรงตามจุดหมายและทิศทางของหลักสูตร

4. ทำให้การสอนบรรลุผลอย่างมีประสิทธิภาพดีกว่าการสอนที่ไม่มีการวางแผน เนื่องจากการวางแผนการสอนผู้สอนต้องวางแผนอย่างรอบคอบในทุกองค์ประกอบของการ

สอน รวมทั้งการจัดเวลาสถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ซึ่งจะเอื้ออำนวยให้เกิดการเรียนรู้ได้สะดวกและง่ายขึ้น

5. ทำให้ผู้สอนมีเอกสารเตือนความจำ สามารถนำมาใช้เป็นแนวทางในการสอนต่อไป ทำให้ไม่เกิดความซ้ำซ้อน และเป็นแนวทางในการทบทวนหรือการออกข้อสอบเพื่อวัดผลประเมินผลผู้เรียนได้ นอกจากนี้ทำให้ผู้สอนมีเอกสารไว้ให้แนวทางแก่ผู้ที่สอนแทน ในกรณีที่จำเป็นเมื่อผู้สอนไม่สามารถเข้าสอนเองได้ผู้เรียนจะได้รับความรู้ และประสบการณ์ที่ต่อเนื่องกัน

6. ทำให้ผู้เรียนเกิดเจตคติที่ดีต่อผู้สอนและต่อวิชาที่เรียน ทั้งนี้เพราะว่าผู้สอนสอนด้วยความพร้อมทั้งทางด้านจิตใจและวัตถุประสงค์ความพร้อมทางด้านจิตใจคือความมั่นใจในการสอน เพราะผู้สอนได้เตรียมการสอนไว้อย่างพร้อมเพรียงเมื่อเกิดความพร้อมในการสอน ย่อมสอนด้วยความกระฉ่างแจ่งทำให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจในบทเรียนอันส่งผลให้ผู้เรียนเกิดเจตคติที่ดีต่อผู้สอนและต่อวิชาที่จะเรียน

จากการศึกษา ความสำคัญของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ จะสรุปได้ว่าแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้มีความสำคัญอย่างมาก เพราะทำให้ผู้สอนมีการวางแผนในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนอย่างเป็นระบบ ผู้สอนมีความมั่นใจ เมื่อผู้สอนมีความมั่นใจกิจกรรมการเรียนการสอนจะเกิดประสิทธิภาพ และผู้เรียนเกิดเจตคติที่ดีต่อการจัดการเรียนการสอน

การจัดทำแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

นักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงการจัดทำแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ดังนี้

กระทรวงศึกษาธิการ (2545) กล่าวว่า ขั้นตอนในการจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ ผู้ศึกษาจะต้องมีการวิเคราะห์หลักสูตรสถานศึกษาให้เข้าถึงมาตรฐานการเรียนรู้ สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน คุณลักษณะอันพึงประสงค์ และสาระการเรียนรู้ที่เหมาะสมแก่ผู้เรียนก่อน แล้วจึงพิจารณาเลือกใช้วิธีสอน และเทคนิคการสอน สื่อ/แหล่งเรียนรู้ การวัดและประเมินผล เพื่อให้ผู้เรียนจะได้พัฒนาเต็มตามศักยภาพและบรรลุตามเป้าหมายที่กำหนด

วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์ (2554) กล่าวว่า วิธีการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้เป็นงานที่สำคัญอย่างยิ่งของผู้สอน เพราะเป็นการจัดเตรียมการจัดการเรียนรู้ที่สมบูรณ์ ซึ่งจะช่วยให้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้บรรลุผลตามจุดหมายของหลักสูตรอย่างแท้จริง ในการเขียนแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ผู้สอนต้องศึกษาเอกสารหลักสูตรเป็นเบื้องต้นก่อนที่จะลงมือเขียนโดยมีลำดับ ขั้นตอน ดังนี้

1. ศึกษาและวิเคราะห์สาระการเรียนรู้ที่จัดการเรียนรู้

1.1 จุดประสงค์ประจำวิชา

- 1.2 ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง
- 1.3 คำอธิบายรายวิชา
- 1.4 โครงสร้างหลักสูตรสถานศึกษา
- 1.5 การวิเคราะห์หน่วยการเรียนรู้
- 1.6 แผนการเรียนรู้

2. ศึกษาแนวการจัดการเรียนรู้เพื่อศึกษารายละเอียดสาระการเรียนรู้กับผลการเรียนรู้ที่คาดหวังในแต่ละช่วงชั้นและระดับชั้นว่ามีความสัมพันธ์กันหรือไม่เพื่อเพิ่มเติมให้สมบูรณ์

2.1 วิเคราะห์ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ในแต่ละกลุ่มสาระการเรียนรู้หรือไม่ ถ้าไม่สอดคล้องควรปรับปรุงและนำมาเขียนในแผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ให้ชัดเจน

2.2 นำกิจกรรมในแนวการจัดกิจกรรมการเรียนรู้มาพิจารณาประกอบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ต่อไป

3. ขึ้นเขียนแผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้เป็นขั้นสำคัญ ซึ่งผู้สอนต้องวางแผนอย่างรอบคอบ โดยกำหนดจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม กำหนดเนื้อหาให้เหมาะสมกับเวลา กำหนดกิจกรรมการเรียนรู้ อย่างไรก็ตามควรจัดกิจกรรมให้สอดคล้องกับจุดเน้นของหลักสูตร กล่าวคือ ควรให้ จัดการเรียนรู้อย่างเป็นกระบวนการและใช้กระบวนการต่าง ๆ เช่น กระบวนการกลุ่ม กระบวนการแก้ปัญหา กระบวนการ 9 ประการ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดทักษะ กระบวนการสามารถนำไปใช้ชีวิตประจำวันได้

อาภรณ์ ใจเที่ยง (2553) กล่าวว่า การจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตร การศึกษาขั้นพื้นฐาน สามารถจัดทำได้ตามขั้นตอน ดังนี้

1. วิเคราะห์คำอธิบายรายวิชา เพื่อนำไปใช้ในการจัดทำโครงสร้างรายวิชาที่ประกอบด้วยหน่วยการเรียนรู้ มาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัด หรือผลการเรียนรู้ สาระสำคัญ เวลาเรียน และน้ำหนักคะแนนในแต่ละหน่วยซึ่งจะเห็นในภาพรวมในระดับรายวิชาว่าผู้สอนจะต้องจัดการเรียนรู้ในแต่ละปีการศึกษาหรือภาคการศึกษาทั้งหมดกี่หน่วยการเรียนรู้ใช้เวลาเท่าใด

2. วิเคราะห์จุดประสงค์รายวิชา และมาตรฐานรายวิชา โดยพิจารณาจากมาตรฐาน การเรียนรู้ และตัวชี้วัด หรือผลการเรียนรู้ เพื่อนำมาเขียนจุดประสงค์การเรียนรู้ โดยให้ครอบคลุมพฤติกรรมทั้งด้านความรู้ ทักษะ กระบวนการ เจตคติ และค่านิยม

3. วิเคราะห์สาระการเรียนรู้โดยวิเคราะห์จากตัวชี้วัด หรือผลการเรียนรู้ที่กำหนดไว้ในแต่ละรายวิชา เพื่อนำมาใช้ในการเลือกและขยายสาระที่เรียนรู้ให้สอดคล้องกับผู้เรียน ชุมชน และท้องถิ่น รวมทั้งวิทยาการและเทคโนโลยีใหม่ ๆ ที่เป็นประโยชน์ต่อผู้เรียน

4. วิเคราะห์กระบวนการจัดการเรียนรู้ เพื่อให้ผู้เรียนบรรลุตามมาตรฐานการเรียนรู้ และตัวชี้วัด หรือผลการเรียนรู้ ตลอดจนสาระการเรียนรู้ โดยเลือกรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ที่ให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมลงมือปฏิบัติจริง มีความน่าสนใจ สอดคล้องกับวัย และธรรมชาติของผู้เรียน สามารถนำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันและชีวิตจริงได้

5. วิเคราะห์กระบวนการประเมินผล โดยเลือกใช้วิธีการวัดและประเมินผลที่หลากหลายใช้เครื่องมือวัดที่มีความน่าเชื่อถือ และเกณฑ์การประเมินที่สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

6. วิเคราะห์แหล่งการเรียนรู้ โดยคัดเลือกสื่อการเรียนรู้และแหล่งการเรียนรู้ทั้งในและนอกห้องเรียนให้เหมาะสมสอดคล้องกับกระบวนการเรียนรู้

จากการศึกษา ขั้นตอนการจัดทำแผนการจัดการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ จะสรุปได้ว่า การจัดทำแผนการจัดการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ควรมีขั้นตอนที่เหมาะสม เมื่อการจัดทำแผนการจัดการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้มีขั้นตอนที่ดี แผนที่จัดทำขึ้นจะมีประสิทธิภาพและผู้เรียนจะได้รับการพัฒนาทักษะทางการจัดการเรียนรู้ที่ดียิ่งขึ้น ผู้เรียนบรรลุผลตามเป้าหมาย

องค์ประกอบของแผนการจัดการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้

นักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ไว้ ดังนี้

สุนันทา สุนทรประเสริฐ (2544) กล่าวถึงองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ ดังนี้

1. หัวเรื่องของแผนการจัดการเรียนรู้
2. สาระสำคัญ
3. จุดประสงค์การเรียนรู้
4. เนื้อหา
5. กิจกรรมการเรียนการสอน
6. สื่อการเรียนการสอน
7. การวัดผล ประเมินผล
8. ภาคผนวก หรือเอกสารประกอบท้ายแผน
9. ความคิดเห็นของผู้ตรวจ
10. ผลการใช้แผนการจัดการเรียนรู้ หรือผลการสอน

สุพล วังสินธ์ (2546) กล่าวว่า ส่วนประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ที่จะช่วย
ดำเนินการสอนให้บรรลุเป้าหมาย จุดประสงค์การเรียนรู้มีหลายข้อแตกต่างกันไป แต่ส่วนที่
ขาดไม่ได้จะต้องมีองค์ประกอบสำคัญ ได้แก่

1. เนื้อหาสาระ
2. จุดประสงค์การเรียนรู้
3. กิจกรรมการเรียนการสอน
4. สื่อการเรียนการสอน
5. การวัดและประเมินผล

กระทรวงศึกษาธิการ (2546) แผนการจัดการเรียนรู้ประกอบด้วยมาตรฐาน การ
เรียนรู้ สาระการเรียนรู้ กระบวนการจัดการเรียนรู้ กระบวนการวัดผลประเมินผลแหล่งการ
เรียนรู้และหมายเหตุ

จากการศึกษา องค์ประกอบของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ จะสรุปได้ว่า
แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ควรต้องมีองค์ประกอบที่สำคัญ ได้แก่ หัวเรื่องของแผน
สาระสำคัญ จุดประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหากิจกรรมการเรียนการสอน สื่อการเรียนการสอน
การวัดและประเมินผล เอกสารประกอบท้ายแผน ผลการใช้แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้
หรือผลการสอน ซึ่งผู้วิจัยจะใช้เป็นแนวทางในการจัดทำแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อ
เสริมสร้างความสามารถการอ่านจับใจความของนักศึกษากลุ่มชาติพันธุ์ตามแนวคิดทห
วัฒนธรรมศึกษา

ความสามารถการอ่านจับใจความ

ความหมายของความสามารถการอ่านจับใจความ

นักวิชาการหลายท่านได้ให้ความหมายของการอ่านจับใจความสำคัญไว้แตกต่างกัน
ดังนี้ กระทรวงศึกษาธิการ (2546) กล่าวถึง การอ่านจับใจความไว้ในหนังสือจัดสาระ
การเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ว่าการอ่านจับใจความ คือ การอ่านที่มุ่งค้นหาสาระ
ของเรื่องหรือของหนังสือแต่ละเล่ม ที่เป็นส่วนใจความสำคัญและส่วนขยายใจความสำคัญ

จุไรรัตน์ ลักษณะศิริ และบาหยัน อิมสำราญ (2547) กล่าวไว้ว่า การอ่านจับใจความ
หมายถึง การจับประเด็นหลักหรือสาระสำคัญของเรื่องที่อ่านว่าผู้เขียนต้องการส่งสารหรือให้
ข้อคิดเห็นอะไรเป็นสำคัญ

นันทน์ภัส จงหงส์พิพัฒน์ (2552) กล่าวว่า การอ่านจับใจความเป็นการทำความเข้าใจ
เข้าใจกับเนื้อเรื่องที่อ่านสามารถที่จะจับสาระสำคัญของเรื่องที่อ่าน แปลความหมายของสิ่งที่
ได้อ่านและมีความเข้าใจจุดหมายสำคัญของเรื่องนั้น ๆ ได้เป็นอย่างดี ผู้อ่านจะต้องถอด

ความหมายจากสัญลักษณ์ออกมาเป็นความคิด ความรู้ความเข้าใจ แล้วนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์

ละมัย บทโศก (2552) กล่าวว่า การอ่านจับใจความเป็นการอ่านสรุปเรื่องหรือประเด็นใจความสำคัญของสาระที่อ่าน และสามารถเล่าเรื่องและตอบคำถามของเรื่องที่อ่านได้ เช่นเดียวกับ ดาราวรรณ แก้วศรีทอง (2553) กล่าวไว้ว่า การอ่านจับใจความเป็นการทำความเข้าใจกับเนื้อเรื่องที่อ่านสามารถที่จะจับสาระสำคัญของเรื่อง แปลความหมายของสิ่งที่ต้องอ่าน และมีความเข้าใจจุดหมายสำคัญของเรื่องนั้น ๆ ได้เป็นอย่างดี

จิราภรณ์ บุญณรงค์ (2554) กล่าวว่า การอ่านจับใจความ หมายถึง กระบวนการเข้าใจความหมาย และแปลความ เนื้อเรื่อง จุดมุ่งหมาย สาระสำคัญของคำ กลุ่มคำ ประโยค และข้อความว่าเกี่ยวข้องกับอย่างไร สามารถตั้งคำถามตอบคำถามหาประโยคใจความสำคัญ ลำดับเหตุการณ์และสรุปเนื้อหาได้ถูกต้อง

ธนัชพร มั่นแจ็ก (2557) กล่าวว่า การอ่านจับใจความ หมายถึง การอ่านที่ผู้เรียนสามารถจับสาระสำคัญของเรื่องบอกจุดมุ่งหมายของเรื่อง เลือกประโยคใจความสำคัญ ตั้งคำถามและตอบคำถามจากข้อความที่อ่านได้ว่าเป็นเรื่องของใคร ทำอะไร ที่ไหน อย่างไร

เอี่ยมพร โชคสุชาติ (2556) กล่าวว่า การอ่านจับใจความเป็นการอ่านเพื่อค้นหาสาระสำคัญหรือจุดมุ่งหมายของเรื่องทั้งที่เป็นความรู้หรือข้อมูลที่ผู้อ่านสนใจ ความคิดหรือทัศนะของผู้เขียน มี 2 ส่วนคือ ส่วนที่เป็นใจความและส่วนที่ขยายใจความ ทั้งนี้ยังกล่าวถึงการอ่านจับใจความสำคัญว่า “ต้องการให้ผู้อ่านเข้าใจเรื่องที่อ่าน สามารถค้นหาสาระสำคัญของเรื่องได้ บอกรายละเอียดของเรื่อง รวมถึงสามารถวิเคราะห์ข้อความหรือเรื่องที่อ่าน

จากการศึกษาความหมายของความสามารถการอ่านจับใจความ จะสรุปได้ว่า คือ การอ่านที่เน้นจับใจความเนื้อหาสาระที่สำคัญของบทอ่าน เน้นในส่วนที่เป็นใจความสำคัญและทำความเข้าใจในเนื้อเรื่องที่ได้อ่าน แปลความหมายของเนื้อหาที่อ่านได้และเข้าใจเรื่องได้เป็นอย่างดีกระบวนการที่ผู้อ่านสามารถเก็บเนื้อหาสาระของเรื่องที่อ่านได้ รวมทั้งเข้าใจจุดมุ่งหมายของเนื้อเรื่องหรือข้อความที่อ่าน ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า การอ่านจับใจความ คือ กระบวนการที่ผู้อ่านสามารถเก็บเนื้อหา สาระของเรื่องที่อ่าน รวมทั้งเข้าใจจุดมุ่งหมายของเนื้อเรื่องที่อ่าน ค้นหาสาระสำคัญเพื่อให้ทราบว่า เป็นเรื่องอะไร ใคร ทำอะไร ที่ไหน เมื่อไร อย่างไร

ความสำคัญของความสามารถการอ่านจับใจความ

การอ่านจับใจความนับว่ามีความสำคัญมากเพราะเป็นพื้นฐานที่นักเรียนสามารถใช้เป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ หากผู้อ่านจับใจความได้ก็จะทำให้เข้าใจสิ่งที่อ่านและสามารถนำ ความรู้ที่ได้จากการอ่านไปใช้ประโยชน์ได้ ดังที่ มีนักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงความสำคัญของ การอ่านจับใจความสำคัญ ดังนี้

จูไรร์ตัน ลักษณะศิริ และบาทหยัน อิมส์ราญ (2547) กล่าวถึง ความสำคัญของการอ่านจับใจความสำคัญว่า การอ่านจับใจความมีความสำคัญต่อการดำรงชีวิตมนุษย์ในสังคม โดยเฉพาะอย่างยิ่งยุคปัจจุบันซึ่งเป็นยุคข้อมูลข่าวสารเพราะการอ่านและการฟังจะทำให้ผู้คนที่ได้รับข่าวสารข้อมูล ความรู้ และได้รับทราบความเคลื่อนไหวตลอดจนข้อคิดเห็นต่าง ๆ ของผู้คนที่สังคม นอกจากนี้การอ่านอย่างเต็มที่ถ้าผู้รับสารสามารถรับสารที่ผู้ส่งสารส่งให้อ่านอย่างครบถ้วนและถูกต้อง กระบวนการสำคัญที่สุดที่ทำให้ผู้รับสารสามารถรับสารจากเรื่อง ที่อ่านได้ก็คือการจับใจความ ฉะนั้น การจับใจความจึงนับเป็นหัวใจของการอ่าน

ศรีวรรณ ศรีสวัสดิ์ (2549) กล่าวว่า การอ่านจับใจความสำคัญมาก เพราะผู้ที่อ่านจับใจความไม่ได้จะไม่สามารถเข้าใจสาระสำคัญที่ผู้เขียนต้องการถ่ายทอดหรือเข้าใจคลาดเคลื่อน จึงไม่ได้รับประโยชน์จากการอ่าน นพรัตน์ เจริญผล (2549) กล่าวว่า การอ่านจับใจความเป็นสิ่งสำคัญมากเพราะจะเป็นประโยชน์ต่อการเรียนและการศึกษาวิชาต่าง ๆ

เบญจรัตน์ ปิ่นเวหา (2549) ได้ให้ความหมายความสำคัญของการอ่านจับใจความไว้ว่า การอ่านจับใจความเป็นการอ่านที่ผู้อ่านต้องทำความเข้าใจในเนื้อเรื่องและได้รับความรู้จากเนื้อเรื่องที่อ่าน จึงก่อให้เกิดประโยชน์ทั้งความรู้และความบันเทิงในการที่จะทำให้ผู้อ่านสามารถพัฒนาทักษะทางภาษาได้เป็นอย่างดี เพื่อใช้การอ่านเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ไปใช้ในวิชา อื่น ๆ และชีวิตประจำวันได้

ภคิน โชติชนเลิศ (2553) กล่าวว่า การอ่านจับใจความเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการแสวงหา ความรู้ยิ่งมีการฝึกฝนบ่อย ๆ ทำให้เกิดความชำนาญจะทำให้เข้าใจความหมายของคำมากขึ้น ช่วยให้อ่านได้เร็วขึ้นและทำให้ผู้อ่านเป็นผู้เกิดความรอบรู้ สามารถนำประโยชน์ที่ได้จากการอ่านจับใจความมาใช้ได้ทันที โดยไม่ต้องเสียเวลากลับไปอ่านใหม่และยังเป็นพื้นฐานสำคัญในการอ่านระดับสูงต่อไป

จากการศึกษาความสำคัญของความสามารถการอ่านจับใจความ จะสรุปได้ว่าความสามารถการอ่านจับใจความ สำคัญต่อผู้อ่านมากเพราะเป็นทักษะที่ใช้ในชีวิตประจำวัน ทั้งในด้านการศึกษาและการประกอบอาชีพ เพื่อช่วยในการแสวงหาความรู้ หากผู้อ่านไม่สามารถจับใจความสำคัญได้จะทำให้ไม่สามารถจับประเด็นหลักของเรื่องนั้น ๆ ได้

ประเภทของความสามารถการอ่านจับใจความ

การอ่านจับใจความมีหลายประเภท ในการอ่านจับใจความเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพนั้น ผู้อ่านต้องมีหลักและวิธีการอ่านเพื่อให้บรรลุตามที่ต้องการ วารุณี อุตมธาดา (2537) ได้กล่าวถึง ประเภทของการอ่านจับใจความสำคัญว่ามี 2 ประเภท คือ การอ่านเพื่อจับใจความส่วนรวมและการอ่านเพื่อจับใจความสำคัญซึ่งมีสาระสำคัญ สรุปได้ดังนี้ การอ่านเพื่อจับใจความส่วนรวมเป็นหัวใจในการอ่านหนังสือทุกชนิดเพราะถ้าผู้อ่านไม่สามารถอ่านจับใจความส่วนรวมได้ก็จะไม่สามารถมองเห็นรายละเอียดข้อปลีกย่อยของเนื้อความในหนังสือหรือเรื่องที่อ่านได้ การอ่านเพื่อจับใจความส่วนรวมนี้เป็นความเข้าใจในเนื้อหาของเรื่องที่อ่าน เพื่อให้มองเห็นความสัมพันธ์ของรายละเอียดต่าง ๆ และเข้าใจจุดหมายสำคัญของเนื้อเรื่องหรือข้อความที่อ่าน การอ่านเพื่อจับใจความส่วนรวมทำได้ด้วยการพลิกดูหรือกวาดสายตา ผ่านหัวข้อต่าง ๆ เพื่อให้ทราบว่ามีโครงเรื่องโดยย่ออย่างไรแต่ละหัวข้อมีความสัมพันธ์กันอย่างไร และมีการดำเนินไปสู่จุดหมายปลายทางด้วยวิธีการเชื่อมโยงเนื้อหา แนวความคิดตลอดจนข้อมูลต่าง ๆ อย่างไรก็ตาม ซึ่งขั้นนี้อาจมีการจดบันทึกย่อเพื่อป้องกันการลืมได้อีกทางหนึ่ง การอ่านเพื่อจับใจความส่วนรวมนี้จะให้ประโยชน์แก่ผู้อ่านในหลาย ๆ ด้าน คือ

1. สามารถตัดสินใจได้ว่าหนังสือนั้นมีคุณค่าหรือสาระพอที่จะอ่านอย่างละเอียดหรือไม่
2. สามารถรู้ได้ว่าผู้อ่านมีพื้นความรู้และประสบการณ์ที่จะอ่านโดยตลอดเล่มหรือไม่
3. เป็นแนวทางให้ผู้อ่านสามารถไปค้นคว้าจากหนังสือที่ปรากฏอยู่ในบรรณานุกรมมาประกอบการอ่านนั้นด้วย
4. เป็นการประหยัดเวลาแก่ผู้อ่านที่มีเวลาจำกัด เช่น ในห้องสมุดหรือร้านขายหนังสือที่ต้องใช้เวลาอันจำกัด
5. ช่วยในการเตรียมตัวสอบเพราะในการจัดลำดับโครงร่างส่วนรวมของหนังสือด้วยวิธีนี้ทำให้จดจำเนื้อหาส่วนรวมได้แม่นยำ ส่วนการอ่านเพื่อจับใจความสำคัญเป็นการอ่านเพื่อทำความเข้าใจ ใจความสำคัญของเนื้อเรื่องหรือข้อความ ผู้อ่านที่มีความชำนาญอาจไม่จำเป็นต้องอ่านทุกตัวอักษร ในขณะที่ผู้อ่านที่มีประสบการณ์น้อยต้องอ่านอย่างพิถีพิถรณ์จึงจะสามารถจับใจความสำคัญของเนื้อเรื่องหรือข้อความนั้น ๆ ได้ ใจความสำคัญนั้นมิได้มีความหมายจำกัดเพียงแค่อะไรที่สำคัญเท่านั้น นักอ่านที่ดีอาจจะเก็บสาระสำคัญของหนังสือจากกล่าวหาแก่นของย่อหน้าหาข้อความที่สำคัญที่สุด หาข้อความที่เด่นที่สุด วิธีในการอ่านจับใจความสำคัญนั้นผู้อ่านจะต้องพิจารณาตัดส่วนต่าง ๆ ที่เป็นรายละเอียดข้อปลีกย่อยในเรื่องในแต่ละย่อหน้า คือ

1. ตัวอย่างที่ประกอบในย่อหน้า
2. ส่วน ขยายความ หรือรายละเอียดต่าง ๆ
3. จำนวนโวหาร อุปมาอุปไมย ข้อความเปรียบเทียบทั้งหลาย
4. ตัวเลข สถิติ วันเดือนปี
5. คำถามหรือคำพูดของผู้เขียน ซึ่งเป็นส่วนขยายใจความสำคัญ

ไพฑูรย์ สีนลารัตน์ (2538) กล่าวถึง ประเภทของการอ่านจับใจความว่า มี 2 ประเภท คือ การอ่านเพื่อจับใจความส่วนรวม และการอ่านเพื่อจับใจความสำคัญ

1. การอ่านเพื่อจับใจความส่วนรวม การเข้าใจเนื้อหาส่วนรวมของเรื่องทีอ่านนับเป็นหัวใจสำคัญของการอ่านเพราะถ้าผู้อ่านไม่สามารถอ่านจับใจความส่วนรวมได้ก็จะไม่เข้าใจรายละเอียดของเรื่องและไม่เข้าใจจุดหมายสำคัญของเรื่อง วิธีจับใจความส่วนรวมนั้นต้องสังเกตส่วนประกอบของหนังสือ เช่น คำนำ สารบัญ เชิงอรรถ อภิธาน คำศัพท์ ฯลฯ อ่านผ่านหัวข้อต่าง ๆ ทั้งหัวข้อใหญ่และหัวข้อย่อยพยายามจัดลำดับเนื้อหาของหัวข้อนั้น ๆ แล้วพิจารณาคำสัมพันธ์ของแต่ละหัวข้อเพื่อเชื่อมโยงไปสู่เนื้อหาโดยส่วนรวมในหนังสือที่อ่าน วิธีนี้เหมาะสำหรับผู้ที่ไม่มีเวลาอ่านหนังสือจำกัดหรืออ่านเพื่อประกอบ การพิจารณาว่า ควรซื้อหนังสือเล่มนั้น ๆ หรือไม่

2. การอ่านเพื่อจับใจความสำคัญ การอ่านเพื่อจับใจความสำคัญ หมายถึง การอ่านเพื่อเก็บสาระสำคัญของเรื่องทีอ่าน เช่น เก็บจุดมุ่งหมายสำคัญของเรื่อง เก็บเนื้อเรื่องที่สำคัญ เก็บความรู้หรือข้อมูลที่น่าสนใจ ตลอดจนแนวความคิดหรือทัศนคติของผู้เขียนใจความสำคัญ (Main Ideas) คำนี้มักใช้พิจารณาเนื้อความแต่ละย่อหน้า ซึ่งหมายถึง ใจความสำคัญและเด่นที่สุดในย่อหน้าเป็นแกนของย่อหน้าที่สามารถครอบคลุมเนื้อความในประโยคอื่น ๆ ในย่อหน้านั้นหรือเป็นประโยคที่สามารถเป็นหัวเรื่องของย่อหน้านั้นได้ ถ้าตัดเนื้อความของประโยคอื่นออกหมดหรือสามารถเป็นใจความหรือประโยคเดียว ๆ ได้โดยไม่ต้องมีประโยคอื่น ประกอบในแต่ละย่อหน้าจะมีประโยคใจความสำคัญเพียงประโยคเดียวหรืออย่างมากไม่เกิน 2 ประโยค ใจความสำคัญอาจเป็นประโยคต้นหรือประโยคท้ายย่อหน้าก็ได้ พลควม (Details) เป็นใจความหรือเป็นประโยคสนับสนุนที่ขยายความประโยคใจความสำคัญ ซึ่งในแต่ละย่อหน้าอาจมีประโยคที่เป็นพลควมหลายประโยค

ไพเราะ วุฒิเจริญกุล (2540) กล่าวว่า การอ่านจับใจความมีอยู่ 2 ประเภท ดังนี้คือ

1. การอ่านเพื่อจับใจความส่วนรวม เป็นการทำความเข้าใจเนื้อหาที่สำคัญของข้อความ หรือหนังสือเพื่อให้มองเห็นความสัมพันธ์ของรายละเอียดต่าง ๆ และเข้าใจจุดมุ่งหมายสำคัญของข้อความหรือหนังสืออื่น ๆ ได้ การอ่านเพื่อจับใจความส่วนรวมทำได้

ด้วยการพลิกดูหรือกวาดสายตาดูผ่านหัวข้อต่าง ๆ เพื่อให้ทราบว่าแต่ละหัวข้อมีความสัมพันธ์กันอย่างไร และมีการดำเนินไปสู่จุดหมาย ปลายทางด้วยวิธีการเชื่อมโยงเนื้อหาและแนวความคิดตลอดจนข้อมูลต่าง ๆ อย่างไรบ้าง

2. การอ่านเพื่อจับใจความสำคัญเป็นการทำความเข้าใจใจความสำคัญของข้อความ ผู้อ่านที่ชำนาญอาจจะไม่จำเป็นต้องอ่านทุกตัวอักษร ในขณะที่ผู้อ่านมีประสบการณ์น้อยต้องอ่านอย่างพิถีพิถรณ์จึงจะสามารถจับใจความสำคัญของเนื้อเรื่องได้ ใจความสำคัญนั้นมิได้มีความหมายจำกัดเพียงแค่นำเนื้อเรื่องที่สำคัญเท่านั้น นักอ่านที่ดีอาจจะเก็บสาระสำคัญของหนังสือเล่มหนึ่ง ๆ หรือ บทความหนึ่ง ๆ ได้หลายแง่ เช่น เก็บความรู้ เก็บเนื้อเรื่องที่สำคัญ เก็บแนวความคิดหรือทัศนคติของผู้เขียนและจุดมุ่งหมายที่สำคัญของเรื่องซึ่งมีลำดับหรือน้ำหนักความสำคัญแตกต่างกัน

ปวีณา พิสิทธ์ (2546) กล่าวว่า ประเภทของการอ่านจับใจความที่ดีนั้นควรที่จะอ่านทั้ง 2 ประเภทรวมกัน คือ อ่านเพื่อจับใจความส่วนรวมและอ่านเพื่อจับใจความสำคัญเพราะจะทำให้ผู้อ่านทราบเรื่องราวต่าง ๆ ได้อย่างต่อเนื่องเชื่อมโยงกัน ในขณะที่เดียวกันจะรู้จักวิเคราะห์สามารถจับ ใจความของเรื่องทีอ่านได้ง่ายและรวดเร็วยิ่งขึ้น

อภิรดี เสนาวิน (2555) ได้กล่าวถึง ประเภทของการอ่านจับใจความไว้ดังกล่าวยังต้น สามารถสรุปได้ว่า การอ่านจับใจความแบ่งได้เป็น 2 ประเภท ดังนี้

1. การอ่านเพื่อจับใจความส่วนรวม เป็นการทำความเข้าใจภาพรวมหรือส่วนประกอบของหนังสือที่อ่าน เช่น คำนำ สารบัญ ฯลฯ ตลอดจนสามารถบอกความเชื่อมโยงและความสัมพันธ์ของเนื้อหาต่าง ๆ ในภาพรวมของหนังสือที่อ่านได้อย่างถูกต้อง

2. การอ่านเพื่อจับใจความสำคัญเป็นการอ่านเพื่อทำความเข้าใจใจความสำคัญสามารถเก็บสาระสำคัญของเรื่องที่อ่านได้ ตลอดจนบอกแนวคิดสำคัญจุดมุ่งหมายของเรื่องและทัศนคติของผู้เขียนจากเรื่องที่อ่านได้อย่างถูกต้อง

จากการศึกษาประเภทความสามารถการอ่านจับใจความที่กล่าวมาจะสรุปได้ว่า มี 2 ประเภท ได้แก่ การอ่านจับใจความส่วนรวม และการอ่านจับใจความสำคัญ การอ่านจับใจความส่วนรวมเป็นการอ่าน เพื่อทำความเข้าใจในเนื้อหาเพื่อให้เห็นความสัมพันธ์ของรายละเอียดว่าสัมพันธ์กันอย่างไร อ่านเพื่อจับใจความส่วนรวมของเนื้อเรื่องทั้งหมดโดยไม่เจาะจง ส่วนการอ่านจับใจความสำคัญเป็นการอ่านเพื่อทำความเข้าใจใจความสำคัญของเนื้อเรื่องหรือข้อความและเป็นการอ่านเพื่อหารายละเอียด สาระสำคัญ ตลอดจนใจความหลักของเนื้อเรื่องและแนวคิดหลักจากเรื่องที่ได้อ่าน

หลักการอ่านจับใจความ

การอ่านจับใจความเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับการอ่านหนังสือทุกประเภทและยังเป็นพื้นฐานในการอ่าน การอ่านจับใจผู้อ่านต้องอ่านตั้งแต่ชื่อเรื่องและจุดประสงค์ การอ่านคืออะไร จากนั้นอ่านให้จบอย่างรวดเร็ว ๆ เพื่อดูว่าเป็นเรื่องเกี่ยวกับเรื่องอะไร พิจารณาหาใจความสำคัญ ถ้าเป็นหนังสือทั้งเล่มต้องอ่านสารบัญก่อนขั้นต่อไปก็อ่านโดยละเอียดในขณะที่อ่านก็ตั้งคำถามว่าเรื่องที่อ่านเป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร เกิดขึ้นที่ใด เมื่อไร อย่างไร และผู้เขียน มีจุดมุ่งหมายอย่างไรในการเสนอ เนื้อเรื่องจากนั้นนำมาเรียบเรียงเป็นภาษาของผู้อ่านเองและประการสำคัญควรฝึกการอ่านจับใจความอยู่เสมอจะช่วยให้การอ่านจับใจความดีขึ้น นอกจากนี้ ศิริพร ลิ้มตระกูล (2541) ได้แนะถึง วิธีการอ่านจับใจความไว้ว่า การอ่านจับใจความเนื้อเรื่องที่อ่านจากย่อหน้าหรือจากข้อความต่อเนื่องที่ผู้เขียนไม่ตั้งประเด็นเขียนและไม่มีการขยายความประเด็นที่ตั้งไว้แต่เขียนไปเรื่อย ๆ นั้นทำให้ได้ยากผู้อ่านต้องอาศัยการวิเคราะห์โครงสร้างของประโยค ข้อความ ย่อหน้า จึงจะเข้าใจความหมายแต่สำหรับงานเขียนที่มีโครงสร้างกระชับเป็นระบบผู้อ่านจะสามารถจับใจความได้ง่าย การอ่านประเภทนี้เป็นการอ่านที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อจับใจความทั่วไป ซึ่งแบ่งออกได้ 2 อย่าง คือ

1. ใจความสำคัญหรือใจความหลัก ให้ตั้งคำถามว่า ย่อหน้านี้กล่าวถึงใครหรืออะไร กล่าวถึงบุคคลนั้นหรือสิ่งนั้นว่าอย่างไร

2. ใจความรอง คือ รายละเอียดที่เป็นข้อมูลสนับสนุนใจความหลักให้ชัดเจนยิ่งขึ้น อาจเป็นตัวอย่าง เหตุผลและสถานการณ์ต่าง ๆ การอ่านเป็นกระบวนการทางความคิดที่ผู้อ่านใช้ความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างและคำศัพท์ของภาษานั้นรวมกับความรู้ที่เกี่ยวกับเนื้อหาที่มีอยู่เดิมเพื่อทำความเข้าใจเรื่องที่อ่าน ดังนั้น ถ้าผู้อ่านมีความรู้เดิมหรือความรู้พื้นฐานอยู่มากก็เข้าใจเรื่องที่อ่านง่ายและรวดเร็ว ในทางตรงข้ามถ้าผู้อ่านมีความรู้เดิมหรือความรู้พื้นฐานอยู่ไม่เพียงพอก็จะทำให้เข้าใจเรื่องที่อ่านได้ยากและอ่านได้ช้า สำหรับ การหารายละเอียดนั้นก็ สามารถทำได้โดยการตั้งคำถาม ใคร ทำอะไร ที่ไหน เมื่อไร อย่างไร และทำไม เป็นต้น

ผอบ โปษะกฤษณะ (2549) ได้กล่าวถึง การอ่านจับใจความสรุปได้ว่าผู้อ่านต้องอ่านเรื่องได้ตลอดและพยายามหาประโยคใจความสำคัญให้ได้จากนั้นตั้งคำถามตนเองว่า ใคร ทำอะไร ที่ไหน อย่างไร แล้วสรุปใจความสำคัญของเรื่องและขยายความสำคัญในคำตอบเพื่อต้องการรายละเอียด

บันลือ พฤกษ์วัน (2549) ได้เสนอแนะเกี่ยวกับ การอ่านจับใจความมีความสำคัญอย่างยิ่งในการอ่าน ทั่วไป การอ่านที่ถูกวิธีจะช่วยให้นักเรียนประสบผลสำเร็จในการเรียนและเกิดความเข้าใจเรื่องที่อ่านทำให้ได้รับความคิดและความบันเทิงซึ่งมีความสอดคล้องกัน

จากการศึกษาหลักการอ่านจับใจความ ที่กล่าวมาจะสรุปได้ว่า หลักการอ่านจับใจความ เป็นสิ่งที่มีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งและถือว่าเป็นพื้นฐานในการอ่าน ทั้งนี้ยังถือเป็นกระบวนการทางความคิดที่ผู้อ่านใช้ความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างและคำศัพท์ของภาษานั้นรวมกับความรู้ที่เกี่ยวกับเนื้อหาที่มีอยู่เดิมเพื่อทำความเข้าใจเรื่องที่อ่าน ดังนั้น ถ้าผู้อ่านมีความรู้เดิมหรือความรู้พื้นฐานอยู่มากก็เข้าใจเรื่องที่อ่านง่ายและรวดเร็ว ในทางตรงข้ามถ้าผู้อ่านมีความรู้เดิมหรือความรู้พื้นฐานอยู่ไม่เพียงพอก็จะทำให้เข้าใจเรื่องที่อ่านได้ยากและอ่านได้ช้า สำหรับการหารายละเอียดนั้นก็ทำได้โดยการตั้งคำถาม ใคร ทำอะไร ที่ไหน เมื่อไร อย่างไร และทำไม เป็นต้น

การวัดและการประเมินผลความสามารถการอ่านจับใจความ

การอ่านจับใจความเป็นกระบวนการอ่านเพื่อทำความเข้าใจความหมายของข้อความหรือเนื้อเรื่องเพื่อระบุเรื่องที่อ่านว่า เป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร เนื้อหาเป็นอย่างไร ใครทำอะไร ที่ไหน อย่างไร ส่วนประกอบของเรื่องและจัดลำดับเหตุการณ์ของเรื่องได้ ดังนั้น การประเมินผลการอ่านจับใจความสำคัญจำเป็นต้องประเมินผลความเข้าใจในการอ่านของผู้เรียนด้วยการประเมินผลความเข้าใจในการอ่านจับใจความอาจทำได้หลายวิธีและการที่ครูจะใช้วิธีใดขึ้นอยู่กับจุดหมายในการประเมินครั้งนั้น ๆ

ัญญาลักษณ์ ปัสสาสนนท์ (2540) ได้กล่าวถึงการวัดและประเมินผลการอ่านสรุปได้ว่าเราสามารถประเมินผลผู้อ่านได้ว่ามี ความเข้าใจมากน้อยเพียงใด โดยดูจากความสามารถตามลำดับดังนี้

1. ตอบคำถามเกี่ยวกับข้อเท็จจริงและรายละเอียด จากเรื่องที่อ่านได้
2. เข้าใจคำชี้แจงปฏิบัติตามคำชี้แจงหรือคำแนะนำที่เขียนอธิบายไว้ได้ถูกต้อง
3. จดจำและบรรยายสิ่งที่อ่านเป็นคำพูดของตัวเองได้
4. ลำดับเหตุการณ์ของเรื่องราวที่อ่านได้ถูกต้องและแยกได้ว่ารายละเอียดตอนใด
5. บอกได้ว่าตัวอย่างหรือคำอธิบายประกอบต่าง ๆ มีความสัมพันธ์กับเนื้อความสำคัญตอนใด
6. บอกได้ว่าประโยคใดเป็นประโยคแสดงเนื้อความสำคัญ หรือใจความสำคัญของเรื่องอะไร
7. บอกได้ว่าเนื้อหาของเรื่องที่อ่านมีความสัมพันธ์กับเนื้อหาในเรื่องอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องอย่างไร
8. แสดงข้อสรุปของเรื่องที่อ่านอย่างถูกต้อง
9. บอกได้ว่าในการเขียนเรื่องที่อ่านนั้นผู้เขียนเรียงลำดับความโดยยึดหลักใด

10. บอกได้ว่าอะไรคือความหมายที่ซ่อนเร้น หรือความหมายที่ไม่ได้แสดงไว้ตรง ๆ ในบทอ่าน

วัชรา เวชบรรพต (2550) ได้กล่าวถึง พฤติกรรมการอ่านที่แสดงให้เห็นว่าผู้เรียนอ่านจับใจความได้หรือไม่ ควรมีทักษะต่อไปนี้

1. การจำลำดับเหตุการณ์ในเรื่องที่อ่านและสามารถเล่าได้โดยใช้คำพูดของตนเอง
2. การบอกเล่าความทรงจำ จากการอ่านในสิ่งที่เฉพาะเจาะจงได้เช่น ข้อเท็จจริง
3. รายละเอียด ชื่อ สถานที่ เหตุการณ์วันที่ ฯลฯ
4. การปฏิบัติตามคำสั่งหรือข้อเสนอแนะหลังการอ่านได้
5. การรู้จักแยกข้อเท็จจริงความคิดเห็น หรือจินตนาการได้
6. การรวมข้อมูลใหม่กับข้อมูลเก่าที่มีอยู่แล้ว
7. การเลือกความหมายที่ถูกต้องและนำไปใช้ได้
8. การให้ตัวอย่างประกอบได้
9. การจำแนกใจความสำคัญและจับใจความสำคัญได้
10. การกล่าวสรุปได้

จีเรียง บุญสม (2543) กล่าวว่า การประเมินความสามารถในการอ่านจับใจความกระทำได้หลายวิธีการจะใช้วิธีใดขึ้นอยู่กับจุดมุ่งหมายเป็นสำคัญที่นิยมใช้มี 3 วิธี

1. แบบทดสอบวัดผลการเรียนรู้มาตรฐาน (Standardized Test) ข้อสอบนี้นำไปให้นักเรียนทำเพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านกับเกณฑ์ปกติ (Norm) แบบทดสอบนี้ประกอบด้วย ข้อความเป็นตอน ๆ หรือเรื่องสั้น ๆ ให้นักเรียนอ่านแล้วเลือกคำตอบเรียงจากเรื่องง่าย ๆ ไปหาเรื่องยาก จำกัดเวลานักเรียนจะได้คะแนนตามความสามารถความเข้าใจในการอ่านแบบทดสอบ คะแนนจะออกมาในรูปคะแนนดิบ (Raw Score) เพอร์เซ็นต์ไทล์ (Percentile) หรือระดับ (Grade-Equivalent)

2. แบบทดสอบวัดผลการเรียนรู้ชนิดอิงเกณฑ์ (Criterion-Referenced Test) ลักษณะของแบบทดสอบนี้คล้ายกับแบบทดสอบแรกคือ มีข้อความเป็นตอน ๆ หรือเรื่องสั้น ๆ ให้นักเรียนอ่านและเลือกตอบ แต่ไม่เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านกับเกณฑ์ปกติหรือนักเรียนกลุ่มอื่น คะแนนของนักเรียนขึ้นอยู่กับผลสัมฤทธิ์การอ่าน เกณฑ์นี้ถือว่านักเรียนมีความสำเร็จอยู่ระหว่างเกณฑ์ร้อยละ 80-90

3. แบบทดสอบวัดผลการเรียนรู้แบบอิงกลุ่ม เป็นการประเมินที่มุ่งนำผลประเมินมาจำแนกนักเรียนออกตามความสามารถ โดยพิจารณาจากการเปรียบเทียบผลการประเมินนักเรียนแต่ละคนกับกลุ่มนักเรียนด้วยกัน

สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์ (2545) ได้เสนอแนะ การประเมินการอ่านจับใจความโดยใช้เกณฑ์มาตรฐานพิจารณาเนื้อเรื่องที่ผู้อ่านจับใจความไว้ 2 วิธีคือ

1. การใช้เครื่องมือที่เป็นแบบทดสอบผู้อ่านจะต้องตอบคำถามได้ร้อยละ 70 ขึ้นไป การยึดเกณฑ์นี้นักการศึกษามีความเห็นว่า ผู้อ่านได้พลาตเนื้อหาบางตอนไปร้อยละ 30 แล้วหากยึด เกณฑ์ประเมินที่ต่ำกว่านี้จะทำให้มีความเข้าใจคลาดเคลื่อนในเหตุการณ์สำคัญของเรื่อง นักการศึกษา บางคนกำหนดเกณฑ์ที่แตกต่างไปจากนี้ โดยเสนอแนะเกณฑ์การประเมินการอ่านจับใจความไว้ดังนี้

1.1 ผู้อ่านที่สามารถตอบคำถามหรือเล่าเรื่องได้ถูกต้องในขอบเขตร้อยละ 90-100 มีความสามารถในการอ่านจับใจความอยู่ในระดับที่ 1

1.2 ผู้อ่านที่ตอบคำถามหรือเล่าเรื่องได้ถูกต้องร้อยละ 75-89 มีความสามารถในการอ่านจับใจความอยู่ในระดับที่ 2

1.3 ผู้อ่านที่ตอบคำถามหรือเล่าเรื่องได้ถูกต้องต่ำกว่าร้อยละ 75 แสดงว่ายังมีข้อบกพร่องในการอ่านจับใจความ พลาตประเด็นสำคัญของเนื้อเรื่องควรมีการอ่านทบทวน ลักษณะการประเมินการอ่านจับใจความของภาษาไทยควรใช้เกณฑ์การอ่านจับใจความได้ร้อยละ 70 เป็นอย่างน้อยแล้วใช้หลักส่งเสริมให้ผู้อ่านมีพัฒนาการในการจับใจความให้มากขึ้น ควบคู่กับการพัฒนาอัตราเร็วในการอ่าน

2. การใช้แบบประเมินค่าโดยใช้ระดับตัวอักษรแล้วตีค่าออกมาเป็นคะแนน เช่น เมื่อผู้อ่านประเมินการอ่านจับใจความของตนแล้วรวมคะแนนทั้งหมดในแต่ละช่อง สมมติให้แบบประเมินค่าทั้งหมดมี 20 ข้อ ถ้าทำเครื่องหมายในช่อง “มาก” ทุกช่องจะได้คะแนนเต็ม 80 คะแนน ระดับคะแนนที่ได้มีขอบเขตดังนี้

คะแนน 72-80 เท่ากับระดับ 4 หมายถึง ดี

คะแนน 52-71 เท่ากับระดับ 3 หมายถึง ค่อนข้างดี

คะแนน 32-51 เท่ากับระดับ 2 หมายถึง พอใช้

คะแนน 0-31 เท่ากับระดับ 1 หมายถึง ปรับปรุง

จากการศึกษาการวัดและประเมินการอ่านจับใจความ ที่กล่าวมาจะสรุปได้ว่าการวัดและประเมินความสามารถการอ่านจับใจความ จะสามารถวัดได้จากการอ่านเรื่องและการเล่าเรื่องบอกข้อเท็จจริง การลำดับเหตุการณ์ของเรื่องและสามารถยกตัวอย่างได้ ซึ่งผู้สอนอาจใช้แบบทดสอบวัดหรือแบบสอบถามวัดก็ได้ แล้วทำการประเมินความสามารถในการอ่านจับใจความตามเกณฑ์ที่ผู้สอนได้กำหนดไว้ ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยจะวัดและประเมินผลความสามารถการอ่านจับใจความตามประเด็นที่สอดคล้องกับแนวทางการวัดและ

ประเมินผลการอ่านจับใจความที่ได้ศึกษาข้างต้น คือ ผู้เรียนสามารถวิเคราะห์ได้ว่าเรื่องที่ได้อ่านเป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร เนื้อหาเป็นอย่างไร เช่น ใครทำอะไร ที่ไหน อย่างไร สามารถแยกแยะข้อเท็จจริง ข้อคิดเห็นได้ ผู้เรียนสามารถสรุปใจความของเรื่องที่อ่านได้ ตอบคำถามจากเรื่องที่อ่านได้และประเมินหรือตัดสินคุณค่าของเรื่องที่อ่าน โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถการอ่านจับใจความที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เป็นแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 40 ข้อ เพื่อวัดผลว่าหลังจากที่ผู้เรียนได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษา ผู้เรียนมีความสามารถด้านการอ่านจับใจความสูงกว่าก่อนเรียนหรือไม่

หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2562

หลักการของหลักสูตร

สำนักงานคณะกรรมการอาชีวศึกษา (2562)

1. เป็นหลักสูตรระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพหลังมัธยมศึกษาตอนต้นหรือเทียบเท่าด้านวิชาชีพที่สอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติแผนการศึกษาแห่งชาติ เป็นไปตามกรอบคุณวุฒิแห่งชาติมาตรฐานการศึกษาของชาติและกรอบคุณวุฒิอาชีวศึกษาแห่งชาติเพื่อผลิตและพัฒนากำลังคนระดับฝีมือให้มีสมรรถนะ มีคุณธรรม จริยธรรมและจรรยาบรรณวิชาชีพ สามารถประกอบอาชีพได้ตรงตามความต้องการของสถานประกอบการและการประกอบอาชีพอิสระ

2. เป็นหลักสูตรที่เปิดโอกาสให้เลือกเรียนได้อย่างกว้างขวาง เน้นสมรรถนะเฉพาะด้านด้วยการปฏิบัติจริง สามารถเลือกวิธีการเรียนตามศักยภาพและโอกาสของผู้เรียน เปิดโอกาสให้ผู้เรียนสามารถเทียบโอนผลการเรียน สะสมผลการเรียน เทียบโอนความรู้และประสบการณ์จากแหล่งวิทยาการ สถานประกอบการและสถานประกอบอาชีพอิสระ

3. เป็นหลักสูตรที่สนับสนุนการประสานความร่วมมือในการจัดการศึกษาร่วมกันระหว่างหน่วยงานและองค์กรที่เกี่ยวข้องทั้งภาครัฐและเอกชน

4. เป็นหลักสูตรที่เปิดโอกาสให้สถานศึกษา สถานประกอบการ ชุมชนและท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการพัฒนาหลักสูตรให้ตรงตามความต้องการโดยยึดโยงกับมาตรฐานอาชีพและสอดคล้องกับสภาพยุทธศาสตร์ของ ภูมิภาคเพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ

จุดมุ่งหมายของหลักสูตร

1. เพื่อให้มีความรู้ทักษะและประสบการณ์ในงานอาชีพสอดคล้องกับมาตรฐานวิชาชีพ สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการปฏิบัติงานอาชีพได้อย่างมีประสิทธิภาพ เลือกวิถีการดำรงชีวิตและการประกอบอาชีพได้อย่างเหมาะสมกับตน สร้างสรรค์ความเจริญต่อชุมชนท้องถิ่น และประเทศชาติ
2. เพื่อให้เป็นผู้มีปัญญา มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ไม่เรียนรู้เพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิต และการประกอบอาชีพ มีทักษะการสื่อสารและเทคโนโลยีสารสนเทศ ทักษะการเรียนรู้ตลอดชีวิต ทักษะการคิด วิเคราะห์ และการแก้ปัญหา ทักษะด้านสุขภาวะและความปลอดภัย ตลอดจนทักษะการจัดการจัดการสามารถ สร้างอาชีพและพัฒนาอาชีพให้ก้าวหน้าอยู่เสมอ
3. เพื่อให้มีเจตคติที่ดีต่ออาชีพ มีความมั่นใจและภาคภูมิใจในวิชาชีพที่เรียน รักงาน รักหน่วยงาน สามารถ ทำงานเป็นหมู่คณะได้ดีโดยมีความเคารพในสิทธิและหน้าที่ของตนเองและผู้อื่น
4. เพื่อให้เป็นผู้มีพฤติกรรมทางสังคมที่ดีงาม ทั้งในการทำงาน การอยู่ร่วมกัน การต่อต้านความรุนแรงและสารเสพติด มีความรับผิดชอบต่อครอบครัว หน่วยงาน ท้องถิ่น และประเทศชาติ ดำรงตนตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงเข้าใจและเห็นคุณค่าของการอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมและภูมิปัญญาท้องถิ่น มีจิตสาธารณะและจิตสำนึกในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสร้างสิ่งแวดล้อมที่ดี
5. เพื่อให้มีบุคลิกภาพที่ดีมีมนุษยสัมพันธ์ มีคุณธรรม จริยธรรม และวินัยในตนเอง มีสุขภาพอนามัย ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกายและจิตใจเหมาะสมกับงานอาชีพ
6. เพื่อให้ตระหนักและมีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจ สังคม การเมืองของประเทศและโลก มีความรักชาติสำนึกในความเป็นไทย เสียสละเพื่อส่วนรวม

โครงสร้างหลักสูตร

โครงสร้างของหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2562 แบ่งเป็น 3 หมวดวิชาและกิจกรรมเสริมหลักสูตร ดังนี้

4.1 หมวดวิชาสมรรถนะแกนกลาง	ไม่น้อยกว่า 22 หน่วยกิต
4.1.1 กลุ่มวิชาภาษาไทย	
4.1.2 กลุ่มวิชาภาษาต่างประเทศ	
4.1.3 กลุ่มวิชาวิทยาศาสตร์	
4.1.4 กลุ่มวิชาคณิตศาสตร์	
4.1.5 กลุ่มวิชาสังคมศึกษา	
4.1.6 กลุ่มวิชาสุขศึกษาและพลศึกษา	
4.2 หมวดวิชาสมรรถนะวิชาชีพ	ไม่น้อยกว่า 71 หน่วยกิต
4.2.1 กลุ่มสมรรถนะวิชาชีพพื้นฐาน	
4.2.2 กลุ่มสมรรถนะวิชาชีพเฉพาะ	
4.2.3 กลุ่มสมรรถนะวิชาชีพเลือก	
4.2.4 ฝึกประสบการณ์สมรรถนะวิชาชีพ	
4.2.5 โครงการพัฒนาสมรรถนะวิชาชีพ	
4.3 หมวดวิชาเลือกเสรี	ไม่น้อยกว่า 10 หน่วยกิต
4.4 กิจกรรมเสริมหลักสูตร (2 ชั่วโมง/สัปดาห์)	- หน่วยกิต

หมายเหตุ

- 1) จำนวนหน่วยกิตของแต่ละหมวดวิชาและกลุ่มวิชาในหลักสูตรให้เป็นไปตามที่กำหนดไว้ในโครงสร้างของแต่ละประเภทวิชาและสาขาวิชา
- 2) การพัฒนารายวิชาในกลุ่มสมรรถนะวิชาชีพพื้นฐานและกลุ่มสมรรถนะวิชาชีพเฉพาะจะเป็นรายวิชาบังคับที่สะท้อนความเป็นสาขาวิชาตามมาตรฐานการศึกษาวิชาชีพด้านสมรรถนะวิชาชีพของ สาขาวิชา ซึ่งยึดโยงกับมาตรฐานอาชีพ จึงต้องพัฒนากลุ่มรายวิชาให้ครบจำนวนหน่วยกิตที่กำหนดและผู้เรียนต้องเรียนทุกรายวิชา
- 3) สถานศึกษาอาชีวศึกษาหรือสถาบันสามารถจัดรายวิชาตามที่กำหนดไว้ในหลักสูตรและหรือ พัฒนาเพิ่มเติมตามความต้องการเฉพาะด้านของสถานประกอบการหรือตามยุทธศาสตร์ภูมิภาค เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ ทั้งนี้ต้องเป็นไปตามเงื่อนไขและมาตรฐานการศึกษาวิชาชีพที่ประเภทวิชาสาขาวิชาและสาขางานกำหนด

หมวดวิชาสมรรถนะแกนกลาง กลุ่มวิชาภาษาไทย

หมวดวิชาสมรรถนะแกนกลาง

ไม่น้อยกว่า 22 หน่วยกิต

กลุ่มวิชาภาษาไทย (ไม่น้อยกว่า 3 หน่วยกิต)

ให้เรียนรายวิชา 20000-1101 จำนวน 2 หน่วยกิต แล้วเลือกเรียนรายวิชาอื่นจนครบหน่วยกิต

รหัสวิชา	ชื่อวิชา	ท-ป-น
20000-1101	ภาษาไทยพื้นฐาน	2-0-2
20000-1102	ภาษาไทยเพื่ออาชีพ	0-2-1
20000-1103	ภาษาไทยธุรกิจ	0-2-1
20000-1104	การพูดภาษาไทยในงานอาชีพ	0-2-1
20000-1105	การเขียนภาษาไทยในงานอาชีพ	0-2-1
20000-1106	ภาษาไทยเชิงสร้างสรรค์	0-2-1

20000*1101 ถึง 20000*1199 รายวิชาในกลุ่มวิชาภาษาไทยที่สถานศึกษาอาชีวศึกษา

--* หรือสถาบันพัฒนาเพิ่มเติม

วิชาภาษาไทยพื้นฐาน

กลุ่มวิชาภาษาไทย 20000-1101

ภาษาไทยพื้นฐาน (Basic Thai)

จุดประสงค์รายวิชาเพื่อให้

1. รู้และเข้าใจเกี่ยวกับหลักการใช้ภาษาไทยในการสื่อสาร
2. สามารถเลือกใช้ภาษาไทยได้ถูกต้องตามหลักการใช้ภาษา เหมาะสมกับบุคคล กาลเทศะ โอกาสและสถานการณ์
3. สามารถนำความรู้และทักษะการฟัง การดู การพูด การอ่านและการเขียนไปใช้สื่อสารในชีวิตประจำวัน ได้ถูกต้องตามหลักการ
4. เห็นคุณค่าและความสำคัญของการใช้ภาษาไทยในชีวิตประจำวัน

สมรรถนะรายวิชา

1. แสดงความรู้เกี่ยวกับหลักการใช้ภาษาไทยในการฟัง การดู การพูด การอ่าน และการเขียน
2. วิเคราะห์ประเมินค่าสารจากการอ่าน การดูและการฟังตามหลักการ
3. พูดติดต่อกิจธุระและในโอกาสต่าง ๆ ตามหลักการและมารยาทของสังคม
4. เขียนข้อความเพื่อติดต่อกิจธุระ สรุป อธิบาย บรรยายและกรอกข้อมูลตามหลักการ
5. เขียนรายงานเชิงวิชาการและโครงการตามหลักการ

คำอธิบายรายวิชา

ศึกษาเกี่ยวกับการรับสารและส่งสารด้วยภาษาไทย เขียนสะกดคำ การใช้ถ้อยคำ สำนวน ระดับภาษา การฟัง การดูและการอ่านบทความ ข่าว สารคดี โฆษณา บันเทิงคดี วรรณกรรมหรือภูมิปัญญาท้องถิ่นด้านภาษาจาก สื่อสิ่งพิมพ์และสื่ออิเล็กทรอนิกส์ การกล่าว ทักทาย แนะนำตนเอง และผู้อื่นการพูดในโอกาสต่าง ๆ ตามมารยาทของสังคม การตอบรับ และปฏิเสธ การแสดงความยินดี แสดงความเสียใจ การพูดติดต่อกิจธุระ พูดสรุปความ แสดงความคิดเห็น การเขียนข้อความ สรุปความ อธิบาย บรรยาย การกรอกแบบฟอร์ม การเขียน ประวัตีย่อ การเขียน รายงานเชิงวิชาการและการเขียนโครงการ

จากการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวกับหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2562 สรุปได้ว่า หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2562 หมวดวิชาสมรรถนะแกนกลาง กลุ่มวิชาภาษาไทยเป็นหลักสูตรที่จัดการเรียนการสอนตามจุดที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนสามารถมี ทักษะทางด้าน การอ่าน การเขียน การฟัง การพูด ตลอดจนมีความรู้ในการใช้ภาษาไทยเป็น

เครื่องมือในการติดต่อสื่อสารได้อย่างถูกต้องเพื่อสร้างความเข้าใจและความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน และเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ พัฒนาความรู้ พัฒนาระบวนการคิดวิเคราะห์ วิจัย ประเมินค่า ตลอดจนจนสามารถนำความรู้มาพัฒนาตนเองให้เป็นบุคคลที่มีประสิทธิภาพ

กลุ่มชาติพันธุ์

ความหมายของกลุ่มชาติพันธุ์

กลุ่มชาติพันธุ์เป็นศัพท์ที่บัญญัติขึ้นในสาขามานุษยวิทยาซึ่งเริ่มใช้มาตั้งแต่ ค.ศ.1970 เพื่อหลีกเลี่ยงในเชิงการดูถูกเหยียดหยามทางวัฒนธรรมเพราะจะช่วยให้ปรับเปลี่ยนความสนใจไปศึกษาถึงความเป็นชาติพันธุ์ (ethnicity) คำว่า กลุ่มชาติพันธุ์บางครั้งคนไทยใช้คำว่า เชื้อชาติ โดยมี ผู้ให้คำนิยามของกลุ่มชาติพันธุ์ ดังนี้ อมรา พงศาพิชญ์ (2541) กล่าวว่า กลุ่มชาติพันธุ์ (ethnic group) หมายถึง กลุ่มคนที่มีวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี ภาษา พูดเดียวกันและเชื่อว่าสืบเชื้อสายจากบรรพบุรุษกลุ่มเดียวกัน เช่น คนไทย คนพม่า คนกระเหรี่ยง คนจีน คนลาว กลุ่มคนม้ง เป็นต้น นอกจากนี้ยัง ได้ให้ความหมายของศัพท์ที่เกี่ยวข้องและควรให้คำนิยามด้วยเพื่อให้ผู้ศึกษาได้เกิดความเข้าใจชัดเจนขึ้น คือ กลุ่มเชื้อชาติ (racial group) หมายถึง กลุ่มที่มีลักษณะทางกายภาพที่คล้ายคลึงกัน การแบ่งกลุ่มเชื้อชาติ (race) มักแบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม คือ นีกรอยด์ (negroid) มองโกลอยด์ (mongoloid) และคอเคซอยด์ (caucasoid) ในตอนหลังได้เพิ่ม ออสตราลอยด์ (australoid) และโพลีเซียน (Polynesian) ความหมายนี้กลุ่มชาติพันธุ์จึงเป็นส่วนย่อยของกลุ่มเชื้อชาติ

กลุ่มเชื้อชาติ (national group) หมายถึง กลุ่มคนที่เป็นสมาชิกของประเทศเดียวกัน และหมายความถึงการเป็นสมาชิกของประเทศนั้น ๆ ตามกฎหมายโดยที่ลักษณะทางกายภาพ และวัฒนธรรมอาจแตกต่างกันได้

ยศ สันติสมบัติ (2546) ได้กล่าวไว้ว่า กลุ่มชาติพันธุ์ หมายถึง กลุ่มคนที่พูดภาษาเดียวกันเป็นหน่วยทางสังคมการเมืองและระบบเครือญาติเดียวกันผ่านประสบการณ์ทางประวัติศาสตร์ชุดเดียวกันและมีแบบแผนทางวัฒนธรรมที่คล้ายคลึงกัน นอกจากนี้ ความเข้าใจในสังคมไทยเท่าที่ผ่านมาเกี่ยวกับความแตกต่างและความหลากหลายทางวัฒนธรรมของกลุ่มชนมักจะแสดงออกด้วยการนิยามความหมาย 3 ประการด้วยกัน คือ ชนกลุ่มน้อย ชนเผ่า และชาวเขา ซึ่งแล้วแต่มิมีนัยที่แสดงถึงความเป็นคนอื่นและความด้อยกว่า ทั้งในเชิงอำนาจและวัฒนธรรม เมื่อเปรียบเทียบกับชนกลุ่มใหญ่และยังมีส่วนสำคัญอย่างยิ่งต่อการสร้างปัญหาในการวิจัยเพราะการนิยามความหมายเช่นนั้น มีลักษณะหยุดนิ่งตายตัว โดยไม่ได้ให้ความสนใจกับความเป็นตัวตน ความเคลื่อนไหวและการเปลี่ยนแปลงของกลุ่มชนต่าง ๆ นอกจากความ

พยายามที่จะดูคกสิ้นทางวัฒนธรรมให้กลายเป็นเช่นคนส่วนใหญ่ ซึ่งปัจจุบันวงการทางวิชาการต่าง ๆ โดยเฉพาะสาขามานุษยวิทยาได้เสนอให้เรียกกลุ่มชนที่มีลักษณะแตกต่างกันทางวัฒนธรรมว่า กลุ่มชาติพันธุ์ (ethnic groups) ซึ่งเริ่มใช้มาตั้งแต่ปี ค.ศ. 1970 เพื่อหลีกเลี่ยงในเชิงการดูถูกเหยียดหยามทางวัฒนธรรมเพราะจะช่วยให้ปรับเปลี่ยนความสนใจไปศึกษาความเป็นชาติพันธุ์ (ethnicity) ที่มีความหมายเกี่ยวกับกระบวนการแสดงความเป็นตัวตนทางวัฒนธรรมและความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มชน ซึ่งจะสอดคล้องกับพัฒนาการของสังคมในปัจจุบันที่กลุ่มชาติพันธุ์ที่เป็นชนกลุ่มน้อยในประเทศต่าง ๆ ได้เข้ามามีส่วนร่วมบทบาทในการเมืองและการพัฒนามากขึ้นภายใต้สภาวะที่ประเทศต่าง ๆ ก็ยอมรับและเข้าใจความเป็นพหุสังคม (plural society) ในสังคมของคนมากขึ้นด้วย

อนันท์ กาญจนพันธุ์ (2548) ได้ให้ความหมายของกลุ่มชาติพันธุ์ว่า เป็นกลุ่มชนที่มีลักษณะแตกต่างกันทางวัฒนธรรม เช่นเดียวกับสารานุกรมไทยฉบับเยาวชน เล่ม 5 (2542) ได้กล่าวไว้ว่า "ชาติพันธุ์" และ "ชาติพันธุ์วิทยา" เป็นคำใหม่ในภาษาไทยการทำความเข้าใจเรื่องชาติพันธุ์จำเป็นจะต้องพิจารณาเปรียบเทียบกับเรื่องเชื้อชาติและสัญชาติอาจเปรียบเทียบเชื้อชาติ สัญชาติ และชาติพันธุ์ได้ดังนี้ เชื้อชาติ คือ ลักษณะทางชีวภาพของคนสามารถเห็นได้อย่างชัดเจนจากลักษณะรูปพรรณ สีผิว การแบ่งกลุ่ม เชื้อชาติซึ่งการแบ่งแยกกลุ่มคนตามลักษณะทางชีวภาพนี้ มีความสำคัญในสังคมที่สมาชิกในสังคมมาจากบรรพบุรุษที่แตกต่างกัน มีสีผิว และรูปพรรณสัณฐานที่ต่างกันอย่างเห็นได้ชัด เช่น ความแตกต่างระหว่างคนผิวขาวกับคนผิวดำ ในสังคมที่มีกลุ่มคนที่มีลักษณะทางชีวภาพต่างกันและประวัติความเป็นมาตลอดจนบทบาทในสังคมต่างกันความแตกต่างทางชีวภาพอาจเป็นปัจจัยที่ทำให้เกิดความไม่เท่าเทียมกันได้ แต่ในบางสังคม เช่น สังคมไทย ความแตกต่างทางชีวภาพไม่มีความหมายเท่าใดนัก สัญชาติ คือ การเป็นสมาชิกของประเทศใดประเทศหนึ่งตามกฎหมาย โดยที่ลักษณะทางชีวภาพและวัฒนธรรมอาจแตกต่างกันได้ การเป็นสมาชิกของประเทศย่อมหมายถึงการเป็นประชาชนของประเทศนั้น ผู้ที่อพยพมาจากที่อื่นเพื่อมาตั้งถิ่นฐานสามารถโอนสัญชาติมาได้ ผู้ที่เปลี่ยนสัญชาติ คือ ผู้ที่เปลี่ยนฐานะจากการเป็นประชาชนของประเทศหนึ่งมาเป็นประชาชนของอีกประเทศหนึ่ง ชาติพันธุ์ คือ การมีวัฒนธรรมขนบธรรมเนียมประเพณีภาษาพูดเดียวกันและเชื่อว่าสืบเชื้อสายมาจากบรรพบุรุษกลุ่มเดียวกัน เช่น ไทย พม่า กะเหรี่ยง จีนลาว เป็นต้น กลุ่มชาติพันธุ์หรือกลุ่มวัฒนธรรมมีลักษณะเด่นคือ เป็นกลุ่มคนที่สืบทอดมาจากบรรพบุรุษเดียวกัน บรรพบุรุษในที่นี้หมายถึงบรรพบุรุษทางสายเลือด ซึ่งมีลักษณะทางชีวภาพและรูปพรรณ (เชื้อชาติ) เหมือนกันรวมทั้งบรรพบุรุษทางวัฒนธรรมด้วย ผู้ที่อยู่ในกลุ่มชาติพันธุ์เดียวกันจะมีความรู้สึกผูกพันทางสายเลือดและทางวัฒนธรรมพร้อม ๆ กันไปเป็น

ความรู้สึกผูกพันที่ช่วยเสริมสร้าง อัตลักษณ์ของบุคคลและของชาติพันธุ์และในขณะเดียวกันก็สามารถเราอารมณ์ความรู้สึกให้เกิดความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ถ้าผู้ที่อยู่ในกลุ่มชาติพันธุ์นับถือศาสนาเดียวกันความรู้สึกผูกพันนี้อาจ เรียกว่า"สำนึก"ทางชาติพันธุ์หรือชาติลักษณะ พจนานุกรมศัพท์สังคมวิทยาให้ความหมาย ชาติพันธุ์ ว่าหมายถึง"กลุ่มที่มีพันธะเกี่ยวข้องกันและที่แสดงเอกลักษณ์ออกมาโดยการผูกพันลักษณะการของเชื้อชาติและสัญชาติเข้าด้วยกัน ถ้าจะใช้ให้ถูกต้องจะมีความหมายเฉพาะใช้กับกลุ่มที่มีพันธะทางเชื้อชาติและทางวัฒนธรรมประสานกันเข้าจนสมาชิกของกลุ่มเอง หากไม่รู้สึกถึงพันธะของทั้งสองนี้และคนภายนอกที่ไม่ได้มีความเชื่อชาญก็จะไม่เห็นถึงความแตกต่างกัน" การมองว่ากลุ่มชาติพันธุ์คือ กลุ่มคนที่มีวัฒนธรรมร่วมกันนั้น อธิบายได้ว่า ในระยะแรกมนุษย์อยู่ร่วมกันเป็นกลุ่มเล็ก ๆ มีลักษณะคล้ายครอบครัวขนาดใหญ่เมื่อคนกลุ่มเล็กอาศัยอยู่ด้วยกันก็สามารถเข้าใจกันและประพฤติปฏิบัติต่อกันได้ โดยไม่มีความขัดแย้งเท่าใดนักเมื่อสังคมมีขนาดใหญ่ขึ้นมีคนหลายครอบครัวอาศัยอยู่ในบริเวณเดียวกัน การดำเนินวิถีชีวิตอาจแตกต่างกันบ้าง ความคิดอาจไม่สอดคล้องกันและปัญหาเรื่องความขัดแย้งก็คงจะตามมา ฉะนั้นเมื่อสังคมมีขนาดใหญ่ขึ้นก็จำเป็นต้องมีระบบระเบียบมากขึ้นต้องมีการตกลงกันว่าอะไรควรทำอะไรไม่ควรทำ ข้อตกลงเกี่ยวกับวิถีชีวิตการประพฤติปฏิบัติและความคิดความเชื่อจึงเกิดขึ้นในสังคมมนุษย์และเรียกรวม ๆ ว่า"วัฒนธรรม"กลุ่มคนที่มีวัฒนธรรมเหมือนกันหรือร่วมกันเรียกว่าเป็นคนชาติพันธุ์เดียวกัน

จากการศึกษาเกี่ยวกับความหมายของกลุ่มชาติพันธุ์ที่กล่าวมาสรุปได้ว่า ชาติพันธุ์เป็นกลุ่มคนที่มีความหลากหลายและความแตกต่าง ทั้งด้านเชื้อชาติ ภาษาพูด วัฒนธรรมขนบธรรมเนียมประเพณี ต้นตระกูล สังคมจากบรรพบุรุษ สัตว์ วิถีการดำรงชีวิต ถึงแม้ความแตกต่างเหล่านี้จะบ่งบอกว่าพวกเขามีความหลากหลาย แต่กลุ่มชาติพันธุ์ต่างก็มีเอกลักษณ์ที่เกี่ยวข้องกัน ตลอดจนการมีแบบแผนทางวัฒนธรรมที่คล้ายคลึงกันซึ่งเป็นลักษณะของกลุ่มชาติพันธุ์กลุ่มเดียวกัน

ความเป็นมาของกลุ่มชาติพันธุ์

ในส่วนของความเป็นมาของกลุ่มชาติพันธุ์ อมรา พงศาพิชญ์ (2541) กล่าวว่า กลุ่มชาติพันธุ์มีลักษณะเด่น คือ เป็นกลุ่มคนที่สืบทอดมาจากบรรพบุรุษเดียวกัน บรรพบุรุษในที่นี้ หมายถึง บรรพบุรุษทางสายเลือดและบรรพบุรุษทางวัฒนธรรมผู้ที่อยู่ในกลุ่มชาติพันธุ์เดียวกันจะมีความรู้สึกผูกพันทางสายเลือดและทางวัฒนธรรมอยู่ด้วยพร้อม ๆ กันไปเป็นความรู้สึกผูกพันที่ช่วยเสริมสร้างเอกลักษณ์ของบุคคลและของชาติพันธุ์และในขณะเดียวกันก็สามารถเราอารมณ์ความรู้สึกให้เกิดความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ถ้าที่อยู่

ในกลุ่มชาติพันธุ์นับถือศาสนาเดียวกัน ซึ่งความคิดเรื่องชาติพันธุ์นี้ มองว่า พิจารณาแยกได้เป็น 2 รูปแบบ คือ 1. แบบที่ชาติพันธุ์ที่ตั้งถิ่นฐานใกล้เคียงกัน พึ่งพาอาศัยกัน 2. แบบที่ความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มชาติพันธุ์อยู่ในลักษณะชนกลุ่มใหญ่และชนกลุ่มน้อย โดยมีรายละเอียดในแต่ละรูปแบบ ดังนี้

1. แบบที่ชาติพันธุ์ที่ตั้งถิ่นฐานใกล้เคียงกันพึ่งพาอาศัยกัน การศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มชาติพันธุ์ไม่จำเป็นที่จะต้องวิเคราะห์จากแง่มุมชนกลุ่มน้อยชนกลุ่มใหญ่เสมอไป ในบางประเทศที่มีกลุ่มชาติพันธุ์ย่อยหลายกลุ่ม ความสัมพันธ์กันเองเป็นเรื่องที่น่าศึกษา ตัวอย่างเช่น ชาลส์ เอฟ คายส์ (Charles F. Keyes) เสนอว่า กลุ่มชาติพันธุ์ที่ตั้งรกรากอยู่ในบริเวณเดียวกันจะมีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกันในลักษณะที่พึ่งพากันในอดีต เนื่องจากความเจริญเกิดขึ้นในทีละกลุ่มเป็นส่วนใหญ่ ในการศึกษาชาวเขาในทวีปเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ จะพบความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มชาติพันธุ์ต่าง ๆ ในลักษณะเป็นคู่ เช่น ลัวะ/คนเมือง คนคะฉิ่น/คนฉาน คนกระเหรี่ยง/คนพม่า คนม้ง/คนจีน ทั้งนี้เป็นเพราะเกิดการพึ่งพากันระหว่างชาวเขาซึ่งเจริญน้อยกว่ากับคนพื้นราบซึ่งเจริญกว่าและสามารถผลิตสิ่งของต่าง ๆ ที่ชาวเขาไม่สามารถผลิตได้

2. แบบที่ความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มชาติพันธุ์อยู่ในลักษณะชนกลุ่มใหญ่และชนกลุ่มน้อย ในกรณีที่กลุ่มชาติพันธุ์ที่อยู่ใกล้เคียงกันและเข้ากันไม่ได้ นั้น จะพบว่า เป็นเพราะวัฒนธรรมเข้ากันไม่ได้ วัตถุประสงค์ทางการเมืองไม่ตรงกันและต่างกลุ่มต่างไม่ยอมรับซึ่งกันและกัน ความเข้ากันไม่ได้ทำให้เกิดความขัดแย้ง ในการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มชาติพันธุ์ โดยมองจากความสัมพันธ์ระหว่างชนกลุ่มน้อยและชนกลุ่มใหญ่ ประเทศต่าง ๆ ทุกประเทศมีกลุ่มชาติพันธุ์หลายกลุ่มอาศัยกันอยู่ภายในประเทศ กลุ่มชาติพันธุ์ที่มีอำนาจในการปกครองคือ กลุ่มชาติพันธุ์ที่เรียกว่าเป็นชนกลุ่มใหญ่แต่กลุ่มชาติพันธุ์ที่อาศัยอยู่ในประเทศที่กลุ่มของตนไม่ได้มีอำนาจในการปกครองประเทศคือชนกลุ่มน้อย ในประเทศไทย เราชนกลุ่มใหญ่คือคนไทยและชนกลุ่มน้อยก็คือ คนจีน คนญวน คนลาว คนเขมร ชาวเขาเผ่าต่าง ๆ

จากการศึกษาความเป็นมาของกลุ่มชาติพันธุ์ ที่กล่าวมาสรุปได้ว่า ความเป็นมาในเรื่องของชาติพันธุ์ สามารถแยกได้เป็น 2 รูปแบบ คือ

1. แบบชาติพันธุ์ที่ตั้งถิ่นฐานใกล้เคียงกันพึ่งพาอาศัยกัน ช่วยเหลือซึ่งกันและกันในลักษณะที่พึ่งพากันในอดีต

2. แบบที่ความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มชาติพันธุ์อยู่ในลักษณะชนกลุ่มใหญ่และชนกลุ่มน้อย เป็นเพราะวัฒนธรรมของทั้งสองกลุ่มนั้นเข้ากันไม่ได้ รวมไปถึงวัตถุประสงค์ทางการเมืองไม่ตรงกันและต่างกลุ่มต่างก็ไม่ยอมรับซึ่งกันและกัน ความเข้ากันไม่ได้ทำให้เกิดความขัดแย้ง

ในความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มชาติพันธุ์โดยมองได้จากความสัมพันธ์ระหว่างชนกลุ่มน้อยและชนกลุ่มใหญ่

ลักษณะความแตกต่างทางชาติพันธุ์

ในช่วงเวลาที่มีจำนวนประชากรไม่มากและความหนาแน่นของประชากรต่ำ พื้นที่บนผิวโลกมีอยู่มากพอที่จะตอบสนองการขยายตัวของกลุ่มชาติพันธุ์ได้แต่มาในระยะหลังเมื่อมีจำนวนประชากรเพิ่มมากขึ้น การขยายตัวของวัฒนธรรมและชาติพันธุ์มีผลทำให้เกิดการปฏิสัมพันธ์ระหว่างชาติพันธุ์ เมื่อชาติพันธุ์ขยายตัวมาอยู่ในบริเวณใกล้เคียงกัน การยอมรับซึ่งกันและกัน อาจทำให้เกิดการยืมวัฒนธรรมและการผสมกลมกลืนของชาติพันธุ์และวัฒนธรรม แต่ถ้าการขยายตัวของชาติพันธุ์สองชาติพันธุ์ไม่เข้ากันหรือไม่สอดคล้องกัน ปัญหาเรื่องความขัดแย้ง ของกลุ่มชาติพันธุ์ก็จะเกิดตามมา ปัญหามักจะเกิดจากการที่แต่ละฝ่ายต่างก็พยายามรักษาวัฒนธรรมของตน ไม่ยอมรับวัฒนธรรมของชาติพันธุ์หรือวัฒนธรรมข้างเคียงความเข้าใจซึ่งกันและกันระหว่างกลุ่มชาติพันธุ์ สาเหตุของการแบ่งแยกระหว่างกลุ่มชาติพันธุ์ พอจะสรุปได้ 4 ลักษณะ คือ

1. เกิดจากการแบ่งแยกโดยวัฒนธรรมชนชั้นในสังคมบางสังคมมีการแบ่งชนชั้นและคนที่อยู่ในชนชั้นต่ำที่สุดจะถือเป็นกลุ่มชนที่อยู่นอกระบบสังคมนั้น เช่น จัณฑาลในอินเดีย เอทาหรือ บูราคูในประเทศญี่ปุ่น เป็นต้น คนที่อยู่ในกลุ่มชาติพันธุ์เดียวกัน แต่ถูกสังคมนับว่าเป็นคนชนชั้นต่ำถือว่าเป็นผู้ที่น่ารังเกียจและไม่ควรอยู่ร่วมสังคมกับสมาชิกส่วนใหญ่ได้กลายเป็นชนกลุ่มน้อยของสังคมนั้นเป็นผู้ที่ปราศจากศักดิ์ศรีไม่มีอำนาจและไม่มีสิทธิทางสังคมเท่าเทียมคนอื่น ปัจจุบันทั้งประเทศอินเดียและประเทศญี่ปุ่นได้ออกกฎหมายยกเลิกชนชั้นจัณฑาลและบูราคูแต่ในทางปฏิบัติก็ยังมี การกีดกันอยู่ ความแตกต่างภายในกลุ่มชาติพันธุ์เดียวกันนี้ถือเป็นรูปแบบความแตกต่างทางชาติพันธุ์รูปแบบหนึ่ง

2. เกิดจากการแบ่งแยกจากลักษณะทางภูมิศาสตร์กลุ่มชนที่มีชาติพันธุ์ต่างจากคนส่วนใหญ่ และตั้งถิ่นฐานอยู่ในบริเวณที่ห่างไกล เช่น ชาวเขา มักจะถูกตัดขาดจากสังคมพื้นราบ โดยไม่ได้รับข่าวสารอย่างสม่ำเสมอจากคนพื้นราบ ในส่วนกลาง การขาดการติดต่อสื่อสารที่ดีนี้ทำให้เกิดความเข้าใจผิดและอาจทำให้มีปฏิริยาต่อต้านอำนาจรัฐได้ ในกรณีของประเทศไทยรัฐบาลได้พยายามติดต่อสื่อสารกับชาวเขาอยู่เสมอ เพื่อสร้างความเข้าใจที่ดีต่อกัน ความสัมพันธ์ระหว่างชาวเขากับรัฐบาลไทยจึงไม่ค่อยมีปัญหา

3. เกิดจากการผนวกดินแดนการขยายอาณาเขตของประเทศใดประเทศหนึ่งโดยการผนวกดินแดนเพิ่มอาจเกิดจากการตกลงกันตามสนธิสัญญาหรือเกิดจากการขยายดินแดนหลังจากชนะสงคราม ตัวอย่างของการตกลงตามสนธิสัญญา คือ กรณีสหรัฐอเมริกาซื้อดินแดน

ซึ่งปัจจุบันคือรัฐในภาคตะวันออกเฉียงใต้บางรัฐ ตามสนธิสัญญา เรียกว่า "Louisiana Purchase" ในปี ค.ศ. 1803 หรือการที่สหรัฐอเมริกาซื้อดินแดน ซึ่งปัจจุบันคือ รัฐอลาสกา ในปี ค.ศ. 1867 ส่วนตัวอย่างของการสู้รบระหว่างเพื่อนบ้านและฝ่ายที่ชนะ สามารถผนวกดินแดนข้างเคียงเพิ่มขึ้น คือ กรณีการขยายอาณาจักรต่าง ๆ ในบริเวณแหลมทองของทวีปเอเชียได้แก่ อาณาจักรสุโขทัย ทวารวดีศรีวิชัย ล้านนา ล้านช้าง อโยธยา ฯลฯ ซึ่งสามารถขยายดินแดนให้กว้างใหญ่ขึ้นได้ โดยการยกทัพสู้รบกันและฝ่ายที่ชนะเป็นฝ่ายที่สามารถขยายอาณาจักรได้การผนวกดินแดนในลักษณะของการตกลงกันตามสนธิสัญญาก็ดี ในลักษณะของการสู้รบชนะก็ดี ถ้าดินแดนที่ได้มา ประกอบด้วยกลุ่มชาติพันธุ์ ที่แตกต่างไปจากกลุ่มเดิมแล้ว ปัญหาเรื่องความสัมพันธ์ทางชาติพันธุ์ย่อมจะเกิดขึ้นได้ ถึงแม้ว่าลักษณะโดยทั่วไปของคนสองกลุ่มนี้อาจ ไม่แตกต่างกันมากนักก็ตาม

4. เกิดจากการย้ายถิ่นความแตกต่างทางชาติพันธุ์ อาจมีสาเหตุมาจากการที่คนจำนวนหนึ่งอพยพย้ายถิ่นเข้าไปอยู่ในสังคมอื่น โดยที่คนกลุ่มนี้มีลักษณะทางวัฒนธรรมแตกต่างจากคนในสังคมที่ตนย้ายเข้าไปอยู่

5. เกิดจากการตกเป็นประเทศอาณานิคม การเกิดชนกลุ่มน้อยในประเทศอาณานิคมนี้ลักษณะแตกต่างจากกรณีต่าง ๆ ที่กล่าวมาทั้ง 4 กรณี ทั้งนี้ เพราะอาณานิคมเกิดจากการที่มหาอำนาจเข้ามามีอำนาจในการเมืองการปกครองของประเทศอื่น ๆ ผู้อพยพเข้ามาเป็นผู้ที่มีอำนาจมากกว่า และสามารถออกกฎหมายบังคับต่าง ๆ ทำให้เจ้าของประเทศซึ่งมีจำนวนมากกว่ามีลักษณะของผู้อยู่ใต้ปกครอง

จากการศึกษาความแตกต่างของกลุ่มชาติพันธุ์ ที่กล่าวมาสรุปได้ว่า 1.เกิดจากการแบ่งแยกโดยวัฒนธรรมชนชั้นในสังคมบางสังคม 2.เกิดจากการแบ่งแยกจากลักษณะทางภูมิศาสตร์ 3.เกิดจากการผนวกดินแดนการขยายอาณาเขตของประเทศใดประเทศหนึ่ง 4.เกิดจากการย้ายถิ่นความแตกต่างทางชาติพันธุ์ 5. เกิดจากการตกเป็นประเทศอาณานิคม ทั้ง 5 ลักษณะนี้ต่างเป็นสาเหตุแห่งความแตกต่างของกลุ่มชาติพันธุ์

วิธีการศึกษาชาติพันธุ์

ดังที่ได้กล่าวมาแล้ว ผู้ที่ศึกษากลุ่มชาติพันธุ์กลุ่มใดกลุ่มหนึ่งอย่างจริงจังและเป็นระบบมักเป็นนักมานุษยวิทยาเนื่องจาก สาขาวิชามานุษยวิทยาจะเน้นศึกษาเรื่องที่เกี่ยวข้องกับมนุษย์ แต่นักสังคมวิทยาและนักรัฐศาสตร์ จะศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างชาติพันธุ์มากกว่า กล่าวได้ว่า วิธีการศึกษาทำได้หลายวิธี อาจเปรียบเทียบกันได้ ดังนี้ชาติพันธุ์วิทยา (ethnology) ตามความหมายของคณะกรรมการบัญญัติศัพท์สังคมวิทยา คือ การศึกษาวัฒนธรรมของกลุ่มมนุษยชาติ และบางครั้งเรียกว่า มานุษยวิทยาวัฒนธรรม วิธีการนี้เป็นวิธีการของนัก

มานุษยวิทยารุ่นแรก ๆ ที่ต้องการทำความเข้าใจเกี่ยวกับกลุ่มคนหรือกลุ่มชาติพันธุ์กลุ่มใดกลุ่มหนึ่งอย่างลึกซึ้งซึ่งรอบด้าน ใช้เวลาศึกษาที่ยาวนานเพื่อให้ครอบคลุมทุกเรื่องที่เกี่ยวข้อง วัฒนธรรมของกลุ่มชาติพันธุ์กลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง รายงานเกี่ยวกับกลุ่มชาติพันธุ์ ในลักษณะนี้ เรียกว่า "ชาติพันธุ์วรรณนา" หรือ "ชาติพันธุ์พจนานุกรม" (ethnography) ซึ่งมักเป็นการรายงานเกี่ยวกับวัฒนธรรมของกลุ่มชนดั้งเดิมหรือกลุ่มชนที่ไม่มีตัวหนังสือการศึกษาเปรียบเทียบข้ามวัฒนธรรม (cross-cultural comparison)

เมื่อมีการศึกษากลุ่มชาติพันธุ์ต่าง ๆ แล้วก็มีการศึกษาเปรียบเทียบเพื่อทำความเข้าใจวัฒนธรรมเชิงเปรียบเทียบ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อดูการแพร่กระจายของวัฒนธรรมมากกว่าที่จะเปรียบเทียบว่าวัฒนธรรมใดเจริญกว่ากัน นักมานุษยวิทยายืนยันว่า สังคมวัฒนธรรมและกลุ่มชาติพันธุ์สามารถปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมและวัฒนธรรมของแต่ละกลุ่มชาติพันธุ์ มีอัตลักษณ์เฉพาะที่สอดคล้องกับสภาพความเป็นอยู่และความจำเป็นของสังคมนั้น ๆ ซึ่งไม่ควรที่จะเปรียบเทียบว่าวัฒนธรรมใดดีกว่ากันหรือเจริญกว่ากัน การศึกษาเปรียบเทียบข้ามวัฒนธรรมจึงเป็นการศึกษาเพื่อทำความเข้าใจในกระบวนการแพร่กระจายของวัฒนธรรม โดยไม่ได้เปรียบเทียบถึงความเจริญการจัดทำฐานข้อมูลเกี่ยวกับชาติพันธุ์ในภูมิภาคของโลก (human relations area files) เมื่อมีการรายงานเกี่ยวกับกลุ่มชาติพันธุ์ต่าง ๆ และมีความสนใจศึกษาเปรียบเทียบข้ามวัฒนธรรม จึงเกิดการจัดทำฐานข้อมูลในสมัยสงครามโลกครั้งที่สอง ก่อนที่ระบบคอมพิวเตอร์จะเจริญก้าวหน้ามากในระยะแรก การทำฐานข้อมูลเป็นการจัดเก็บข้อมูลเข้าแฟ้ม (files) โดยจัดแบ่งโลกเป็นภูมิภาค กลุ่มชาติพันธุ์แต่ละกลุ่มถูกจัดหมวดหมู่ตามที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ในภูมิภาคของโลกรายละเอียดเกี่ยวกับกลุ่มชาติพันธุ์ถูกจัดเป็นหมวดหมู่ตามหัวข้อ เช่น เศรษฐกิจ การเมืองการปกครอง ความเชื่อ ครอบครัว เครือญาติ วิถีชีวิต ฯลฯ

จากการศึกษาวิธีการศึกษากลุ่มชาติพันธุ์ ที่กล่าวมาสรุปได้ว่า 1. เกิดจากการแบ่งแยกโดยวัฒนธรรมชนชั้นในสังคมบางสังคม 2. เกิดจากการแบ่งแยกจากลักษณะทางภูมิศาสตร์ 3. เกิดจากการผนวกดินแดนการขยายอาณาเขตของประเทศใดประเทศหนึ่ง 4. เกิดจากการย้ายถิ่นความแตกต่างทางชาติพันธุ์ ทั้ง 4 ลักษณะนี้ต่างเป็นสาเหตุแห่งความแตกต่างของกลุ่มชาติพันธุ์

นักศึกษากลุ่มชาติพันธุ์ในสถานศึกษา

วิทยาลัยเทคโนโลยีโชยพันธ์พงษ์ ตั้งอยู่ เลขที่ 222 หมู่ 1 ถนนพหลโยธิน ตำบลบ้านด้า อำเภอเมือง จังหวัดพะเยา 56000 สังกัด สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา (สอศ.) เปิดสอนในระดับ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) และ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) วิทยาลัยเทคโนโลยีโชยพันธ์พงษ์ มีจำนวนครูผู้สอน 35 คน จำนวนนักศึกษา 510 คน (ภาคปกติ)

นักศึกษาวิทยาลัยเทคโนโลยีโชยพันธ์พงษ์ จะมีความหลากหลายของกลุ่มชาติพันธุ์ อาทิ 1) ม้ง 2) อาข่า 3) กระเหรี่ยง 4) เมี่ยน 5) ลีซอ และกลุ่มคนพื้นเมือง กลุ่มนักศึกษาชาติพันธุ์ที่มีจำนวนมากที่สุด ได้แก่ กลุ่มชาติพันธุ์ม้ง รองลงมา คือกลุ่มชาติพันธุ์ อาข่า และกระเหรี่ยง ผู้ปกครองส่วนใหญ่ของนักศึกษากลุ่มชาติพันธุ์มีอาชีพ เกษตรกร ทำไร่ ทำสวน และรับจ้าง

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จิรภรณ์ มั่นเศรษฐวิทย์ (2544) ได้ศึกษา การพัฒนารูปแบบการสอนเพื่อเสริมสร้างพหุปัญญาให้กับเด็กวัยอนุบาลในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ตามแนวคิดพหุวัฒนธรรม มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนารูปแบบการสอนเพื่อพัฒนาพหุปัญญา 8 ด้าน ตามแนวคิดพหุวัฒนธรรม โดยใช้ตัวอย่างในการศึกษาจากเด็กอนุบาลที่มีอายุระหว่าง 5 – 6 ปี ที่อยู่รวมกันเป็นลักษณะพหุวัฒนธรรม ด้วยการใช้แนวคิดพหุวัฒนธรรมมาปรับใช้กับการปรับปรุงรูปแบบการเรียนการสอน ผลการศึกษาพบว่า หลังการทดลองใช้รูปแบบการสอนแบบพหุวัฒนธรรมกลุ่มทดลองมีคะแนนพหุปัญญาทั้ง 8 ด้านสูงกว่าของผู้เรียนที่มีความหมาย

บังอร ร้อยกรอง (2553) ศึกษาการพัฒนาแนวทางการจัดการศึกษาในสังคมพหุวัฒนธรรม การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์ลักษณะกระบวนการเรียนรู้และพัฒนาแนวทางการจัดการศึกษาในสังคมพหุวัฒนธรรม เป็นการวิจัยพหุกรณีศึกษาโดยเลือกชุมชนที่ประชากร ส่วนใหญ่นับถือศาสนาอิสลาม 3 ชุมชน คือ ชุมชนบานคลองคู้จาม จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ชุมชนบานในถุ้ง จังหวัดนครศรีธรรมราช และชุมชนบานปึงหลวง จังหวัดเชียงใหม่ ผู้วิจัยเก็บข้อมูลการวิจัยภาคสนามโดยการสังเกต การสนทนา การสัมภาษณ์ และการสนทนากลุ่ม ผลการวิจัย พบว่าชุมชนที่ชาวไทยพุทธและมุสลิมมีประวัติการอยู่ร่วมกันอย่างดีสุขมาเป็นเวลานาน นักเรียน ส่วนใหญ่เป็นชาวมุสลิม ผู้บริหารและครูส่วนใหญ่ นับถือพุทธศาสนา แต่ได้จัดสถานที่ปฏิบัติ ศาสนกิจให้ชาวอิสลาม และมีการประสานระหว่างโรงเรียน วัด และมัสยิดในการจัดกิจกรรม เพิ่มเติมเพื่อให้นักเรียนเรียนรู้อะไรร่วมกันโดยมีการเชิญ

ผู้นำศาสนาพุทธและอิสลามมาบรรยายความรู้พร้อมกันให้นักเรียนร่วมกิจกรรมทางศาสนาที่ วัดและมัสยิด ประสานงานกับมัสยิดเพื่อส่งผู้รู้มาสอนศาสนาอิสลามเพิ่มเติมและจัดค่าย คุณธรรมจริยธรรมให้นักเรียนทั้งสองศาสนาเรียนรู้ร่วมกันและแนวทางการจัดการศึกษาคควรใช้ การสร้างเสริมลักษณะพฤติกรรมที่ยอมรับความหลากหลายทางวัฒนธรรมมีและแนวทาง สร้างสัมพันธ์ไมตรีในมนุษย์ซึ่งส่งเสริมความเข้าใจวัฒนธรรมและความสัมพันธ์เชิงบวกระหว่าง นักเรียนกลุ่มต่าง ๆ

บัญญัติ ยงย่วน (2553) ได้ศึกษาการพัฒนาารูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนว พหุวัฒนธรรมศึกษาสำหรับนักเรียนระดับประถมศึกษาในบริบทสังคมไทย มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวพหุวัฒนธรรมศึกษา สำหรับนักเรียนระดับ ประถมศึกษาในบริบทสังคมไทย และ 2) ศึกษาประสิทธิผลของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ตาม แนวพหุวัฒนธรรมศึกษาสำหรับนักเรียนระดับประถมศึกษาในบริบทสังคมไทย กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนพิมานวิทยานราธิวาส ผลการวิจัยพบว่า 1) รูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวพหุวัฒนธรรมศึกษาสำหรับนักเรียนระดับประถมศึกษา มี กระบวนการจัดการเรียนรู้พหุวัฒนธรรมศึกษา ประกอบด้วย ชั้นที่ 1 สสำรวจวัฒนธรรมของ ตนเองและผู้อื่น ชั้นที่ 2 ปรับทัศนคติจากองค์ความรู้ด้านวัฒนธรรม ชั้นที่ 3 แลกเปลี่ยนประสพ การณทางวัฒนธรรม ชั้นที่ 4 ทบทวนเพื่อสะท้อนคิด 2) ผลการประเมินประสิทธิผลของ รูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวพหุวัฒนธรรมศึกษาสำหรับนักเรียน ระดับประถมศึกษา พบว่าภายหลังการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวพหุวัฒนธรรมศึกษาแต่ละกลุ่ม สาระ การเรียนรู้ทั้ง 8 กลุ่ม ค่าความแปรปรวนคุณลักษณะความเป็นพหุวัฒนธรรมของนักเรียน ประกอบด้วย 3 ตัวชี้วัด ได้แก่ ความเป็นผู้รู้พหุลักษณะ ความเป็นผู้เข้าใจความต่างและความ เป็นผู้เคารพความต่างอย่างเสมอภาค มีแนวโน้มสูงขึ้นกว่าก่อนการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ ตามแนวพหุวัฒนธรรมศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ซูริยาตี อัสคอสลีฮิน (2556) ที่ได้ศึกษาผลของการใช้บทเรียนโมดูลเรื่อง ศาสนาตาม แนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษาที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 การวิจัยในครั้งนี้มีจุดประสงค์เพื่อ 1) พัฒนารูปแบบการจัดการเรียนการสอนตามแนวคิด พหุวัฒนธรรมศึกษาเรื่องศาสนาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 2) ศึกษาผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนด้วยบทเรียนโมดูลตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษาเรื่องศาสนาของนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 5 3) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้บทเรียนโมดูลตามแนวคิด พหุวัฒนธรรมศึกษากับการเรียนการสอนแบบปกติเรื่องศาสนาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาป ที่ 5 ผลการวิจัยพบว่า 1) บทเรียนโมดูลตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษาเรื่องศาสนามี

ประสิทธิภาพ 82.67/80.67 2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนที่เรียนโดยใช้บทเรียนโมดูลตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษาเรื่องศาสนาหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนที่เรียนโดยใช้บทเรียนโมดูลตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษาเรื่องศาสนาสูงกว่าผู้เรียนที่เรียนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ชุมศักดิ์ อินทร์รักษ์ (2557) ได้ศึกษาการจัดการศึกษาในสังคมพหุวัฒนธรรมสำหรับเด็กชนเผ่าโรงเรียนประถมศึกษา พื้นที่ชายขอบภาคเหนือ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพและแนวทางการจัดการศึกษาในสังคมพหุวัฒนธรรมสำหรับเด็กชนเผ่าโรงเรียนประถมศึกษาในพื้นที่ชายขอบภาคเหนือ ผลการศึกษาพบว่า 1. สภาพปัญหาสภาพปัญหาการจัดการศึกษาในสังคมพหุวัฒนธรรม มีปัจจัยที่เป็นปัญหาซึ่งมีค่าเฉลี่ยสูงกว่าข้ออื่น ๆ ได้แก่ โรงเรียนจัดทำเว็บไซต์เพื่อจัดสารสนเทศให้กับเด็กชนเผ่าและชุมชน โรงเรียนนำข้อเสนอแนะต่าง ๆ ไปปรับปรุงพัฒนาการจัดการศึกษา คณะกรรมการสถานศึกษาเข้ามาประเมินติดตามผลการศึกษาโรงเรียนร่วมมือกับชุมชนจัดการศึกษาอย่างมีคุณภาพครูทำวิจัยในชั้นเรียนเพื่อนำผลการวิจัยมาแลกเปลี่ยนเรียนรู้และพัฒนาให้สอดคล้องกับเด็กชนเผ่าโรงเรียนนำนโยบายสู่การปฏิบัติสอดคล้องกับปัญหาและความต้องการของชนเผ่า 2. แนวทางการจัดการศึกษานั้นโรงเรียนต้องร่วมมือกับชุมชนในการดำเนินการจัดกิจกรรมต่าง ๆ ให้ประสบความสำเร็จและเป็นประโยชน์แก่เด็กชนเผ่าในชุมชน การพัฒนาครูให้มีความรู้ความเข้าใจวัฒนธรรมท้องถิ่นให้สามารถนำไปบูรณาการกับการเรียนการสอนได้ หน่วยงานที่เกี่ยวข้องต้องสนับสนุนงบประมาณให้เพียงพอเพื่อพัฒนาคุณภาพทางการศึกษาสำหรับเด็กชนเผ่าให้มีโอกาสทางการศึกษาทัดเทียมกับนักเรียนที่อยู่ในชุมชนเมือง

เชษฐภูมิ วรรณไพศาล (2558) ศึกษาวิจัยเรื่อง การพัฒนารูปแบบการจัดการศึกษาตามแนวพหุวัฒนธรรมศึกษาสำหรับนิสิตนักศึกษากลุ่มชาติพันธุ์ในสถาบันอุดมศึกษาภาคเหนือ ผลการวิจัยพบว่า 1) นิสิตนักศึกษากลุ่มชาติพันธุ์มีความคาดหวังในการจัดการศึกษาอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติในทุกองค์ประกอบ 2) แนวปฏิบัติที่ดีที่ส่งเสริมการจัดการศึกษาสำหรับนิสิตนักศึกษากลุ่มชาติพันธุ์มี 5 แนวทาง ได้แก่ ศูนย์พหุวัฒนธรรม การออกแบบหลักสูตรความไวต่อวัฒนธรรมที่หลากหลาย การดำรงอัตลักษณ์ของชาติและนโยบายการมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาและ 3) รูปแบบการจัดการศึกษาประกอบด้วย 3.1) หลักการ คือ สถาบันอุดมศึกษาควรพัฒนานิสิตนักศึกษากลุ่มชาติพันธุ์ตามแนวทางพหุวัฒนธรรมศึกษา 3.2) วัตถุประสงค์มี 3 ข้อ ได้แก่ การเปลี่ยนแปลงนโยบายสถาบันและการบริหารการเปลี่ยนแปลงแนวทางการเรียนการสอนและการมีส่วนร่วมของสังคมและชุมชน

3.3) 5 องค์ประกอบ ได้แก่ การเรียนรู้แบบอิงเนื้อหา การปรับเปลี่ยนให้เข้ากับความต้องการที่จำเพาะเจาะจง การถ่ายโอนความรู้ข้ามวัฒนธรรม การหลอมรวมชุมชนนิสิตนักศึกษาและการดำเนินงานแบบมีส่วนร่วม

อภิรดี ไชยกาล (2561) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การสอนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองสำหรับเด็กชาติพันธุ์เขมรถิ่นไทย งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนารูปแบบการเรียนการสอนภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง สำหรับเด็กชาติพันธุ์เขมรถิ่นไทยที่อาศัยอยู่ในพื้นที่จังหวัดศรีสะเกษ ตัดชายแดนประเทศ กัมพูชา และ 2) ศึกษาผลการทดลองใช้รูปแบบการเรียนการสอนที่พัฒนาขึ้น โดยการ สอนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองนี้ นำแนวการสอนพูดและการสลับภาษามาบูรณาการเป็น หลักการสอนที่อยู่บนฐานของวัฒนธรรมและชุมชน เพื่อส่งเสริมความสามารถในการสื่อสาร ของเด็กระดับชั้นอนุบาลปีที่ 2 ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในช่วงรอยต่อระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 การวิจัยครั้งนี้มีการเก็บรวบรวมข้อมูลทั้งในเชิงปริมาณและคุณภาพ แบ่งเป็น 3 ระยะ คือ ระยะที่ 1 ศึกษาสภาพการเรียนการสอนในพื้นที่ โดยการสังเกตและการสัมภาษณ์ เชิงลึกกับกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ครู ผู้ปกครอง และนักเรียน ระยะที่ 2 พัฒนารูปแบบการเรียนการสอน และระยะที่ 3 ทดลองใช้รูปแบบการเรียนการสอนกับกลุ่มตัวอย่าง ผลการวิจัยพบว่า 1) การสอนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองสำหรับเด็กกลุ่มชาติพันธุ์เขมร ถิ่นไทย ต้องอาศัยความร่วมมือระหว่างครอบครัว ชุมชน และโรงเรียน 2) การเปิดโอกาส ให้เด็กได้ใช้ภาษาแม่ของตนเองควบคู่กับการเรียนภาษาที่สองในชั้นเรียน ช่วยให้เด็กมี แรงจูงใจ เกิดความรู้สึกปลอดภัย และไม่มีควมวิตกกังวล

ณัฐกฤตา นามมนตรี (2563) ได้ศึกษาการวิจัยเรื่อง การพัฒนาความสามารถด้านการอ่านจับใจความภาษาไทยของนิสิตชาวกัมพูชาด้วยชุดกิจกรรมการอ่านจับใจความ การวิจัยในครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อหาประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมการอ่านจับใจความภาษาไทยของนิสิตชาวกัมพูชาตามเกณฑ์ 85/85 เพื่อศึกษาดัชนีประสิทธิผลของการจัดการเรียนรู้ด้านการอ่านจับใจความภาษาไทยของนิสิตชาวกัมพูชาด้วยชุดกิจกรรมการอ่านจับใจความ เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการอ่านจับใจความภาษาไทยของนิสิตชาวกัมพูชาด้วยชุดกิจกรรมการอ่านจับใจความ ผลการวิจัยพบว่าชุดกิจกรรมการอ่านจับใจความภาษาไทยของนิสิตชาวกัมพูชามีประสิทธิภาพเท่ากับ 89.15/85.40 ซึ่งมีค่าสูงกว่าเกณฑ์ 85/85 ที่กำหนดไว้ ดัชนีประสิทธิผลของการจัดการเรียนรู้ด้านการอ่านจับใจความภาษาไทยของนิสิตชาวกัมพูชาด้วยชุดกิจกรรมการอ่านจับใจความ มีค่าเท่ากับ 0.7265 คิดเป็นร้อยละ 72.65 ความสามารถด้านการอ่านจับใจความภาษาไทยของนิสิตชาวกัมพูชาหลังเรียนด้วยชุดกิจกรรมการอ่านจับใจความสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

จากการศึกษา ทบทวนงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ที่กล่าวมาจะสรุปได้ว่า การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ในด้านต่าง ๆ โดยนำแนวคิดทฤษฎีพัฒนธรรมศึกษามาใช้ในการจัดการเรียนรู้จะเป็นวิธีการที่ช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ รวมไปถึงสามารถนำมาพัฒนาทักษะต่าง ๆ ที่ผู้สอนต้องการ ซึ่งหากผู้สอนสามารถนำแนวคิดทฤษฎีพัฒนธรรมศึกษามาประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนการสอนได้ ก็ย่อมส่งผลให้ผู้เรียนได้เรียนรู้มากขึ้น เพราะในปัจจุบันสังคมได้มีการเปลี่ยนแปลงมากขึ้น เมื่อสังคมเปลี่ยนแปลง บทบาทหน้าที่ของคนในสังคมก็จะต้องเปลี่ยนแปลงไป เพื่อให้สอดคล้องกับสังคมปัจจุบัน จึงไม่สามารถจะปฏิเสธได้ว่าสังคมไทยเปลี่ยนไปเป็นสังคมที่มีความหลากหลายทาง เชื้อชาติ ศาสนา และวัฒนธรรม จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้สอนต้องปรับเปลี่ยนบทบาทหน้าที่และวิธีในการจัดการเรียนการสอน ดังนั้นผู้วิจัยจึงนำแนวคิดทฤษฎีพัฒนธรรมศึกษามาใช้ในการเสริมสร้างความสามารถการอ่านจับใจความของนักศึกษากลุ่มชาติพันธุ์ เพราะสิ่งเหล่านี้จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรมจะทำให้ผู้เรียนเกิดความสนใจในการเรียนเพราะถือเป็นการเชื่อมโยงกิจกรรมการเรียนการสอนให้ผู้เรียน เรียนรู้จากสิ่งที่ตนเองเข้าใจ ซึ่งเป็นหนึ่งในวิธีการที่มีประสิทธิภาพในการสร้างการเรียนรู้ที่ยั่งยืนและมีความหมายสำหรับผู้เรียน ส่งผลให้สามารถเพิ่มประสิทธิภาพของการเรียนการสอนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียน

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดทฤษฎีวัฒนธรรมศึกษาเพื่อเสริมสร้าง
ความสามารถอ่านจับใจความของนักศึกษากลุ่มชาติพันธุ์

เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi-Experimental Design) โดยใช้การทดลองแบบกลุ่ม
ตัวอย่างกลุ่มเดียว โดยเก็บข้อมูลก่อนเรียนและหลังเรียน One-Group Pretest- Posttest
Design (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ, 2543) มีลักษณะการทดลอง ดังนี้

E แทน กลุ่มทดลอง

O₁ แทน ทดสอบก่อนเรียน Pre-test

X แทน แผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดทฤษฎีวัฒนธรรมศึกษา

O₂ แทน ทดสอบหลังเรียน Post-test

ภาพที่ 3 รูปแบบการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร นักศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรชั้นปีที่ 1 กลุ่มชาติพันธุ์ วิทยาลัย
เทคโนโลยีชัยพันธ์พงษ์ จำนวน 50 คน

กลุ่มตัวอย่าง นักศึกษากลุ่มชาติพันธุ์ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัย
เทคโนโลยีชัยพันธ์พงษ์ จำนวน 30 คน ที่ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive
Sampling) โดยผู้วิจัยกำหนดเกณฑ์ดังนี้ (เป็นนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1
วิทยาลัยเทคโนโลยีชัยพันธ์พงษ์ เป็นนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 ในสาขา
การบัญชี คอมพิวเตอร์ธุรกิจ การตลาด ภาษาต่างประเทศ ช่างอิเล็กทรอนิกส์ ช่างไฟฟ้า และ
ช่างเทคนิคยานยนต์และเป็นนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 ที่เป็นชาติพันธุ์)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ผู้วิจัยได้ใช้เครื่องมือในการวิจัยในครั้งนี้ ดังนี้

1. เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

1.1 แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษา จำนวน 5 แผน
แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ละ 2 ชั่วโมง รวมเวลา 10 ชั่วโมง ได้แก่

แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 1 ความเชื่อ ตำนานเกี่ยวกับผีในชาติพันธุ์

แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 2 เอกลักษณ์การแต่งกายของชาติพันธุ์

แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 3 วิถีชีวิตและถิ่นที่อยู่อาศัย

แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 4 การหาคู่และการแต่งงานของชาติพันธุ์

แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 5 การสืบสานประเพณีของชาติพันธุ์

2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล

2.1 แบบทดสอบวัดความสามารถการอ่านจับใจความ จำนวน 40 ข้อ

3. ขั้นตอนการสร้างและตรวจสอบหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.1 แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยมีขั้นตอนในการออกแบบดังนี้

3.1.1) ศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2562 หมวดวิชา
สมรรถนะแกนกลาง รายวิชาภาษาไทยพื้นฐาน

3.1.2) ศึกษาแนวคิดหลักการ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียนแผนการจัด
กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษา

3.1.3) วิเคราะห์ผู้เรียนกลุ่มชาติพันธุ์ และหลักการ แนวคิดในการจัดกิจกรรมการ
เรียนรู้ตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษาของ (Banks, 2014) ประกอบด้วย 4 แนวคิดดังนี้

1) การสร้างโอกาสที่เท่าเทียม ยุติธรรม ความเสมอภาค

2) การปรับวิธีการจัดการเรียนการสอน

3) การปรับเปลี่ยนเนื้อหาในบทเรียน

4) การปรับทัศนคติในการอยู่ร่วมกันของผู้เรียน ดำเนินการสร้างแผนการจัดกิจกรรม
การเรียนรู้ตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษา 5 แผน รวมทั้งหมด 10 ชั่วโมง

3.1.4) หาคุณภาพของเครื่องมือโดยตรวจสอบความเหมาะสม ด้วยการนำแบบ
ประเมินเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน ประกอบด้วย ผู้เชี่ยวชาญ ด้านหลักสูตร 2 ท่าน
ด้านการวัดประเมินผล 2 ท่าน และด้านการสอนในรายวิชาภาษาไทย 1 ท่าน แบบมาตราส่วน
ประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับตามแบบของลิเคิร์ต (Likert) ใช้เกณฑ์การ ประเมิน ดังนี้

ระดับ 5 หมายถึง เหมาะสมมากที่สุด

ระดับ 4 หมายถึง เหมาะสมมาก

ระดับ 3 หมายถึง เหมาะสมปานกลาง

ระดับ 2 หมายถึง เหมาะสมน้อย

ระดับ 1 หมายถึง เหมาะสมน้อยที่สุด

โดยกำหนดเกณฑ์ และพิจารณาระดับคุณภาพค่าของค่าเฉลี่ยของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้สำหรับผู้เชี่ยวชาญ ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2545) ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 4.51 – 5.00 คะแนน หมายถึง มีคุณภาพมากที่สุด

ค่าเฉลี่ย 3.51 – 4.50 คะแนน หมายถึง มีคุณภาพมาก

ค่าเฉลี่ย 2.51 – 3.50 คะแนน หมายถึง มีคุณภาพปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.51 – 2.50 คะแนน หมายถึง มีคุณภาพน้อย

ค่าเฉลี่ย 1.00 – 1.50 คะแนน หมายถึง มีคุณภาพน้อยที่สุด

3.1.5 นำแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน ประกอบด้วย

1) ผศ.ดร. พกภรณ์ บุสบง ตำแหน่งรองอธิการบดีสถาบันวิทยาการจัดการ การ แห่งแปซิฟิก ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตร

2) ผศ.ดร. รุ่งฤดี รัตน์ชัยศิลป์ ตำแหน่ง รองอธิการบดีสถาบันวิทยาการจัดการ การ แห่งแปซิฟิก ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตร

3) นาง อภา ล่องชุมผล ข้าราชการบำนาญระดับชำนาญการพิเศษ ด้านการ สอนในรายวิชาภาษาไทย

4) นาย เมธาวิ สองแสง ตำแหน่งหัวหน้าสำนักงานประกันคุณภาพนักศึกษา สถาบันวิทยาการจัดการ แห่งแปซิฟิก ผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดผลและประเมินผล

5) นาย ปิยวุฒิ ล่องชุมผล ตำแหน่ง ผู้อำนวยการโรงเรียนเมืองดงวิทยา ผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดและประเมินผล

เพื่อตรวจสอบความถูกต้อง เหมาะสมของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ รวมถึง ข้อเสนอแนะต่าง ๆ และปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมยิ่งขึ้น โดยผลการประเมินความถูกต้อง เหมาะสมของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ จากผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน คะแนนเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 4.94-4.89 และในทุกแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้มีความเหมาะสม อยู่ในระดับมากที่สุด

3.1.6) ปรับปรุงแก้ไขแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้เหมาะสมตาม ข้อเสนอแนะจากผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 ท่าน ก่อนนำไปใช้จริง

3.1.7) นำแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษาฉบับสมบูรณ์ ไปใช้กับนักศึกษากลุ่มชาติพันธุ์ กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน

3.2 แบบทดสอบวัดความสามารถการอ่านจับใจความ โดยมีขั้นตอนในการออกแบบดังนี้

3.2.1) ศึกษาทฤษฎี หลักการ แนวคิด และวิธีการสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถทางการอ่านจับใจความ

3.2.2) ดำเนินการสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถการอ่านจับใจความ โดยทดสอบก่อนการจัดกิจกรรมการสอน (Pre-test) และ หลังการจัดกิจกรรมการสอน (Post-test) เป็นแบบทดสอบฉบับเดียวกัน ชนิด 4 ตัวเลือก จำนวน 50

3.2.3) นำแบบทดสอบวัดความสามารถการอ่านจับใจความเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน ประกอบด้วย

1) ผศ.ดร. ผกาภรณ์ บุสบัง ตำแหน่งรองอธิการบดีสถาบันวิทยาการจัดการแห่งแปซิฟิก ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตร

2) ผศ.ดร. รุ่งฤดี รัตน์ชัยศิลป์ ตำแหน่ง รองอธิการบดีสถาบันวิทยาการจัดการแห่งแปซิฟิก ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตร

3) นาง อภา ล่องชูผล ข้าราชการบำนาญระดับชำนาญการพิเศษ ด้านการสอนในรายวิชาภาษาไทย

4) นาย เมธาวิ สองแสง ตำแหน่งหัวหน้าสำนักงานประกันคุณภาพนักศึกษา สถาบันวิทยาการจัดการแห่งแปซิฟิก ผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดผลและประเมินผล

5) นาย ปิยะวุฒิ ล่องชูผล ตำแหน่ง ผู้อำนวยการโรงเรียนเมืองดงวิทยา ผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดและประเมินผล

เพื่อประเมินความสอดคล้องระหว่างแบบทดสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้โดยหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence: IOC) เพื่อหาคุณภาพของแบบทดสอบวัดความสามารถการอ่านจับใจความ โดยมีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2560) มีค่าเท่ากับ 0.5 ขึ้นไป ถือว่ามีความสอดคล้องอยู่ในเกณฑ์ที่ยอมรับได้ โดยกำหนดเกณฑ์การพิจารณา ดังนี้

ให้คะแนน +1 เมื่อแน่ใจว่าแบบทดสอบนั้นวัดตรงตามจุดประสงค์

ให้คะแนน 0 เมื่อไม่แน่ใจว่าแบบทดสอบนั้นวัดตรงตามจุดประสงค์

ให้คะแนน -1 เมื่อไม่แน่ใจว่าแบบทดสอบนั้นวัดตรงตามจุดประสงค์

3.2.4) นำผลการวิเคราะห์ค่า IOC ของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 ท่าน มาคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้องและคัดเลือกแบบทดสอบที่ค่าดัชนีความสอดคล้องมากกว่าหรือเท่ากับ 0.5 ขึ้นไป หากคุณภาพของเครื่องมือโดยผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน ผลการประเมินความสอดคล้อง (IOC) พบว่า แบบทดสอบวัดความสามารถการอ่านจับใจความ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีค่าความสอดคล้องตั้งแต่ 0.60–1.00 ใช้ได้ทุกข้อ

3.2.5) นำแบบทดสอบวัดความสามารถการอ่านจับใจความที่ผ่านการตรวจสอบปรับปรุงไปทดลองใช้ (Try Out) กับนักศึกษาประกาศนียบัตรชั้นปีที่ 2 ที่ไม่ใช้กลุ่มเป้าหมายในการวิจัย และนำผลการทดสอบมาวิเคราะห์ค่าสถิติรายข้อเพื่อหาประสิทธิภาพตามเกณฑ์ โดยพิจารณาคัดเลือกข้อสอบที่มีค่าความยาก (p) ระหว่าง 0.20–0.80 ค่าอำนาจจำแนก (r) ระหว่าง 0.20 ขึ้นไป เพื่อคัดเลือกข้อสอบที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ จำนวน 40 ข้อ ผู้วิจัยได้แบบทดสอบวัดความสามารถการอ่านจับใจความแบบปรนัยชนิดเลือกตอบที่ผ่านเกณฑ์ค่าความยาก (p) ตั้งแต่ 0.53–0.80 และค่าอำนาจจำแนก (r) ตั้งแต่ 0.20–0.60

3.2.6) การตรวจสอบค่าความเชื่อมั่น ผู้วิจัยเลือกแบบทดสอบวัดความสามารถการอ่านจับใจความที่ผ่านเกณฑ์การตรวจสอบค่าความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนก มาหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ โดยผู้วิจัยเลือกแบบทดสอบวัดความสามารถการอ่านจับใจความที่ผ่านเกณฑ์ จำนวน 40 ข้อ โดยใช้สูตร KR-20 ของ Kuder and Richardson ได้ค่าความเชื่อมั่นอยู่ที่ 0.89

3.2.7) จัดทำแบบทดสอบวัดความสามารถการอ่านจับใจความ ฉบับสมบูรณ์จำนวน 40 ข้อ ไปใช้กับนักศึกษากลุ่มชาติพันธุ์ประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 1 จำนวน 30 คน ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างโดยการทดสอบก่อนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้และหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยจึงดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

1. ชี้แจง พูดคุย ทำความเข้าใจกับนักศึกษากลุ่มตัวอย่างในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษา เพื่อเป็นการสร้างความเข้าใจแก่นักศึกษากลุ่มตัวอย่าง

2. ผู้วิจัยให้นักศึกษากลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบวัดความสามารถการอ่านจับใจความก่อนเรียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยมีลักษณะเป็นแบบทดสอบวัดความสามารถการอ่านจับใจความ 4 ตัวเลือก จำนวน 40 ข้อ

3. ทดลองสอนโดยผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการทดลอง และทำการสอนตามแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษาจำนวน 5 แผน รวมทั้งสิ้น 10 ชั่วโมง

4. เมื่อจัดกิจกรรมการเรียนรู้ครบทุกกิจกรรมแล้ว ดำเนินการให้นักศึกษากลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบวัดความสามารถการอ่านจับใจความหลังเรียนซึ่งเป็นทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยมีลักษณะเป็นแบบทดสอบวัดความสามารถการอ่านจับใจความ 4 ตัวเลือก จำนวน 40 ข้อ

5. ผู้วิจัยทำการรวบรวมคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบวัดความสามารถการอ่านจับใจความของนักศึกษาในกลุ่มตัวอย่างทั้งก่อนเรียนและหลังเรียน โดยตรวจสอบความถูกต้องและความสมบูรณ์แล้วนำข้อมูลมาศึกษาวิเคราะห์ด้วยวิธีทางสถิติและสรุปผลการวิจัย

การวิเคราะห์ข้อมูล

งานวิจัยเรื่อง การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษาเพื่อเสริมสร้างความสามารถการอ่านจับใจความของนักศึกษาภูมิชาติพันธุ์

1. การตรวจสอบคุณภาพ ความถูกต้อง และความเหมาะสมขององค์ประกอบของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษา วิเคราะห์ข้อมูลด้วย ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

2. การเปรียบเทียบความสามารถการอ่านจับใจความของนักศึกษาภูมิชาติพันธุ์ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษาโดยใช้สถิติทดสอบ (t-test Dependent) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐาน (บุญชม ศรีสะอาด, 2554)

1.1 ค่าเฉลี่ย

$$\bar{x} = \frac{\sum x}{n}$$

เมื่อ \bar{x} = แทน ค่าเฉลี่ย

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

N แทน จำนวนนักศึกษาในกลุ่มตัวอย่าง

1.2 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

	$S =$	$S.D. = \sqrt{\frac{n \sum x^2 - (\sum x)^2}{n(n-1)}}$
เมื่อ	S.D.	แทน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
	$\sum X$	แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
	N	แทน จำนวนนักศึกษาในกลุ่มตัวอย่าง

2. สถิติที่ใช้ตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

2.1 หาค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาโดยใช้สูตร (บุญชม ศรีสะอาด, 2554)

	IOC =	$\frac{\sum R}{N}$
เมื่อ	IOC	แทน ดัชนีความสอดคล้องของผู้เชี่ยวชาญ
	N	แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ
	$\sum R$	แทน ผลรวมของคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ
	N	แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

2.2 หาค่าความยากและอำนาจจำแนกของแบบทดสอบวัดความสามารถอ่านจับใจความ โดยใช้สูตร (บุญชม ศรีสะอาด, 2560)

	P =	$\frac{R_H + R_L}{2N}$
เมื่อ	R =	$\frac{H-L}{N}$
	P	แทน ค่าความยากของข้อสอบ
	r	แทน ค่าอำนาจจำแนกของข้อสอบ
	H	แทน จำนวนคนในกลุ่มสูงตอบถูก
	L	แทน จำนวนคนในกลุ่มต่ำตอบถูก
	N	แทน จำนวนคนทั้งหมดในกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง

2.3 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดความสามารถการอ่านจับใจความ โดยใช้สูตร Kuder–Richardson KR– 20 (มาเรียม นิลพันธุ์, 2558)

$$r_{tt} = \frac{N}{N-1} \left(1 - \frac{\sum pq}{S^2} \right)$$

เมื่อ	r_{tt}	แทน ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ
	n	แทน จำนวนข้อคำถามในแบบทดสอบ
	S^2	แทน ความแปรปรวนของคะแนนรวมทั้งฉบับ
	p	แทน อัตราส่วนของผู้ตอบทำถูกแต่ละข้อ
	q	แทน สัดส่วนของผู้ทำผิดในข้อ ($q = 1 - p$)

3. สถิติใช้ในการทดสอบสมมุติฐาน

3.1 การเปรียบเทียบความสามารถการอ่านจับใจความของนักศึกษากลุ่มชาติพันธุ์ ปวช. ชั้นปีที่ 1 ก่อนเรียนและหลังเรียน ด้วยการทดสอบค่าสถิติการเปรียบเทียบ t-test Dependent Samples (ชูศรี วงศ์รัตน์, 2555)

$$T = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{n \sum D^2 - (\sum D)^2}{(n-1)}}}$$

เมื่อ	T	แทน ค่า t - test
D		แทน ค่าผลต่างระหว่างคะแนนแต่ละคู่
N		แทน จำนวนกลุ่มตัวอย่างหรือจำนวนคู่คะแนน

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษา เพื่อเสริมสร้างความสามารถการอ่านจับใจความของนักศึกษาในกลุ่มชาติพันธุ์ มีวัตถุประสงค์ เพื่อสร้างและตรวจสอบคุณภาพแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษาเพื่อพัฒนาความสามารถการอ่านจับใจความของนักศึกษาในกลุ่มชาติพันธุ์ และเพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการอ่านจับใจความของนักศึกษาในกลุ่มชาติพันธุ์ก่อนเรียนและหลังเรียนตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษา ผู้วิจัยขอเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการสร้างและตรวจสอบคุณภาพของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษา

ตอนที่ 2 ผลการเปรียบเทียบความสามารถการอ่านจับใจความของนักศึกษาในกลุ่มชาติพันธุ์ก่อนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้และหลังเรียนตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษา

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ผลการสร้างและตรวจสอบคุณภาพของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษา

ผลการสร้างและตรวจสอบคุณภาพของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษามีองค์ประกอบ ดังนี้ 1. ด้านสาระสำคัญ 2. ด้านจุดประสงค์การเรียนรู้ 3. ด้านสาระการเรียนรู้ 4. ด้านกิจกรรมการเรียนรู้ 5. ด้านสื่อการเรียนรู้ ภาระงานชิ้นงาน 6. ด้านการวัดและประเมินผล ทั้งนี้ในส่วนของการกำหนดแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษา ผู้วิจัยได้สังเคราะห์และศึกษาขั้นตอนในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษาตามแนวคิดของ James A. Banks (2014) ซึ่งนำเสนอไว้โดย 4 แนวคิดด้วยกัน ผู้วิจัยจึงได้นำมาเป็นแนวคิดในการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ และเพื่อนำมาพัฒนาการเรียนการสอน และการอ่านจับใจความของนักศึกษาในกลุ่มชาติพันธุ์ให้ดียิ่งขึ้น โดยสามารถสรุปแนวคิดในการพัฒนาการเรียนรู้อย่างนี้ 1) การสร้างโอกาสที่เท่าเทียม ยุติธรรม ความเสมอภาค ผู้สอนจะเสริมสร้างเจตคตินิยมทางเชื้อชาติที่ถูกต้องให้กับผู้เรียน โดยผ่านกระบวนการพูดคุย แลกเปลี่ยนร่วมกัน 2) การปรับวิธีการจัดการเรียนการสอนเพื่อให้เกิดความเหมาะสมกับรูปแบบการเรียนรู้ของผู้เรียนที่มาจากต่างวัฒนธรรม โดยผู้สอนจะเชื่อมโยงเนื้อหาความรู้เกี่ยวกับความหลากหลายทางวัฒนธรรมให้ผู้เรียนได้อ่านพร้อมทั้งเสริมสร้างการอ่านจับใจความ 3) การปรับเปลี่ยนเนื้อหาในบทเรียนเพื่อให้ความสำคัญกับวัฒนธรรมต่าง ๆ ซึ่งจะทำให้เนื้อหาในรายวิชาภาษาไทยมีความน่าสนใจ ผู้เรียนอ่านแล้วจะมีความเข้าใจและสามารถจับใจความจากเรื่องที่ได้ 4) การปรับทัศนคติในการอยู่ร่วมกันของผู้เรียนที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม การจัดการศึกษาในแนวทางนี้เน้นการปรับวัฒนธรรมของชั้นเรียนให้เหมาะสมกับผู้เรียนกลุ่มต่าง ๆ ให้เกิดความเสมอภาคเท่าเทียมกัน การสร้างบรรยากาศที่ดีในชั้นเรียนและปรับการจัดการเรียนสอนของผู้สอนเพื่อนำสิ่งที่ได้ไปพัฒนาการเรียนรู้นักศึกษาให้ดียิ่งขึ้น ซึ่งผู้วิจัยได้พัฒนาแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษาออกเป็น 5 แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ได้แก่

- แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 1 ความเชื่อ ตำนานเกี่ยวกับผีในชาติพันธุ์ เวลา 2 ชั่วโมง
- แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 2 เอกลักษณะการแต่งกายของชาติพันธุ์ เวลา 2 ชั่วโมง
- แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 3 วิถีชีวิตและถิ่นที่อยู่อาศัย เวลา 2 ชั่วโมง
- แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 4 การหาคู่และการแต่งงานของชาติพันธุ์ เวลา 2 ชั่วโมง และแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 5 การสืบสานประเพณีของชาติพันธุ์ เวลา 2 ชั่วโมง โดยผู้วิจัยได้ประเมินความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษา โดยผู้เชี่ยวชาญ

จำนวน 5 ท่าน ประกอบด้วย 1) ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนในรายวิชาภาษาไทย 2) ผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดและประเมินผล 3) อาจารย์ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตร 4) อาจารย์ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตร 5) ผู้อำนวยการผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดและประเมินผล ปรากฏดังตาราง

ตารางที่ 2 แสดงผลการประเมินคุณภาพของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษา แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 1 ความเชื่อ ตำนานเกี่ยวกับ ผีในชาติพันธุ์

รายการประเมิน	\bar{X}	S.D.	แปลผล
1. สาระสำคัญ	5.00	0.00	มากที่สุด
2. จุดประสงค์การเรียนรู้	5.00	0.00	มากที่สุด
3. สาระการเรียนรู้	4.87	0.25	มากที่สุด
4. กิจกรรมการเรียนรู้	4.91	0.24	มากที่สุด
5. สื่อการเรียนรู้	4.93	0.15	มากที่สุด
6. การวัดและประเมินผล	4.90	0.26	มากที่สุด
เฉลี่ยรวม	4.94	0.12	มากที่สุด

จากตารางที่ 2 พบว่า ผลการประเมินคุณภาพของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษาเพื่อเสริมสร้างทักษะการอ่านจับใจความของนักศึกษากลุ่มชาติพันธุ์ แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 1 ความเชื่อ ตำนานเกี่ยวกับผีในชาติพันธุ์ มีความเหมาะสมอยู่ในระดับคุณภาพมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยรวม ($\bar{X}=4.94$ S.D.=0.12)

ตารางที่ 3 แสดงผลการประเมินคุณภาพของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้
ตามแนวคิดพัฒนาธรรมชาติศึกษา แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 2
เอกลักษณ์การแต่งกายของชาติพันธุ์

รายการประเมิน	\bar{X}	S.D.	แปลผล
1. สาระสำคัญ	4.93	0.26	มากที่สุด
2. จุดประสงค์การเรียนรู้	5.00	0.00	มากที่สุด
3. สาระการเรียนรู้	4.87	0.26	มากที่สุด
4. กิจกรรมการเรียนรู้	4.91	0.24	มากที่สุด
5. สื่อการเรียนรู้	5.00	0.00	มากที่สุด
6. การวัดและประเมินผล	4.87	0.26	มากที่สุด
เฉลี่ยรวม	4.93	0.14	มากที่สุด

จากตารางที่ 3 พบว่า ผลการประเมินคุณภาพของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดพัฒนาธรรมชาติศึกษาเพื่อเสริมสร้างทักษะการอ่านจับใจความของนักศึกษาในกลุ่มชาติพันธุ์ แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 2 เอกลักษณ์การแต่งกายของชาติพันธุ์ มีความเหมาะสมอยู่ในระดับคุณภาพมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยรวม ($\bar{X}=4.93$ S.D.=0.14)

ตารางที่ 4 แสดงผลการประเมินคุณภาพของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้
ตามแนวคิดทฤษฎีวัฒนธรรมศึกษา แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 3 วิถีชีวิต
และถิ่นที่อยู่อาศัย

รายการประเมิน	\bar{X}	S.D.	แปลผล
1. สาระสำคัญ	5.00	0.00	มากที่สุด
2. จุดประสงค์การเรียนรู้	5.00	0.00	มากที่สุด
3. สาระการเรียนรู้	4.87	0.18	มากที่สุด
4. กิจกรรมการเรียนรู้	4.83	0.17	มากที่สุด
5. สื่อการเรียนรู้	5.00	0.00	มากที่สุด
6. การวัดและประเมินผล	4.87	0.18	มากที่สุด
เฉลี่ยรวม	4.93	0.09	มากที่สุด

จากตารางที่ 4 พบว่า ผลการประเมินคุณภาพของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้
ตามแนวคิดทฤษฎีวัฒนธรรมศึกษาเพื่อเสริมสร้างทักษะการอ่านจับใจความของนักศึกษา
กลุ่มชาติพันธุ์ แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 3 วิถีชีวิตและถิ่นที่อยู่อาศัย มีความเหมาะสมอยู่ใน
ระดับคุณภาพมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยรวม ($\bar{X}=4.93$ S.D.=0.09)

ตารางที่ 5 แสดงผลการประเมินคุณภาพของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้
ตามแนวคิดทฤษฎีวัฒนธรรมศึกษา แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 4 การหา
และการแต่งงานของชาติพันธุ์

รายการประเมิน	\bar{X}	S.D.	แปลผล
1. สารสำคัญ	4.93	0.15	มากที่สุด
2. จุดประสงค์การเรียนรู้	4.93	0.15	มากที่สุด
3. สารการเรียนรู้	4.87	0.18	มากที่สุด
4. กิจกรรมการเรียนรู้	4.86	0.22	มากที่สุด
5. สื่อการเรียนรู้	4.93	0.15	มากที่สุด
6. การวัดและประเมินผล	4.87	0.18	มากที่สุด
เฉลี่ยรวม	4.89	0.02	มากที่สุด

จากตารางที่ 5 พบว่า ผลการประเมินคุณภาพของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดทฤษฎีวัฒนธรรมศึกษาเพื่อเสริมสร้างทักษะการอ่านจับใจความของนักศึกษา กลุ่มชาติพันธุ์ แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 4 การหาและการแต่งงานของชาติพันธุ์ มีความเหมาะสมอยู่ในระดับคุณภาพมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยรวม ($\bar{X}=4.89$ S.D.=0.02)

ตารางที่ 6 แสดงผลการประเมินคุณภาพของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้
ตามแนวคิดทฤษฎีวัฒนธรรมศึกษา แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 5 การสืบสาน
ประเพณีของชาติพันธุ์

รายการประเมิน	\bar{X}	S.D.	แปลผล
1. สาระสำคัญ	4.93	0.15	มากที่สุด
2. จุดประสงค์การเรียนรู้	4.93	0.15	มากที่สุด
3. สาระการเรียนรู้	4.93	0.15	มากที่สุด
4. กิจกรรมการเรียนรู้	4.86	0.25	มากที่สุด
5. สื่อการเรียนรู้	4.93	0.15	มากที่สุด
6. การวัดและประเมินผล	4.87	0.26	มากที่สุด
เฉลี่ยรวม	4.90	0.05	มากที่สุด

จากตารางที่ 6 พบว่า ผลการประเมินคุณภาพของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตาม
แนวคิดทฤษฎีวัฒนธรรมศึกษาเพื่อเสริมสร้างทักษะการอ่านจับใจความของนักศึกษากลุ่มชาติ
พันธุ์ แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 5 การสืบสานประเพณีของชาติพันธุ์ มีความเหมาะสม
อยู่ในระดับคุณภาพมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยรวม ($\bar{X}=4.90$ S.D.=0.05)

ตารางที่ 7 แสดงสรุปผลการประเมินคุณภาพของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษาเพื่อเสริมสร้างทักษะการอ่านจับใจความของนักศึกษาในกลุ่มชาติพันธุ์ โดยผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน

รายการประเมิน	\bar{X}	S.D.	แปลผล
แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 1 ความเชื่อและตำนานเกี่ยวกับผีในชาติพันธุ์	4.94	0.12	มากที่สุด
แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 2 เอกลักษณ์การแต่งกายของชาติพันธุ์	4.93	0.14	มากที่สุด
แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 3 วิถีชีวิตและถิ่นที่อยู่อาศัย	4.93	0.09	มากที่สุด
แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 4 การหาคู่และการแต่งงานของชาติพันธุ์	4.89	0.02	มากที่สุด
แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 5 การสืบสานประเพณีของชาติพันธุ์	4.90	0.05	มากที่สุด

จากตารางที่ 7 พบว่า ผลการประเมินคุณภาพของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษา โดยทุกแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้มีความเหมาะสม อยู่ในระดับคุณภาพมากที่สุด

เมื่อพิจารณาแต่ละแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ พบว่า แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 1 ความเชื่อ ตำนานเกี่ยวกับผีในชาติพันธุ์ (\bar{X} = 4.94 S.D. = 0.12) รองลงมาได้แก่ แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 2 เอกลักษณ์การแต่งกายของชาติพันธุ์ (\bar{X} = 4.93 S.D. = 0.14) และแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 3 วิถีชีวิตและถิ่นที่อยู่อาศัย (\bar{X} = 4.93 S.D. = 0.09) และแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 5 การสืบสานประเพณีของชาติพันธุ์ (\bar{X} = 4.90 S.D. = 0.05) และแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 4 การหาคู่และการแต่งงานของชาติพันธุ์ (\bar{X} = 4.89 S.D. = 0.02)

ตอนที่ 2 ผลการเปรียบเทียบความสามารถการอ่านจับใจความของนักศึกษา
กลุ่มชาติพันธุ์ก่อนเรียนและหลังเรียนตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษา

การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อเปรียบเทียบผลความสามารถการอ่านจับใจความของนักศึกษาในกลุ่มชาติพันธุ์ก่อนเรียนและหลังเรียนตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษา ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลตามเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบทดสอบวัดความสามารถการอ่านจับใจความ ซึ่งเป็นแบบทดสอบแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 40 ข้อ ใช้วิธีทางสถิติ t-test แบบ dependent samples. ได้ผลดังตารางที่ 8

ตารางที่ 8 แสดงผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถการอ่านจับใจความของ
นักศึกษากลุ่มชาติพันธุ์ก่อนเรียนและหลังเรียนตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษา

แบบทดสอบวัด	n	\bar{X}	S.D.	t	df	sig
ความสามารถการอ่าน จับใจความ						
ก่อนเรียน (Pre –test)	30	12.83	1.97	24.80	29	0.00
หลังเรียน (Post –test)	30	28.03	3.12			

จากตารางที่ 8 พบว่า ผลการวิเคราะห์การเปรียบเทียบความสามารถการอ่านจับใจความของนักศึกษากลุ่มชาติพันธุ์ตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษา หลังการจัดการเรียนรู้ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 28.03 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.12 สูงกว่าก่อนการจัดการเรียนรู้ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 12.83 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.97 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

บทที่ 5

บทสรุป

การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษาเพื่อเสริมสร้างความสามารถการอ่านจับใจความของนักศึกษากลุ่มชาติพันธุ์ มีวัตถุประสงค์ เพื่อสร้างและตรวจสอบคุณภาพแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษาเพื่อพัฒนาความสามารถการอ่านจับใจความของนักศึกษากลุ่มชาติพันธุ์ เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการอ่านจับใจความของนักศึกษากลุ่มชาติพันธุ์ก่อนเรียนและหลังเรียนตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษา การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง ใช้การทดลองแบบกลุ่มตัวอย่างกลุ่มเดียวเก็บข้อมูลก่อนเรียนและหลังเรียน กลุ่มตัวอย่างในการวิจัย คือ นักศึกษากลุ่มชาติพันธุ์ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเทคโนโลยีโชยพันธ์พงษ์ จำนวน 30 คน ที่ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่

1. แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษา จำนวน 5 แผน ผู้วิจัยได้สังเคราะห์และศึกษารูปแบบในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษา ตามแนวคิดของ James A. Banks (2014) ซึ่งนำเสนอไว้โดย 4 แนวคิดด้วยกัน ผู้วิจัยจึงได้นำมาเป็นแนวคิดในการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ โดยสามารถสรุปแนวคิดในการพัฒนา กิจกรรมการเรียนรู้ได้ดังนี้ 1) การสร้างโอกาสที่เท่าเทียม ยุติธรรม ความเสมอภาค ผู้สอนจะเสริมสร้างเจตคตินิยมทางเชื้อชาติที่ถูกต้องให้กับผู้เรียน โดยผ่านกระบวนการแลกเปลี่ยน ร่วมกัน 2) การปรับวิธีการจัดการเรียนการสอน เพื่อให้เกิดความเหมาะสมกับรูปแบบการเรียนรู้ของผู้เรียนที่มาจากต่างวัฒนธรรม โดยผู้สอนจะเชื่อมโยงเนื้อหาความรู้เกี่ยวกับความ หลากหลายทางวัฒนธรรมให้ผู้เรียนได้อ่านพร้อมทั้งเสริมสร้างการอ่านจับใจความ 3) การปรับเปลี่ยนเนื้อหาในบทเรียนเพื่อให้ความสำคัญกับวัฒนธรรมต่าง ๆ ซึ่งจะช่วยให้เนื้อหาใน รายวิชาภาษาไทยมีความน่าสนใจ ผู้เรียนอ่านแล้วจะมีความเข้าใจและสามารถจับใจความจาก เรื่องที่อ่านได้ 4) การปรับทัศนคติในการอยู่ร่วมกันของผู้เรียนที่มีความหลากหลายทาง วัฒนธรรม การจัดการศึกษาแนวทางนี้เน้นการปรับวัฒนธรรมของชั้นเรียนให้เหมาะสมกับ ผู้เรียนกลุ่มต่าง ๆ ให้เกิดความเสมอภาคเท่าเทียมกัน การสร้างบรรยากาศที่ดีในชั้นเรียน การ จัดการเรียนสอนของผู้สอนเพื่อนำสิ่งที่ได้ไปพัฒนาการเรียนรู้ของนักศึกษาให้ดียิ่งขึ้น

2. แบบทดสอบวัดความสามารถการอ่านจับใจความซึ่งเป็นแบบทดสอบแบบปรนัย ชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 40 ข้อ ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ (Reliability) ตามสูตร KR-20 เท่ากับ 0.89 ค่าความยากง่าย (p) อยู่ระหว่าง 0.53-0.80 และค่าอำนาจจำแนก (r) อยู่ระหว่าง 0.20-0.60

การวิเคราะห์ข้อมูล มีการวิเคราะห์คุณภาพแผนการจัดการจัดการเรียนรู้อตามแนวคิดทฤษฎีพัฒนาธรรมศึกษา โดยใช้ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การเปรียบเทียบความสามารถการอ่านจับใจความของนักศึกษากลุ่มชาติพันธุ์ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้อตามแนวคิดทฤษฎีพัฒนาธรรมศึกษาโดยใช้สถิติทดสอบ (t-test Dependent

สรุปผลการวิจัย

1. แผนการจัดการจัดการเรียนรู้อตามแนวคิดทฤษฎีพัฒนาธรรมศึกษา พบว่า แผนการจัดการจัดการเรียนรู้อที่ 1 ความเชื่อ ตำนานเกี่ยวกับผีในชาติพันธุ์ (\bar{X} = 4.94 S.D. = 0.12) รองลงมาได้แก่ แผนการจัดการจัดการเรียนรู้อที่ 2 เอกลักษณะการแต่งกายของชาติพันธุ์ (\bar{X} = 4.93 S.D. = 0.14) และแผนการจัดการจัดการเรียนรู้อที่ 3 วิถีชีวิตและถิ่นที่อยู่อาศัย (\bar{X} = 4.93 S.D. = 0.09) และแผนการจัดการจัดการเรียนรู้อที่ 5 การสืบสานประเพณีของชาติพันธุ์ (\bar{X} = 4.90 S.D. = 0.05) และแผนการจัดการจัดการเรียนรู้อที่ 4 การหาคู่และการแต่งงานของชาติพันธุ์ (\bar{X} = 4.89 S.D. = 0.02) มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด ทุกแผน

2. ผลการเปรียบเทียบความสามารถการอ่านจับใจความของนักศึกษากลุ่มชาติพันธุ์ก่อนเรียนและหลังเรียนตามแนวคิดทฤษฎีพัฒนาธรรมศึกษา พบว่า นักศึกษากลุ่มชาติพันธุ์มีคะแนน เฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.5

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัย การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษาเพื่อเสริมสร้างความสามารถการอ่านจับใจความของนักศึกษากลุ่มชาติพันธุ์ อภิปรายได้ดังนี้

1. ผลการสร้างและตรวจสอบคุณภาพแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษาเพื่อเสริมสร้างความสามารถการอ่านจับใจความของนักศึกษากลุ่มชาติพันธุ์ พบว่า แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษา ทุกแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้มีความเหมาะสมอยู่ในระดับคุณภาพมากที่สุด เนื่องจากผู้วิจัยได้มีการศึกษาและทบทวนแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษาของ James A. Banks (2014) ตลอดจนการคัดเลือกเนื้อหาที่มีความเหมาะสมกับบริบทของผู้เรียน อีกทั้งแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่สร้างขึ้นได้ผ่านการพิจารณาจากผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน โดยตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสม ทั้งนี้แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่สร้างขึ้นมีการนำขั้นตอนในการสร้างแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ครบถ้วนเหมาะสม ตรงตามองค์ประกอบของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ดังที่ กุสิสรา จิตรชญาวณิช (2562) ได้สรุปถึงสิ่งสำคัญที่ควรมีในแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยทั่วไป ได้แก่ สารสำคัญ จุดประสงค์การเรียนรู้ สารการเรียนรู้ กิจกรรมการเรียนรู้ สื่อการเรียนรู้ การวัดและประเมินผล แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นครบองค์ประกอบดังที่กล่าวมาข้างต้น ส่งผลให้แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้มีประสิทธิภาพสอดคล้องกับงานวิจัยของ ซูริยาตี อัศตอลีสีน (2556) ซึ่งได้ศึกษาผลของการใช้บทเรียนโมดูลเรื่อง ศาสนา ตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษาที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 แล้วพบว่า บทเรียนโมดูลตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษา เรื่องศาสนา มีประสิทธิภาพ 82.67/80.67 สอดคล้องกับผลการวิจัยของ จิรภรณ์ มั่นเศรษฐวิทย์ (2544) ที่ได้ศึกษาผลการพัฒนารูปแบบการสอนเพื่อเสริมสร้างพหุปัญญาให้กับเด็กวัยอนุบาลในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ตามแนวคิดพหุวัฒนธรรม ด้วยการนำแนวคิดพหุวัฒนธรรมมาปรับใช้กับการปรับปรุงรูปแบบการเรียนการสอน ผลการศึกษาพบว่า หลังการทดลองใช้รูปแบบการสอนแบบพหุวัฒนธรรมนั้นมีคะแนนสูงกว่าก่อนการทดลองใช้รูปแบบการสอนแบบพหุวัฒนธรรม อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.5 โดยผู้สอนจะสอดแทรกและบูรณาการเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับความหลากหลายทางวัฒนธรรมให้เกิดความเสมอภาคเท่าเทียมกัน สร้างบรรยากาศที่ดีในชั้นเรียนและปรับการจัดการเรียนสอนของผู้สอนเพื่อนำสิ่งที่ได้ไปพัฒนาการเรียนรู้นักศึกษาให้ดียิ่งขึ้น ทั้งนี้สอดคล้องกับ นพวรรณ ยอดธรรม และปิยะนันท์ หิรัณยชโลทร (2558) ที่กล่าวว่าผู้สอนสามารถสอดแทรกความตระหนักทางวัฒนธรรมให้กับผู้เรียนได้ในทุกครั้งที่สอน จากการวางแผนการจัดการเรียนรู้ ตลอดจนการคัดเลือกกิจกรรม และสื่อวัสดุที่

เหมาะสม เพื่ออำนวยความสะดวกในการเรียนการสอนที่จะช่วยให้เกิดองค์ความรู้และส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ที่ดียิ่งขึ้นของผู้เรียน

2. ผลการเปรียบเทียบความสามารถการอ่านจับใจความของนักศึกษากลุ่มชาติพันธุ์ก่อนเรียนและหลังเรียนตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษา จากการวิเคราะห์พบว่า นักศึกษากลุ่มชาติพันธุ์ มีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.5 ผลการวิจัยนี้อาจเนื่องมาจากการใช้แผนการจัดการจัดการเรียนรู้อตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษา มีลักษณะเน้นการเชื่อมโยงประสบการณ์ ความรู้ ของผู้เรียน สอดแทรกและบูรณาการเนื้อหาในการเรียนรู้ สอดคล้องกับแนวคิดของ James A. Banks and Cherry A . McGee Banks (2005) ที่กล่าวถึง การเรียนรู้ตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษา ต่อกลุ่มชนศาสนา และวัฒนธรรมของผู้เรียนนั้นต้องบูรณาการเนื้อหา ที่แตกต่างหลากหลายในมุมมองที่ดีของกลุ่มชนต่าง ๆ เข้าไปด้วย ซึ่งการใช้เนื้อหาการเรียนรู้ที่หลากหลายและเกี่ยวกับวัฒนธรรมของผู้เรียน จะเป็นการเชื่อมโยงภูมิหลังของผู้เรียนและส่งผลให้ผู้เรียนมีความสนใจในเนื้อหา สอดคล้องกับสุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์ (2545) ที่ได้กล่าวถึง ทฤษฎีการให้สิ่งเร้าและการตอบสนองว่าการจัดหาเรื่องที่ตรงกับความสนใจก็จะเป็นสิ่งเร้าที่ช่วยให้เกิดความต้องการที่จะอ่าน ผลที่ได้คือการตอบสนองที่ดี และทฤษฎี Gestalt ว่าด้วยกฎของความชอบ เป็นหลักสำคัญของการสอนอ่าน หากผู้เรียนได้อ่านในสิ่งที่ตนชอบก็จะช่วยให้กิจกรรมการเรียนการสอนมีความหมายต่อตัวผู้เรียน สิ่งเหล่านี้จะเป็นการจัดการเรียนการสอนควบคู่กับวิถีชีวิตที่เด็กเรียนรู้ ชุมศักดิ์ อินทร์รักษ์ (2557) แผนการจัดการจัดการเรียนรู้อตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษาจะสามารถช่วยเสริมสร้างให้ผู้เรียนมีความเข้าใจในเนื้อหามากขึ้น พร้อมทั้งพัฒนาความสามารถการอ่านจับใจความได้อย่างมีประสิทธิภาพ สอดคล้องกับงานวิจัยของ บัญญัติ ยงยวน (2553) ที่ได้วิจัยเรื่องการพัฒนาารูปแบบการจัดการเรียนรู้อตามแนวพหุวัฒนธรรมศึกษาสำหรับนักเรียนระดับประถมศึกษาในบริบทสังคมไทย ซึ่งผลการวิจัยพบว่า ภายหลังจากใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้อตามแนวพหุวัฒนธรรมศึกษามีแนวโน้มสูงขึ้นกว่าก่อนการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้อตามแนวพหุวัฒนธรรมศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ ชูริยาตี อัครสาลีสิน (2556) ที่ได้ศึกษาผลของการใช้บทเรียนโมดูลเรื่อง ศาสนา ตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษาที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนที่เรียนโดยใช้บทเรียนโมดูลตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษาเรื่องศาสนาหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังกล่าวมาทั้งหมดจึงสรุปได้ว่าการจัดการจัดการเรียนรู้อตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษา สามารถ

เสริมสร้างความสามารถการอ่านจับใจความได้ โดยสามารถสังเกตได้จากคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนที่เพิ่มขึ้นจากก่อนเรียน

3. จากผลการวิเคราะห์แนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษาและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องจะเห็นได้ว่า แนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษา เป็นแนวคิดทางการศึกษาที่ให้ความสำคัญเกี่ยวกับความหลากหลายทางวัฒนธรรม เพราะวัฒนธรรมถือเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่มีความสำคัญต่อการพัฒนาการศึกษาของไทย เป็นสิ่งที่ครอบคลุมถึงทุกสิ่งทุกอย่างอันเป็นแบบแผนในความคิดและการกระทำที่แสดงออกถึงวิถีชีวิตของมนุษย์ในสังคมใดสังคมหนึ่ง สังคมไทยต้องหันมาทบทวนการจัดการศึกษาใหม่ เพื่อให้การศึกษาเป็นเครื่องมือในการพัฒนาเศรษฐกิจสังคมและการเมืองของประเทศอย่างแท้จริง การเรียนการสอนในปัจจุบันจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องใช้เทคนิคต่าง ๆ ประกอบการเรียนการสอนเพื่อสนองความแตกต่างของผู้เรียนและให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงของข่าวสารความรู้ต่าง ๆ ที่มีมากมาย และยังช่วยเร้าความสนใจในการเรียนรู้ของผู้เรียนได้เป็นอย่างดี เช่นเดียวกับ ซูริยาตี อัครศิลป์ (2556) ที่ได้นำแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษามาใช้เพื่อแก้ปัญหาด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรวมทั้งแก้ปัญหาความแตกต่างของผู้เรียนแต่ละคนเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ตามจุดประสงค์ที่วางไว้ จิรภรณ์ มั่นเศรษฐวิทย์ (2544) ที่ได้พัฒนารูปแบบการสอนเพื่อเสริมสร้างพหุปัญญาให้กับเด็กวัยอนุบาลในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ ด้วยการใช้นวัตกรรมพหุวัฒนธรรมมาปรับใช้กับการปรับปรุงรูปแบบการเรียนการสอน บังอร ร้อยกรอง (2553) ได้ทำการศึกษาการพัฒนาแนวทางการจัดการศึกษาในสังคมพหุวัฒนธรรมเพื่อส่งเสริมความเข้าใจวัฒนธรรมและความสัมพันธ์เชิงบวกระหว่างผู้เรียนกลุ่มต่าง ๆ บัญญัติ ยงยวน (2553) ได้ศึกษาการพัฒนาแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวพหุวัฒนธรรมศึกษาสำหรับนักเรียนระดับประถมศึกษาในบริบทสังคมไทยและพบว่าภายหลังการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวพหุวัฒนธรรมศึกษามีแนวโน้มสูงขึ้นกว่าก่อนการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวพหุวัฒนธรรมศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ชุมศักดิ์ อินทร์รักษ์ (2557) ได้ศึกษาการจัดการศึกษาในสังคมพหุวัฒนธรรมสำหรับเด็กชนเผ่าโรงเรียนประถมศึกษาพื้นที่ชายขอบภาคเหนือโดยศึกษาถึงสภาพปัญหาและแนวทางในการจัดการศึกษา เพื่อนำผลที่ได้ไปพัฒนาการจัดการศึกษาให้ดียิ่งขึ้น และเพื่อพัฒนาคุณภาพทางการศึกษาสำหรับเด็กชนเผ่าให้มีโอกาสทางการศึกษาทัดเทียมกับนักเรียนที่อยู่ในชุมชนเมือง สอดคล้องกับ เชษฐภูมิ วรรณไพศาล (2558) ศึกษาวิจัยเรื่อง การพัฒนารูปแบบการจัดการศึกษาตามแนวพหุวัฒนธรรมศึกษาสำหรับนิสิตนักศึกษากลุ่มชาติพันธุ์ในสถาบันอุดมศึกษาภาคเหนือซึ่งพบว่านิสิตนักศึกษาที่มีความคาดหวังในการจัดการศึกษา

จากที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า แนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษา เป็นแนวคิดที่มีความสำคัญอย่างมากในสังคมที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม เพราะช่วยส่งเสริมความเข้าใจและการยอมรับความแตกต่างระหว่างวัฒนธรรมต่าง ๆ ทั้งนี้มีประเด็นสำคัญหลายประการที่ชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของพหุวัฒนธรรมศึกษา เช่น การส่งเสริมความเข้าใจและความเคารพในความแตกต่าง พหุวัฒนธรรมศึกษาช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมที่มีอยู่ในสังคม การเรียนรู้นี้นำไปสู่การเข้าใจและการยอมรับความแตกต่างในด้าน ความเชื่อ ประเพณี และวิถีชีวิตของกลุ่มคนต่าง ๆ แนวคิดนี้มุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีความเข้าใจถึงประเด็นเรื่อง ความเสมอภาคและความยุติธรรมทางสังคม และการพัฒนาทักษะการอยู่ร่วมกันในสังคมที่หลากหลาย การศึกษาเกี่ยวกับวัฒนธรรมต่าง ๆ จะช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะในการสื่อสาร และการอยู่ร่วมกับผู้อื่นที่มาจากหลากหลายทางวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน

ข้อเสนอแนะการวิจัย

ข้อเสนอแนะการนำผลการวิจัยไปใช้

1. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษา เพื่อส่งเสริมความสามารถอ่านจับใจความสำหรับนักศึกษากลุ่มชาติพันธุ์ งานวิจัยที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นนี้สามารถนำไปใช้ในการจัดการเรียนรู้ในรายวิชาของกลุ่มสาระภาษาไทย หรือรายวิชาอื่น ๆ ที่เพิ่มเติมตามหลักสูตรของสถานศึกษา หรือรายวิชาที่ส่งเสริมความสามารถด้านการอ่าน
2. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษาควรบูรณาการเกี่ยวกับประเด็นทางสังคม ความคิด ความเชื่อ ประเพณี ถิ่นที่อยู่อาศัย พร้อมทั้งความหลากหลายทางวัฒนธรรม
3. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ผู้สอนควรฝึกให้ผู้เรียนได้มีโอกาสในการแสดงความคิดเห็นที่เท่าเทียมกันและให้ทุกคนยอมรับในความคิดเห็นของแต่ละบุคคล

ข้อเสนอแนะการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการวิจัยเรื่องความสามารถด้านอ่านจับใจความตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษาร่วมกับแนวคิด รูปแบบอื่น ๆ ที่เหมาะสมกับความสามารถด้านการอ่านจับใจความ หรือ ควรมีการทำงานวิจัยเชิงทดลองแบบสองกลุ่มและวัดสองครั้งเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษา กับการสอนแบบปกติ
2. บทอ่านควรมีความหลากหลาย เพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรม เนื้อหาไม่ควรเป็นเรื่องที่ยากเกินวัยของผู้เรียน และควรมีการเลือกใช้ภาษาที่เหมาะสมกับช่วงวัยของผู้เรียน

บรรณานุกรม

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2540). **หลักสูตรก่อนประถมศึกษา**. กรุงเทพฯ: คุรุสภาลาดพร้าว.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2545). **หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544**. กรุงเทพฯ: องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์ (ร.พ.ศ.).
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2546). **แนวการจัดกิจกรรมการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยตามหลักสูตร ขั้นพื้นฐาน**. กรุงเทพฯ: คุรุสภาลาดพร้าว.
- กอบกาญจน์ วงศ์วิสิทธิ์. (2551). **ทักษะภาษาเพื่อการสื่อสาร**. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- กิตติยวดี บุญชื้อ. (2550). **สอนภาษาอย่างไรให้ลูกเก่ง**. กรุงเทพฯ: สารานุกรมเด็ก.
- กุลิสรา จิตรชญาวนิช. (2562). **การจัดการเรียนรู้**. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จรรยา จัวนาน. (2538). การศึกษาสำหรับสังคมหลายวัฒนธรรม. **วารสารรัฐสมิแล**, 16, 22-26.
- จิรภรณ์ มั่นเศรษฐวิทย์. (2544). **การพัฒนารูปแบบการสอนเพื่อเสริมสร้างพหุปัญญา ให้กับเด็กวัยอนุบาลในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ตามแนวคิดพหุวัฒนธรรม**. วิทยานิพนธ์ กศ.ม., สถาบันราชภัฏยะลา, ยะลา.
- จิรภรณ์ บุญณรงค์. (2554). **การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การอ่านจับใจความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการสอนด้วยเทคนิค KWL กับวิธีสอนแบบปกติ**. วิทยานิพนธ์ กศ.ม., มหาวิทยาลัยศิลปากร, นครปฐม.
- จีเรียง บุญสม. (2543). **ผลของเพื่อนช่วยสอนร่วมกับการเสริมแรงที่มีต่อเจตคติความสามารถในการอ่านออกเสียงและความสามารถในการอ่านจับใจความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีความสามารถในการอ่านต่ำ**. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จุไรรัตน์ ลักษณะศิริ และบาหยัน อิมสำราญ. (2547). **การใช้ภาษาไทย**. กรุงเทพฯ: พีเพรส.
- ชวลิต ชูกำแพง. (2551). **การพัฒนาหลักสูตร** (พิมพ์ครั้งที่ 2). มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ชุมศักดิ์ อินทร์รักษ์. (2557). **การจัดการศึกษาในสังคมพหุวัฒนธรรมสำหรับเด็กชนเผ่าโรงเรียนประถมศึกษาพื้นที่ชายขอบภาคเหนือ**. **วารสารศิลปากรศึกษาศาสตร์วิจัย**, 6(1).
- ชูศรี วงศ์รัตน์. (2555). **เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย** (พิมพ์ครั้งที่ 8). กรุงเทพฯ: เทพเนรมิตการพิมพ์.

- เชษฐภูมิ วรรณไพศาล. (2558). การพัฒนารูปแบบการจัดการศึกษาตามแนวทาง **พหุวัฒนธรรมศึกษา**สำหรับนักศึกษากลุ่มชาติพันธุ์ในสถาบันอุดมศึกษา **ภาคเหนือ**. วิทยานิพนธ์ ค.ด., จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.
- ชูรียาตี อัครคอสลีสิน. (2556). ผลของการใช้บทเรียนโมดูลเรื่อง ศาสนา ตามแนวคิด พหุวัฒนธรรมศึกษาที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. **วารสาร AL-NUR บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยอิสลามยะลา**, 36, 128-134.
- ฐิติมดี อภาพัทธนานนท์. (2551). พหุวัฒนธรรมศึกษาในมุมมองของนักวิชาการชาวอเมริกันและ ข้อคิดต่อสังคมไทย. **วารสารครุศาสตร์**, 36, 128-134.
- ณัฐกฤตา นามมนตรี. (2563). การพัฒนาความสามารถด้านการอ่านจับใจความภาษาไทยของ นิสิตชาวกัมพูชาด้วยชุดกิจกรรมการอ่านจับใจความ. **วารสารมนุษยศาสตร์และ สังคมศาสตร์**, 11(2), 87-103.
- ดาราวรรณ แก้วศรีทอง. (2553). การพัฒนาแบบฝึกทักษะการอ่านจับใจความภาษาอังกฤษ **กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6**. วิทยานิพนธ์ ค.ม., มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี, อุบลราชธานี.
- ธนัชพร มั่นแจ็ก. (2557). การพัฒนาชุดกิจกรรมฝึกทักษะการอ่านจับใจความจากนิทาน **คุณธรรมโดยใช้ทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเอง สำหรับนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์**. วิทยานิพนธ์ ค.ม., มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์, อุตรดิตถ์.
- ธเนศ วงศ์ยานนาวา. (2557). **ความไม่หลากหลายของความหลากหลายทางวัฒนธรรม พหุวัฒนธรรมนิยม**. กรุงเทพฯ: พิมพ์ลักษณ์.
- ธัญญาลักษณ์ ปัสสานนท์. (2540). การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านและเขียนวิชา ภาษาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้วิธีสอนแบบมุ่งประสบการณ์ ภาษากับแบบพัฒนาความคิดสร้างสรรค์. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม., มหาวิทยาลัย ศิลปากร, นครปฐม.
- นพรัตน์ เจริญผล. (2549). การเปรียบเทียบความเข้าใจและความสนใจในการอ่านจับ **ใจความ ภาษาไทย**ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 ชั้น ป. 3 โรงเรียนวัดพิบูลทอง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาราชบุรีเขต 1 ที่ได้รับการสอนแบบการคิด วิจัยรณญาณกับการสอนตาม **คู่มือครู**. การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง ค.ม., มหาวิทยาลัยราชภัฏจอมบึง, ราชบุรี.

- นพวรรณ ยอดธรรม และปิยะนันท์ หิรัญย์ชไลทร. (2558). การจัดประสบการณ์การเรียนรู้ตามแนววิถีประมงพื้นบ้านเพื่อส่งเสริมความตระหนักทางวัฒนธรรมในเด็กปฐมวัย. **วารสารวิทยบริการมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์**, 26(3), 37-41.
- นภเนตร ธรรมบวร. (2551). **หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย**. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นันทน์ภัส จองหงส์พัฒน์. (2552). การพัฒนาชุดกิจกรรมฝึกทักษะการอ่านจับใจความภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ ค.ม., มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี, อุบลราชธานี.
- บรรจง ฟ่ำรุ่งสาบ. (2550). การวิจัยนโยบายของรัฐเกี่ยวกับการศึกษาในจังหวัดชายแดนภาคใต้. สงขลา: มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
- บังอร ร้อยกรอง. (2553). การพัฒนาแนวทางการจัดการศึกษาในสังคมพหุวัฒนธรรม. ปร.ด., จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.
- บัญญัติ ยงย่วน, ปณิตดา ธนเศรษฐกร และวสุนันท์ ชุ่มเชื้อ. (2553). การพัฒนารูปแบบการจัดการศึกษาพหุวัฒนธรรมในโรงเรียนประถมศึกษา. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติกระทรวงวัฒนธรรม.
- บัญญัติ ยงย่วน และคณะ. (2550). การสำรวจการยอมรับความหลากหลายวัฒนธรรมของครูและนักเรียนในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย.
- บันลือ พฤกษ์วัน. (2549). ยุทธศาสตร์การสอนตามแนวหลักสูตรใหม่. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2545). การวิจัยเบื้องต้น. กรุงเทพฯ: วีริยาสาส์น.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2554). **หลักการวิจัยเบื้องต้น** (พิมพ์ครั้งที่ 9). กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2560). **การวิจัยเบื้องต้น** (พิมพ์ครั้งที่ 10). กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- เบญจรัตน์ ปิ่นเวหา. (2549). การพัฒนาความสามารถด้านการอ่านจับใจความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ด้วยวิธีการจัดการเรียนรู้โดยใช้เพลงประกอบการสอน. วิทยานิพนธ์ กศ.ม., มหาวิทยาลัยศิลปากร, นครปฐม.
- ปวีณา พิสิท. (2546). ผลของการเรียนแบบร่วมมือในการผสมผสานการอ่านและเขียนที่มีต่อความสามารถในการอ่านจับใจความวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. วิทยานิพนธ์ ค.ม., มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์, นครสวรรค์.
- ผอบ โปชะกฤษณะ. (2549). **ลักษณะของภาษาไทย**. กรุงเทพฯ: บำรุงสาส์น.
- ไพฑูริย์ สิ้นลารัตน์. (2538). **ภาษาไทย 1**. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- ไพเราะ วุฒิเจริญกุล. (2540). การพัฒนาชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อจับใจความของ
นักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ กศ.ม., มหาวิทยาลัยมหาสารคาม,
มหาสารคาม.
- พองจันทร์ สุขยิ่ง และคณะ. (2553). หนังสือเรียนภาษาไทยหลักภาษาและการใช้ภาษาม.1.
กรุงเทพฯ: อักษรเจริญทัศน์.
- ภคิน โชติชนเลิศ. (2553). การพัฒนาแบบฝึกทักษะเรื่องการอ่านจับใจความสำคัญจาก
นิทานชาดกสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. วิทยานิพนธ์ กศ.ม., มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.
- มาเรียม นิลพันธุ์. (2558). วิธีวิจัยทางการศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 9). นครปฐม: มหาวิทยาลัย
ศิลปากร.
- ยศ สันติสมบัติ. (2546). มนุษย์กับวัฒนธรรม (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ:
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- รวีวัฒน์ พงษ์สุพจน์ และคณะ. (2551). การพัฒนาความสามารถในการอ่านจับใจความภาษาไทย
ของ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้กระบวนการอ่านด้วยการชี้้นำการคิดแบบ
กลุ่มล้มฤทธิ์. วารสารบัณฑิตศึกษา, 14(64), 207-216.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2549). สารานุกรมไทย เล่ม 26. กรุงเทพฯ: บริษัทด้านสุทธาการพิมพ์.
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2543). เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 3).
กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- ละมัย บทไธสง. (2552). การอ่านและการเขียนภาษาไทย โดยการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วย
เทคนิค CIRC สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2. วิทยานิพนธ์ ค.ม.,
มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์, อุตรดิตถ์.
- วัชรา เวชบรรพต. (2550). ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เรื่องการอ่านจับใจความนิทาน
พื้นบ้าน โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคจิกซอว์ (jigsaw) ของ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. วิทยานิพนธ์ กศ.ม., มหาวิทยาลัยมหาสารคาม,
มหาสารคาม.
- วัฒนา มัคคสมัน. (2550). การสอนแบบโครงงาน. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วารุณี อุดมธาดา. (2537). ผลของการสอนอ่านโดยการผสมผสานกิจกรรมการอ่านเค
ดับปลิว แอลกับกิจกรรมการสอนโครงสร้างความเรียงที่มีต่อความสามารถใน
การอ่านจับใจความภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์

- ค.ม., จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.
- วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์. (2554). **การออกแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดแบบ Backward Design**. มหาสารคาม: ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- แววมยุรา เหมือนนิล. (2541). **การอ่านจับใจความ** (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- ศรียรรณ ศรีสวัสดิ์. (2549). **การสร้างแบบฝึกอ่านจับใจความสำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนหลวง**. การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง กศ.ม., มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.
- ศรียวิไล พลมณี. (2545). **ภาษาและการสอน** (พิมพ์ครั้งที่ 4). เชียงใหม่: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ศิริพร ลิมตระการ. (2541). **การอ่านภาษาไทยในเอกสารการสอนชุดวิชาภาษาไทย**. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- สารานุกรมไทยฉบับเยาวชน เล่ม 5. (2542). **ชาติพันธุ์ ความแตกต่างของชาติพันธุ์**. สืบค้นเมื่อ 15 กุมภาพันธ์ 2566, จาก saranukromthai.or.th
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษา. (2562). **การจัดการศึกษาระบบอาชีวศึกษา**. สืบค้นเมื่อ 25 ตุลาคม 2565, จาก WWW.VEC.go.th
- สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. (2557). **รายงานการวิจัยแนวทางการพัฒนาการศึกษาไทยกับการเตรียมความพร้อมศตวรรษที่ 21**. กรุงเทพฯ: สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา.
- ลำลี รักสุทธิ. (2553). **คู่มือการจัดทำสื่อวัตกรรมการเรียนการสอนและแผนประกอบสื่อวัตกรรมการเรียนการสอน**. กรุงเทพฯ: พัฒนาศึกษา.
- ลิระ สมนาม. (2560). **ภาษาไทยในฐานะภาษาที่สองสอนอย่างไรให้ใช้สื่อสารได้จริง**. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- สุธารา โยธาจันทร์. (2541). **การพัฒนาโปรแกรมการศึกษาแบบพหุวัฒนธรรมเพื่อส่งเสริมความเข้าใจเกี่ยวกับตนเองของเด็กวัยอนุบาลในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ**. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุธีรัช ชูชื่น. (2555). **พหุวัฒนธรรมศึกษาในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ ทางเลือกหรือทางรอด**. วารสารวิชาการคณะมนุษยศาสตร์ สังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล, 8(2), 123-136.

- สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์. (2545). **หลักและวิธีสอนอ่านภาษาไทย** (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- สุนันทา สุนทรประเสริฐ. (2544). **การผลิตนวัตกรรมการเรียนการสอน**. ชัยนาท: ชมรมพัฒนาความรู้ด้านระเบียบกฎหมาย.
- สุพล วังสินธ์. (2546). **การจัดทำแผนการสอนอย่างมีประสิทธิภาพ**. *วารสารพัฒนาหลักสูตร*, 12(114), 5-9.
- สุภา วัชรสุขุม. (2559). **ปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักเรียนนักศึกษาไทยเชื้อสายมลายูในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้**. ยะลา: สถาบันวิจัยและพัฒนาชายแดนภาคใต้ มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา.
- อนันตา สุขวัฒน์. (2564). **พลวัตวัฒนธรรมกลุ่มชาติพันธุ์อาข่า ผาหมี่ จังหวัดเชียงราย**. *วารสารสังคมศาสตร์วิชาการ*, 14(1), 29-48.
- อภิรดี ไชยกาล, วรวรรณ เหมชะญาติ, และสร้อยสน สกลรักษ์. (2561). **การสอนภาษาไทยภาษาที่สองสำหรับเด็กชาติพันธุ์เขมรถิ่นไทย**. *Journal of Mekong Societies*, 14(1), 109-132.
- อภิรดี เสนาวิน. (2555). **ผลการสอนอ่านแบบพาโนรามาที่มีต่อความสามารถในการอ่านจับใจความ และความสนใจในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1**. วิทยานิพนธ์ ค.ม., มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์, นครสวรรค์.
- อมรา พงศาพิชญ์. (2541). **วัฒนธรรม ศาสนาและชาติพันธุ์: วิเคราะห์สังคมไทยแนวมนุษยวิทยา**. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อานันท์ กาญจนพันธุ์. (2548). **ทฤษฎีและวิธีวิทยาของการวิจัยวัฒนธรรม: การทะลุกรอบและกักตักของความคิดแบบคู่ตรงข้าม**. กรุงเทพฯ: อมรินทร์พริ้นติ้ง.
- อาภรณ์ ใจเที่ยง. (2553). **หลักการสอน** (พิมพ์ครั้งที่ 5). กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- เอกรินทร์ สังข์ทอง. (2551). **ภาวะผู้นำเชิงพหุวัฒนธรรมของผู้อำนวยการโรงเรียนของรัฐในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์**. วิทยานิพนธ์ ปัตตานี: มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
- เอี่ยมพร โชคสุชาติ. (2556). **การศึกษาความสามารถอ่านจับใจความของนักเรียนอายุ 9-12 ปี ที่มีปัญญาทางการเรียนรู้ด้านการอ่านจากการสอนอ่านโดยวิธี PQ4R ร่วมกับเทคนิคแผนที่ความคิด**. วิทยานิพนธ์ กศ.ม., มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.

- Bennett. (2007). **Comprehensive Multicultural Education: Theory and Practice**. Boston: Pearson Education.
- Carl A. Grant, & Gloria Ladson–Billings. (1997). **Dictionary of Multicultural Education**. Arizona: Oryx Press.
- Geneva Gay. (2004). The importance of multicultural education. **Educational leadership**, 13(5), 30–35.
- James A. Banks. (2001). **An introduction to multicultural education**. Boston: University of Washington, Seattle.
- James A. Banks. (2014). **An introduction to multicultural education**. Boston: Allyn and Bacon.
- James A. Banks, & Cherry A . McGee Banks. (2005). **Multicultural education issue and perspectives**. United States: John Willey & Sons.
- Tileston. (2004). **What Every Teacher Should Know About Diverse Learners**. California: Corwin Press.

ภาคผนวก

มหาวิทยาลัยพะเยา
UNIVERSITY OF PHAYAO

ภาคผนวก ก รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือในการวิจัย

1. ผศ.ดร. พกาภรณ์ บุสบัง ตำแหน่งรองอธิการบดีสถาบันวิทยาการจัดการ
แห่งแปซิฟิก
2. ผศ.ดร. รุ่งฤดี รัตน์ชัยศิลป์ ตำแหน่งรองอธิการบดีสถาบันวิทยาการจัดการ
แห่งแปซิฟิก
3. นาง อภา ลองชูผล ข้าราชการบำนาญระดับชำนาญการพิเศษ
ด้านการสอนในรายวิชาภาษาไทย
4. นาย เมธาวิ สองแสง ตำแหน่งหัวหน้าสำนักงานประกันคุณภาพนักศึกษา
สถาบันวิทยาการจัดการแห่งแปซิฟิก
5. นาย ปิยะวุฒิ ลองชูผล ผู้อำนวยการโรงเรียนเมืองดงวิทยา

ภาคผนวก ข เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แบบประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

ตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษา

เพื่อเสริมสร้างความสามารถอ่านจับใจความ

สำหรับผู้เชี่ยวชาญพิจารณาประเมิน และคำแนะนำ

ของ

นางสาวกรรณก ทิพพหา

หลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต คณะวิทยาลัยการศึกษา

สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยพะเยา

คำชี้แจง

1. กรุณาตรวจสอบความสอดคล้องของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษาเพื่อเสริมสร้างความสามารถอ่านจับใจความของนักศึกษากลุ่มชาติพันธุ์

2. โปรดใส่เครื่องหมาย (✓) ลงในช่องระดับความถูกต้อง และเหมาะสมที่ตรงกับความคิดเห็นของท่าน พร้อมเขียนข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ในการนำไปพิจารณาปรับปรุง

3. โดยมีเกณฑ์ในการพิจารณา ดังนี้

5 หมายถึง เหมาะสมมากที่สุด

4 หมายถึง เหมาะสมมาก

3 หมายถึง เหมาะสมปานกลาง

2 หมายถึง เหมาะสมน้อย

1 หมายถึง เหมาะสมน้อยที่สุด

รายการประเมิน	ระดับความเหมาะสม					ข้อเสนอแนะ
	5	4	3	2	1	
สาระสำคัญ						
1.1 สาระสำคัญมีความชัดเจนเข้าใจง่าย						
1.2 สาระสำคัญมีความสอดคล้องกับเนื้อหา						
1.3 สาระสำคัญมีความสอดคล้องกับสาระการเรียนรู้และจุดประสงค์การเรียนรู้						
จุดประสงค์การเรียนรู้						
2.1 จุดประสงค์การเรียนรู้มีความสอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้						
2.2 จุดประสงค์การเรียนรู้มีความสอดคล้องกับสาระการเรียนรู้						
2.3 จุดประสงค์การเรียนรู้ครอบคลุมและกำหนดทักษะคุณลักษณะของผู้เรียน						
สาระการเรียนรู้						
3.1 สาระการเรียนรู้มีความชัดเจนเข้าใจง่าย						
3.2 สาระการเรียนรู้มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้						
3.3 สาระการเรียนรู้มีความเหมาะสมกับระดับของผู้เรียนและเหมาะสมแก่เวลา						
กิจกรรมการเรียนรู้						
4.1 กิจกรรมการเรียนรู้มีความสอดคล้องกับสาระการเรียนรู้และจุดประสงค์การเรียนรู้						
4.2 กิจกรรมการเรียนรู้มีความหลากหลาย						
4.3 กิจกรรมการเรียนรู้เป็นลำดับขั้นตอนตามกระบวนการ						
4.4 กิจกรรมการเรียนรู้มีความน่าสนใจและสามารถนำมาประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้						

รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็น					ข้อเสนอแนะ
	5	4	3	2	1	
4.5 กิจกรรมการเรียนรู้มีการเปิดโอกาสให้นักศึกษามีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมร่วมกันในชั้นเรียน						
4.6 กิจกรรมการเรียนรู้ให้ประเด็นความสำคัญเกี่ยวกับวัฒนธรรม เชื้อชาติ ความยุติธรรมเสรีภาพและความเท่าเทียม						
4.7 กิจกรรมการเรียนรู้พัฒนาคุณลักษณะของผู้เรียนได้						
สื่อการเรียนรู้						
5.1 สื่อการเรียนรู้มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้และกิจกรรมการเรียนรู้						
5.2 สื่อการเรียนรู้มีความเหมาะสมกับความสามารถของผู้เรียน						
5.3 ใบงานหรือใบความรู้อีกรายละเอียดและกำหนดรายละเอียดอย่างชัดเจน						
การวัดและประเมินผล						
6.1 การวัดและประเมินผลมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้และสาระสำคัญ						
6.2 ใช้เครื่องมือวัดและประเมินผลได้เหมาะสม						
6.3 วิธีการวัดและการประเมินผลเหมาะสมกับพฤติกรรมที่ต้องการวัด						

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

(.....)

ตัวอย่าง แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษา

แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้วิชาชีวศึกษา

แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 2

กลุ่มวิชาภาษาไทย วิชาภาษาไทย

2 หน่วยกิต

ระดับชั้น ประกาศนียบัตรวิชาชีพ 1

เวลา 2 ชั่วโมง

เรื่อง “เอกลักษณ์การแต่งกายของชาติพันธุ์”

ภาคเรียนที่ 1/2566

ผู้สอน นางสาวกรรณก ทิพพหา

1. สาระ ภาษาไทย

2. จุดประสงค์รายวิชา

2.1 นักเรียนสามารถบอกความหมายและอ่านจับใจความได้ (ด้านความรู้ K)

2.2 นักเรียนสามารถตั้งคำถามและตอบคำถามจากเรื่องที่ได้อ่านได้ถูกต้องและนำความรู้เกี่ยวกับการอ่านไปปรับใช้ในชีวิตประจำวันได้ถูกต้อง (ด้านทักษะกระบวนการ P)

2.3 นักเรียนสามารถจับใจความสำคัญและสรุปความจากเรื่องที่ได้อ่านได้ถูกต้อง (ด้านคุณลักษณะ A)

3. สมรรถนะรายวิชา

อ่านจับใจความได้ถูกต้อง (ด้านสมรรถนะ S)

4. สาระสำคัญ

การอ่านให้ได้อรรถาธิบายจะต้องรู้จักวิธีอ่านจับใจความ อ่านวิเคราะห์และมีวิจารณญาณ เพื่อนำสิ่งที่ได้จากการอ่านไปใช้ประโยชน์ในการดำเนินชีวิตและอาชีพการงาน

5. สาระการเรียนรู้

การอ่านจับใจความ

6. สื่อการเรียนรู้

ใบความรู้/บทความ

ใบงาน/แบบฝึกหัด

เอกสารประกอบการเรียน

หนังสือเรียน

7. กิจกรรมการเรียนรู้

ชั้นการสอน	กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิด พหุวัฒนธรรมศึกษา	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้
1. ชั้นก่อนเรียน	การสร้างโอกาสที่เท่าเทียม ยุติธรรมความเสมอภาค	<p>-ผู้เรียนและผู้สอนสนทนากันเกี่ยวกับการอ่านจับใจความ พร้อมอธิบายและให้ใบความรู้เกี่ยวกับการอ่านจับใจความ</p> <p>-ผู้สอนแนะนำถึงการอ่านจับใจความว่าควรอ่านอย่างไรเพื่อให้ได้ประสิทธิภาพ</p> <p>-พร้อมทั้งผู้เรียนผู้สอนแลกเปลี่ยนร่วมนกัน ในประเด็นเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมกลุ่มชาติพันธุ์ ของนักศึกษาในชั้นเรียนว่ามีวัฒนธรรมอะไรบ้าง เพื่อสร้างความน่าสนใจในเนื้อหาที่ได้เรียนและเป็นการสร้างโอกาสที่เท่าเทียมยุติธรรม ความเสมอภาคในชั้นเรียน</p> <p>- ผู้เรียนฟังผู้สอนชี้แจงจุดประสงค์รายวิชา</p>
2. ชั้นสอน	การปรับวิธีการจัดการเรียน การสอน	<p>-ผู้สอนปรับวิธีการจัดการเรียนการสอนโดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ เพื่อให้เกิดความเหมาะสมกับการเรียนรู้ของผู้เรียนที่มาจากต่างวัฒนธรรม</p> <p>-ผู้สอนใช้เนื้อหาและบทอ่านที่เกี่ยวกับความเชื่อ การแต่งกาย วิถีชีวิต การหาคู่และขนบธรรมเนียมประเพณีที่เกี่ยวข้องกับชาติพันธุ์ของผู้เรียน การใช้เนื้อหาและบทอ่านที่หลากหลายจะทำให้ผู้เรียนเกิดความสนใจในบทอ่าน เนื้อหาไม่จำเจ และเป็น การกระตุ้นการอ่านจับใจความให้เกิดกับผู้เรียนกลุ่มชาติพันธุ์</p>

		<p>- ผู้สอนใช้คำถามเพื่อเป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนคิดหาคำตอบ โดยคำถามที่ใช้ถามจะเกี่ยวข้องกับควมหลากหลายทางวัฒนธรรมของนักศึกษาซึ่งจะเป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ค้นคว้าจากการอ่าน</p>
2. ชั้นสอน	การปรับเปลี่ยนเนื้อหาในบทเรียน	<p>- ผู้สอนปรับเปลี่ยนเนื้อหาในบทเรียนโดยปรับเปลี่ยนเนื้อหาในบทเรียนก็เพื่อให้ความสำคัญกับวัฒนธรรมต่าง ๆ ซึ่งจะทำให้เนื้อหาในรายวิชาภาษาไทยมีความน่าสนใจ ผู้เรียนอ่านแล้วจะมีความเข้าใจ และสามารถจับใจความจากเรื่องที่อ่านได้</p> <p>- ผู้สอนเลือกใช้เนื้อหาที่เชื่อมโยงกับภูมิหลังและประสบการณ์ของผู้เรียนกลุ่มชาติพันธุ์ เนื้อหาที่เชื่อมโยงกับภูมิหลังและประสบการณ์จะทำให้ผู้เรียนอ่านจับใจความได้อย่างเข้าใจได้ง่าย เพราะภูมิหลังและประสบการณ์เป็นเรื่องใกล้ตัวของผู้เรียน ผู้เรียนเข้าใจได้ง่าย ก็จะทำให้ผู้เรียนอ่านจับใจความได้อย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพ</p>
3. ชั้นสรุป	การปรับทัศนคติของผู้เรียนที่มาจากความหลากหลายทางวัฒนธรรม	<p>- ผู้สอนใช้เนื้อหา บทอ่าน ที่สื่อถึงความแตกต่างทางวัฒนธรรมเพื่อเป็นการปลูกฝังทัศนคติที่ดี และเพื่อให้ผู้เรียนได้เข้าใจ เข้าถึง มุมมองที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรมผ่านการอ่านจับใจความ</p> <p>- ผู้เรียน ผู้สอนร่วมกันสรุปเนื้อหาที่ได้เรียน และผู้เรียนทำแบบฝึกหัดเพื่อตรวจสอบความเข้าใจของตนเองว่าเข้าใจในเนื้อหาที่ได้อ่านจับใจความอย่างถูกต้องหรือไม่ ผู้สอนแนะนำและชี้แจงอื่น ๆ</p>

8. การวัดและประเมินผล

1. สังเกตพฤติกรรมของนักเรียนรายบุคคล
2. ตรวจสอบผลงานนักเรียนจากแบบบันทึกการอ่าน

สิ่งที่ต้องการวัด	วิธีการวัด	เครื่องมือวัด	เกณฑ์การผ่าน
1. สังเกตการตอบคำถามและการแสดงความคิดเห็นของ นักเรียนในชั้นเรียน	สังเกตพฤติกรรม	แบบสังเกตพฤติกรรม นักศึกษา รายบุคคล	ระดับคุณภาพดี ผ่านเกณฑ์
2. ตรวจสอบผลงานแบบบันทึกการอ่านของนักเรียนในชั้นเรียน	ตรวจแบบฝึกหัด	แบบประเมินการอ่านจับใจความ	ระดับคุณภาพดี ผ่านเกณฑ์

แบบสังเกตพฤติกรรมนักศึกษารายบุคคล

ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 1

คำชี้แจง : ให้เขียนเครื่องหมาย ✓ ตามรายการที่สังเกตพฤติกรรมนักศึกษาลงในช่องว่าง

ลำดับ	ชื่อ-สกุล	พฤติกรรม												รวม	คะแนน				
		การแสดง ความ คิดเห็น	ความสนใจ ต่อกิจกรรม การเรียนรู้	การรับฟัง ความ คิดเห็นผู้อื่น	ความตั้งใจใน การปฏิบัติงาน ที่ได้รับ มอบหมาย														
		4	3	2	1	4	3	2	1	4	3	2	1	4	3	2	1		

เกณฑ์ระดับคุณภาพแบบสังเกตพฤติกรรมนักศึกษารายบุคคล

รายการประเมิน	เกณฑ์การให้คะแนน			
	ดีมาก (4)	ดี (3)	พอใช้ (2)	ควรปรับปรุง (1)
การแสดงความคิดเห็น	แสดงความเห็นด้วยเหตุผลและเป็นประโยชน์	แสดงความเห็นได้อย่างมีเหตุผล	แสดงความเห็นแต่ไม่แสดงเหตุผล	ไม่แสดงความเห็น
ความสนใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	เมื่อนักศึกษาไม่เข้าใจบทเรียนทุกครั้งมักซักถามและมีความพยายามในการค้นหาคำตอบอยู่เสมอ	เมื่อนักศึกษาไม่เข้าใจบทเรียนมักซักถามและมีความพยายามในการค้นหาคำตอบอยู่เสมอ	เมื่อนักศึกษาไม่เข้าใจ บทเรียนมักซักถาม และมีความพยายามในการค้นหาคำตอบ เป็นส่วนใหญ	เมื่อนักศึกษาไม่เข้าใจ บทเรียนมักซักถามและมีความพยายามในการค้นหาคำตอบ อยู่เสมอเป็นบางครั้ง
การรับฟังความคิดเห็นผู้อื่น	รับฟังความคิดเห็น ของผู้อื่น เป็นอย่างมาก	รับฟังความคิดเห็น ของผู้อื่น ปานกลาง	รับฟังความคิดเห็น ของผู้อื่น น้อย	รับฟังความคิดเห็น ของผู้อื่น น้อยมาก
ความตั้งใจในการปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมาย	ทำงานที่ได้รับมอบหมายอย่างสมบูรณ์และส่งภายในเวลาที่กำหนด	ทำงานที่ได้รับมอบหมายอย่างสมบูรณ์แต่ส่งล่าช้า กว่าเวลาที่กำหนด	ทำงานที่ได้รับมอบหมายไม่สมบูรณ์แต่ส่งภายในเวลาที่กำหนด	ทำงานที่ได้รับมอบหมายไม่เสร็จสมบูรณ์และส่งล่าช้ากว่าเวลาที่กำหนด

เกณฑ์การประเมินพฤติกรรมนักรายบุคคล
เกณฑ์การให้คะแนน

ปฏิบัติหรือแสดงพฤติกรรม	ระดับคุณภาพ
อย่างสม่ำเสมอ	4
บ่อยครั้ง	3
บางครั้ง	2
น้อยครั้ง	1

เกณฑ์การตัดสินคุณภาพ

ระดับคะแนน	ระดับคุณภาพ
17-20	ดีมาก
13-16	ดี
9-12	พอใช้
5-8	ควรปรับปรุง

แบบประเมินการอ่านจับใจความ

ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 1

คำชี้แจง : ให้เขียนเครื่องหมาย ✓ ตามรายการที่สังเกตพฤติกรรมนักศึกษาลงในช่องว่าง

ลำดับ	ชื่อ-สกุล	การอ่าน												
		การตอบ คำถาม				การสรุปข้อคิด และประโยชน์ ของเรื่อง				การสรุปเนื้อ เรื่อง				รวม
		4	3	2	1	4	3	2	1	4	3	2	1	20
		คะแนน												
1														
2														
3														
4														
5														

เกณฑ์ระดับคุณภาพแบบประเมินการอ่านจับใจความ

รายการประเมิน	ระดับคะแนน			
	ดีมาก (4)	ดี (3)	พอใช้ (2)	ควรปรับปรุง (1)
การตอบคำถาม	-ตอบคำถามถูกต้อง -อธิบายและขยายความคำตอบ	-ตอบคำถามถูกต้อง -อธิบายและขยายความคำตอบบางส่วน	-ตอบคำถามถูกต้องบางส่วน -อธิบายความคำตอบ	-ตอบคำถามถูกต้องเล็กน้อย -ไม่อธิบายและขยายความคำตอบ
การสรุปขอคิดและประโยชน์ของเรื่อง	-ระบุขอคิดของเรื่องได้ถูกต้อง -สรุปประโยชน์ที่ได้รับจากเรื่องได้ครบทุกประเด็น	-ระบุขอคิดของเรื่องได้ถูกต้อง -สรุปประโยชน์ที่ได้รับจากเรื่องขาดไปบางประเด็น	-ระบุขอคิดของเรื่องได้บางประเด็น -สรุปประโยชน์ที่ได้รับจากเรื่องขาดไปบางประเด็น	-ระบุขอคิดของเรื่องไม่ได้ -สรุปประโยชน์ที่ได้รับจากเรื่องขาดไปบางประเด็น
การสรุปเนื้อเรื่อง	-บันทึกเนื้อเรื่องโดยใช้สำนวนภาษาของนักศึกษาทั้งหมด -สรุปเนื้อหาของเรื่องได้ครบทุกประเด็น	-บันทึกเนื้อเรื่องบางส่วนโดยใช้สำนวนภาษาของนักศึกษา -ปรากฏสำนวนเดิมของผู้แต่งไม่เกินร้อยละ 10 ของเนื้อเรื่องทั้งหมดที่บันทึก -สรุปเนื้อหาของเรื่องได้ครบทุกประเด็น	-บันทึกเนื้อเรื่องบางส่วนโดยใช้สำนวนภาษาของนักศึกษา -ปรากฏสำนวนเดิมของผู้แต่งไม่เกินร้อยละ 10 ของเนื้อเรื่องทั้งหมดที่บันทึก -สรุปเนื้อหาของเรื่องได้ครบทุกประเด็น	-บันทึกเนื้อเรื่องทั้งหมดโดยใช้สำนวนเดิม -สรุปเนื้อหาของเรื่องขาดไปบางประเด็น

เกณฑ์การประเมินความสามารถการอ่านจับใจความ

เกณฑ์การให้คะแนน

ปฏิบัติหรือแสดงพฤติกรรม	ระดับคุณภาพ
อย่างสม่ำเสมอ	4
บ่อยครั้ง	3
บางครั้ง	2
น้อยครั้ง	1

เกณฑ์การตัดสินคุณภาพ

ระดับคะแนน	ระดับคุณภาพ
17-20	ดีมาก
13-16	ดี
9-12	พอใช้
5-8	ควรปรับปรุง

บันทึกผลหลังการสอน

บันทึกหลังจากจัดการเรียนรู้

.....
.....
.....

ปัญหา/อุปสรรค

.....
.....
.....

แนวทางแก้ไขปัญหา/ข้อเสนอแนะ

.....
.....
.....

ความคิดเห็น/ข้อเสนอแนะของผู้บริหาร

.....
.....
.....

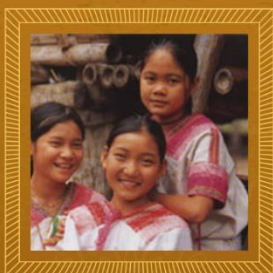
ลงชื่อ..... ครูผู้สอน

(นางสาวกรรณก ทิพพหา)

...../...../.....

บทความเรื่อง “เอกลักษณ์การแต่งกายของชาตัพันธ์”

กะเหรี่ยง

ชาวกะเหรี่ยงเป็น “นักทอ” เพราะทอผ้ากันเป็นวัฒนธรรมประจำเผ่า เลื้อสาวโสดตั้งแต่ยังเยาว์จนได้เวลาออกเรือนจะเป็นเลื้อทรงกระสอบ ผ้าฝ้ายพื้นขาว ทอหรือปักประดับลวดลายโค้งงดงาม ส่วนหญิงที่มีครอบครัวแล้วจะสวมเสื้อและผ้าถุงคนละท่อน ผ้าถุงและเสื้อจะมีความสั้นยาว ลวดลาย และสีล้นหลากหลาย มีการตกแต่งนานารูปแบบ เช่น นำลูกเต๋อยมาประดับ หรือใช้กรรมวิธีการทอยดอกหรือยกลายเป็นต้น และชาวกะเหรี่ยงโปว์จะประดับประดาตกแต่งมากกว่ากะเหรี่ยงสะกอ

สำหรับผู้ชายกะเหรี่ยงนั้นส่วนมากจะสวมเสื้อตัวยาวถึงสะโพก ตัวเสื้อจะมีการตกแต่งด้วยแถบสีไม่มีการปักประดับเหมือนเสื้อผู้หญิง นอกจากนี้ ชาวกะเหรี่ยงทั้งชายหญิงจะนิยมใช้สร้อยลูกปัดเป็นเครื่องประดับ ไม่นิยมใช้เครื่องเงินชิ้นใหญ่เช่นชาวเขาเผ่าอื่น นิยมสวมกำไลอะลูมิเนียมและทองเหลือง โดยเฉพาะสาวกะเหรี่ยงโปว์จะสวมกำไลเกือบทั้งแขน

หมี่ หรือ หม้าย

หมี่เป็นนักปักที่ลือชื่อภาพชาวหมี่ที่เราคุ้นตามักจะเป็นหมี่ลายที่ผู้หญิงจะนุ่งกระโปรงจีบอัดกลีบรอบตัวยาวแค่เข้าผ้าโยกัญขงหรือฝ้ายทอมือ เขียนลวดลายบาติกอันเป็นเอกลักษณ์ของหมี่ ส่วนเสื้อจะเป็นผ้าสีดำแขนยาวสวยพิสดารด้วยผีเข็มปักและลายปะละเอียดยิบ และมีรัตน่อง นอกจากนี้ เวลาแต่งงานตัวครบเครื่องจริง ๆ ยังมีผ้ากันเปื้อนปักประดับกันวิจิตรงดงามคาดทับกระโปรงอีกที่ส่วนผู้ชายหมี่จะสวมกางเกงขายาวสีดำหลวม ๆ เป็นหย่อนลงมาเกือบถึงปลายขา สวมเสื้อแขนยาวผ่าอก สีดำเสื้อตัวสั้นลอยอยู่นือเอวมมีการปักประดับลวดลายที่สวย ชาวหมี่นิยมใช้เครื่องประดับเงิน ทั้งชายและหญิงจะมีกำไลเงินประดับรอบคอกัน

ที่มา ศิริภักดิ์แก้ว มหาวิทยาลัยนครสวรรค์ <http://www.thaitextilemuseum.com>

เมียน หรือ เหย้า

สาวเมียนชานาญงานปักซึ่งเป็นการปักแบบตัน ที่น่าอัศจรรย์คือพวกเธอจะปักผ้าจากด้านหลังและจะไม่เห็นลายทั้งหมดจนกว่าจะพลิกผ้ามาดู ส่วนการปักเข็มไขว้หรือปักแบบ ครอสสตีชที่นิยมกันมากในปัจจุบันนี้ เพิ่งเข้ามาเมื่อ 50 - 60 ปีนี้เองเครื่องแต่งกายผู้หญิงประกอบด้วยกางเกงขา ก๊วยซึ่งพราวไปด้วยลายปักที่จะแสดงฝีมือกันเต็มที่ โดยสวมกับเสื้อคลุมตัวยาว แต่จะรวบชายเสื้อด้านหน้าจากเอวไปไว้ด้านหลังเพื่อโชว์ลายปักที่กางเกง และที่سابเสื้อด้านในรอบคอลงมาถึงเอวจะติดปุยไหมพรมสีแดงมีผ้าคาดเอวและผ้าโพกศีรษะส่วนผู้ชายเมียนจะสวมเสื้อตัวสั้นกับกางเกงขา ก๊วย มีการปักและประดับริมผ้าหรือปักลวดลายงดงามเป็นกระเปาะสำหรับเครื่องประดับนั้นจะนิยมสวมเครื่องเงินเป็นกำไลคอและมีสร้อยระย้าห้อยลงด้านหลังฝีมือการทำเครื่องเงินของชาวเมียนนั้นเป็นที่เลื่องลือในหมู่ชาวเผ่าต่างดงมานัก

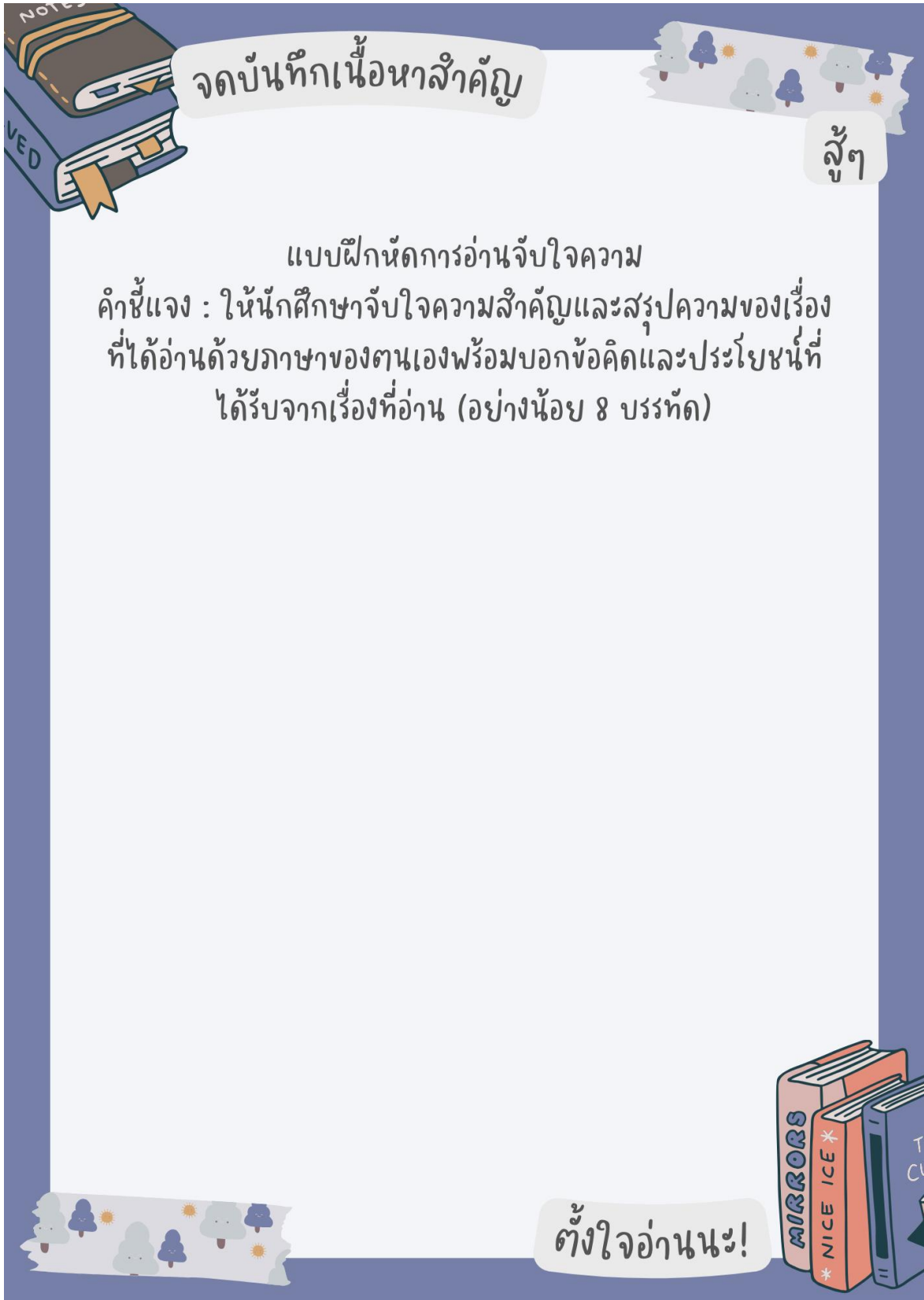

ที่มา ศิษย์ภักดีผ้า มหาวิทยาลัยนครสวรรค์ <http://www.thaitextilemuseum.com>

อาข่า หรือ อัก้อ

เมื่อสาวอาข่าแต่งตัวครบเครื่องจะสวยงามตระการตาตั้งแต่ศีรษะจดเท้า เครื่องแต่งกายของหญิงอาข่าประกอบด้วยหมวกที่ประดับตกแต่งเต็มทีด้วย เหริยญและเครื่องเงิน เสื้อตัวสั้นที่ปักด้วยเศษผ้าชิ้นเล็กชิ้นน้อย หลากสีที่ด้านหลัง ซึ่งสวมคลุมทับกระโปรงสั้นเหนือเข่า มีผ้าคาดเอวซึ่งแต่งชายขางดงาม และรัดน่องที่ ปะและตกแต่งลวดลายสวยงามคล้ายด้านหลังเสื้อส่วนผู้ชายอาข่าจะ สวมเสื้อคอกลม แขนยาว ผ่าหน้า ซึ่งมีรายละเอียดของแบบและการประดับประดา หลากหลาย ใช้ลวดลายและสีสันเช่นเดียวกับเสื้อสตรี ส่วนกางเกงขาก๊วยไม่มีการ ตกแต่ง ในบางโอกาสจะใช้ผ้าโพกศีรษะสีดำ พันอย่างเรียบร้อยแน่นหนาจนถอด และสวมได้คล้ายหมวกเครื่องประดับนั้นส่วนใหญ่จะถูกเย็บติดกับเสื้อผ้า แต่ก็ยัง นิยมสวมเครื่องเงินเป็นกำไลคอและข้อมือ รวมทั้งนิยมประดับหมวกด้วยเครื่องเงิน

จดบันทึกเนื้อหาสำคัญ

๒๕

แบบฝึกหัดการอ่านจับใจความ

คำชี้แจง : ให้นักศึกษาจับใจความสำคัญและสรุปความของเรื่อง
 ที่ได้อ่านด้วยภาษาของตนเองพร้อมบอกข้อคิดและประโยชน์ที่
 ได้รับจากเรื่องที่อ่าน (อย่างน้อย 8 บรรทัด)

ตั้งใจอ่านนะ!

MIRRORS
NICE ICE*

แบบประเมินความสอดคล้องของแบบทดสอบวัดความสามารถการอ่านจับใจความ
สำหรับผู้เชี่ยวชาญพิจารณาประเมิน และคำแนะนำ

ของ

นางสาวกรรณก ทิพพหา

หลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต คณะวิทยาลัยการศึกษา

สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยพะเยา

คำชี้แจง

1. กรุณาตรวจสอบความสอดคล้องของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิด
พหุวัฒนธรรมศึกษาเพื่อเสริมสร้างความสามารถการอ่านจับใจความของนักศึกษา
กลุ่มชาติพันธุ์
2. โปรดใส่เครื่องหมาย (✓) ลงในช่องระดับความถูกต้อง และเหมาะสมที่ตรงกับ
ความคิดเห็นของท่าน พร้อมเขียนข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ในการนำไปพิจารณาปรับปรุง
3. โดยมีเกณฑ์ในการพิจารณา ดังนี้
 - + 1 หมายถึง แน่ใจว่า แบบทดสอบวัดความสามารถการอ่านจับใจความสอดคล้อง
กับ จุดประสงค์ที่ระบุไว้
 - 0 หมายถึง ไม่แน่ว่า แบบทดสอบวัดความสามารถการอ่านจับใจความสอดคล้อง
กับจุดประสงค์ที่ระบุไว้
 - 1 หมายถึง แน่ใจว่า แบบทดสอบวัดความสามารถการอ่านจับใจความไม่สอดคล้อง
กับจุดประสงค์ที่ระบุไว้

จุดประสงค์	ข้อคำถาม	ระดับความคิดเห็น			
		+1	0	-1	ขอเสนอแนะ
นักศึกษาเข้าใจหลักการอ่านจับใจความสำคัญ	1. ข้อใดคือหลักการอ่านจับใจความ 1. ค้นหาสาระ 2. ค้นหาข้อเท็จจริง 3. ค้นหาข้อคิดเห็น 4. ค้นหาความสำคัญ				
นักศึกษابอกลักษณะหลักการอ่านจับใจความสำคัญ	2. ใจความสำคัญมีลักษณะเป็นอย่างไร 1. เป็นคำ 2. เป็นประโยค 3. เป็นวลี 4. เป็นอนุเจต				
นักศึกษารูจักขั้นตอนการอ่านจับใจความสำคัญ	3. ข้อใดไม่ใช่ขั้นตอนการอ่านจับใจความ 1. อ่านแบบผ่าน ๆ 2. อ่านให้ละเอียด 3. อ่านซ้ำ ๆ 4. การคัดลอก				
นักศึกษาเข้าใจขั้นตอนการอ่านจับใจความสำคัญ	4. ข้อใดสำคัญที่สุดในการเขียนกรอบความคิด 1. การลากโยงนำความคิด 2. การกำหนดรูปแบบในการนำเสนอ 3. การจับใจความสำคัญ 4. การใช้ภาพหรือสัญลักษณ์ที่เกี่ยวข้อง				

จุดประสงค์	ข้อความถาม	ระดับความคิดเห็น			
		+1	0	-1	ขอเสนอแนะ
นักศึกษาสามารถตอบคำถามจากเรื่อง ที่อ่านได้ถูกต้อง	<p>กลุ่มชาวเขา มีความเชื่อของเป็นตนเอง ซึ่งในปัจจุบันชาวบ้านยังคงนับถือและปฏิบัติตามความเชื่อต่าง ๆ ที่สืบทอดจากบรรพบุรุษและจากการวิจัยพบว่าส่วนใหญ่ชาวบ้านยังคงมีความเชื่อที่เกี่ยวกับเรื่องผีประจำหมู่บ้าน ผีบรรพบุรุษ ผีหมอ บ้าน และเรื่องการเรียกขวัญ โดยความเชื่อเรื่องผีถือว่าเป็นความเชื่อหลัก ซึ่งเป็นสิ่งที่ได้ปลูกฝังไว้ในจิตใจตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน</p> <p>5. ข้อความนี้กล่าวถึงเรื่องใด</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ความเคารพนับถือ 2. ค่านิยม 3. การเรียกขวัญ 4. ความเชื่อ 				
นักศึกษาเข้าใจขั้นตอนการอ่านจับใจความ	<p>6. การอ่านจับใจความผู้อ่านต้องปฏิบัติอย่างไร</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. แยกใจความสำคัญจากส่วนขยายใจความ 2. แยกเรื่องออกเป็นตอน ๆ 3. แยกประเด็นของเรื่องว่าส่วนใดเป็นข้อมูลประกอบ 4. อ่านให้รวดเร็วอย่างสม่ำเสมอ 				

จุดประสงค์	ข้อความ	ระดับความคิดเห็น			
		+1	0	-1	ขอเสนอแนะ
นักศึกษาสามารถจับใจความสำคัญจากเรื่องที่อ่านได้	<p>ชนเผ่าอาข่าถือว่าประเพณีโล้ชิงช้าเป็นพิธีกรรมที่มีคุณค่ามากด้วยภูมิปัญญาที่ใช้ในการส่งเสริมความรู้แล้ว ยังเกี่ยวพันกับการดำรงชีวิตประจำวันของชนเผ่าอาข่าอีกมากมาย ทั้งยังเป็นประเพณีที่ให้ความสำคัญกับผู้หญิง ผู้หญิงอาข่าจะพร้อมใจกันแต่งกายด้วยเครื่องทรงต่างๆ อย่างสวยงามเป็นกรณีพิเศษในเทศกาลนี้ เพื่อยกระดับชั้นวัยสาวตามขั้นตอน แสดงให้คนในชุมชนได้เห็น พร้อมทั้งขึ้นโล้ชิงช้าและร้องเพลงทั้งลักษณะเดี่ยวและคู่ ในการจัดประเพณีโล้ชิงช้าแต่ละปีของอาข่าจะต้องมีฝนตกลงมา ถ้าปีไหนเกิดฝนไม่ตก อาข่าถือว่าไม่ดี ผลผลิตที่ออกมาจะไม่งอกงาม</p> <p>7. ข้อใดคือใจความสำคัญของข้อความข้างต้น</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ผู้หญิงอาข่าจะพร้อมใจกันแต่งกายด้วยเครื่องทรงต่าง ๆ อย่างสวยงามเป็นกรณีพิเศษในเทศกาลนี้ 2. ประเพณีโล้ชิงช้าส่งเสริมความรู้และยังเกี่ยวพันกับการดำรงชีวิตประจำวันของชนเผ่าอาข่าอีกมากมาย 3. ชนเผ่าอาข่าถือว่าประเพณีโล้ชิงช้าเป็นพิธีกรรมที่มีคุณค่ามากด้วยภูมิปัญญา 4. ในการจัดประเพณีโล้ชิงช้าแต่ละปีของอาข่าจะต้องมีฝนตกลงมา ถ้าปีไหนเกิดฝนไม่ตกอาข่าถือว่าไม่ดี 				

จุดประสงค์	ขอคำถาม	ระดับความคิดเห็น			
		+1	0	-1	ขอเสนอแนะ
นักศึกษาสามารถตอบคำถามจากเรื่อง ที่อ่านได้ถูกต้อง	<p>เมียนมีการนับถือผี พวกเขาเชื่อว่าทุกหนทุกแห่งมีผีสิงสถิตอยู่ทั้งนั้น เช่น ผีภูเขา ผีต้นไม้ ผีบ้าน ผีป่า ผีมี 2 พวกคือ ผีดีและผีร้าย ผีดี ได้แก่ ผีบนสวรรค์หรือท้องฟ้า ผีร้ายอาศัยอยู่ตามต้นไม้ในป่า ตามแอ่งน้ำ ลำธาร นอกจากนั้นยังนับถือผีอีกพวกหนึ่งซึ่งมีความสำคัญสูงสุด คือ ผีใหญ่หรือ “จู้ซังเมียน” มีอำนาจลดหลั่นกันเป็นลำดับ ผีที่มีอำนาจสูงสุดมี 3 ตนด้วยกัน คือ สามดาวหรือฟามซัง หมอผีของชาวเมียนเรียกว่า “ซิมเมียนเมียน” ทำหน้าที่ประกอบพิธีกรรมต่าง ๆ และรักษาโรค ชาวเมียนเชื่อว่าร่างกายคนมีขวัญทั้งหมด 11 ขวัญ ขวัญเหล่านี้ชอบออกไปจากร่างกายเมื่อเจ็บป่วย ได้รับอันตรายหรือตกอกตกใจ แล้วผีร้ายจะเข้ามาสิงสู่แทน หมอผีจะเป็นผู้ประกอบพิธีเรียกขวัญ และเชิญ ผีครู ผีบรรพบุรุษและ ผีสามดาวมาช่วยในการเรียกขวัญ</p> <p>8. จากข้อความดังกล่าวมีผีทั้งหมดกี่แบบ</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. 9 แบบ 2. 10 แบบ 3. 11 แบบ 4. 12 แบบ 				

จุดประสงค์	ข้อคำถาม	ระดับความคิดเห็น			
		+1	0	-1	ขอเสนอแนะ
นักศึกษา สามารถตอบ คำถามจากเรื่อง ที่อ่านได้ถูกต้อง	<p>9. ข้อใดไม่ใช่ความหลากหลายทางสังคม และวัฒนธรรมที่ปรากฏในสังคมไทย</p> <p>1. เพศ 2.ชาติพันธุ์ 3. สีผิว 4. ศาสนา</p>				
นักศึกษา สามารถตอบ คำถามจากเรื่อง ที่อ่านได้ถูกต้อง	<p>ในการบริโภคอาหารนั้นเราทุกคนควรกินแต่พออิ่มการกินเกินความต้องการอาจทำให้เกิดโรคร้ายอันเนื่องมาจากการสะสมสารอาหารที่เป็นส่วนเกินของร่างกายได้ การกินอาหารแต่พออิ่มซึ่งเพียงพอต่อความต้องการของร่างกายแล้ว นอกจากจะเป็นประโยชน์ต่อตัวเราเองส่วนที่เหลือก็อาจอนุเคราะห์แก่คนที่ขาดแคลนและยากไร้ในสังคม</p> <p>10. คำว่า “อนุเคราะห์” มีความหมายตรงกับข้อใด</p> <p>1. เมตตา 2. สงสาร 3. ประหยัด 4. สงเคราะห์</p>				

จุดประสงค์	ข้อคำถาม	ระดับความคิดเห็น			
		+1	0	-1	ขอเสนอแนะ
นักศึกษาเข้าใจจุดมุ่งหมายของการอ่าน	11. การกำหนดจุดมุ่งหมายของการอ่านเพราะเหตุผลใด 1. เพื่อจดบันทึกได้ถูกต้อง 2. เพื่อกำหนดวิธีอ่านให้เหมาะสม 3. เพื่อทราบรายละเอียดของข่าว 4. เพื่อกำหนดเวลาในการอ่านได้ถูกต้อง				
นักศึกษาเข้าใจความสำคัญของการอ่าน	12. ความสำคัญของการอ่านข้อใดสำคัญที่สุด 1. ทำให้เกิดความเพลิดเพลิน 2. เป็นเครื่องมือแสวงหาความรู้ 3. ช่วยพัฒนาบุคลิกภาพที่ดี 4. ทำให้เกิดความคิดริเริ่มสร้างสรรค์				
นักศึกษาสามารถตอบคำถามจากเรื่อง ที่อ่านได้ถูกต้อง	<p>ดอกไม้ไฟ คือ วัตถุสำหรับจุดในงานต่าง ๆ อาจทำด้วยกระดาษไม้หรือไม้ไผ่ดอกไม้ไฟเหล่านี้เมื่อจุดไฟแล้วจะพุ่งไฟออกมาในลักษณะต่าง ๆ กัน บางก็อยู่กับที่ บางก็เคลื่อนที่มีสีสันสวยงาม บางก็มีเสียงดังมาก เชื่อกันว่าประเพณีจุดดอกไม้ไฟนี้ มีมาตั้งแต่สมัยสุโขทัยเป็นเมืองหลวงของไทย</p> 13. ใจความสำคัญของข้อความนี้คืออะไร 1. ดอกไม้ไฟคือวัตถุสำหรับจุดในงานต่าง ๆ 2. ดอกไม้ไฟทำด้วยกระดาษไม้หรือไม้ไผ่ 3. ประเพณีจุดดอกไม้ไฟมีตั้งแต่สมัยสุโขทัย 4. ดอกไม้ไฟเมื่อจุดแล้วจะมีเสียงดังมาก				

จุดประสงค์	ขอคำถาม	ระดับความคิดเห็น			
		+1	0	-1	ขอเสนอแนะ
นักศึกษาสามารถตอบคำถามจากเรื่อง ที่อ่านได้ถูกต้อง	14. ถาสรูปความจากคำประพันธ์รยกรอง ควรปฏิบัติตามข้อใด 1. ถอดคำประพันธ์ให้เป็นร้อยแก้วแล้วจึงนำข้อความที่ถอดแล้วมาสรูปความ 2. ถอดคำประพันธ์ให้เป็นร้อยแก้วแล้วสรูปความวรรคต่อวรรค 3. แปลคำประพันธ์วรรคต่อวรรคแล้วสรูปความที่ละวรรค 4. สรูปความจากรอยกรองไปที่ละวรรค				
นักศึกษาเข้าใจใจความสำคัญของเรื่องนั้น ๆ	15. ใจความสำคัญของเรื่องคืออะไร 1. ข้อความทั้งหมดในแต่ละย่อหน้า 2. ข้อความที่มีสาระหลายอย่างในแต่ละย่อหน้า 3. ข้อความที่มีสาระคลุมข้อความทั้งหมดในย่อหน้า 4. ข้อความที่มีสาระคลุมข้อความทั้งหมดของทุกย่อหน้า				

จุดประสงค์	ข้อความ	ระดับความคิดเห็น			
		+1	0	-1	ขอเสนอแนะ
<p>นักศึกษาสามารถจับใจความสำคัญจากเรื่องที่อ่านได้</p>	<p>“น้ำดื่มเป็นน้ำใช้ดื่มเพื่อแก้กระหายเป็นสิ่งจำเป็นแก่ร่างกายแต่น้ำดื่มอีกชนิดหนึ่งเป็นของไม่จำเป็นไม่ได้มีไว้เพื่อแก้กระหายจึงไม่จำเป็นต้องหัดดื่มน้ำชนิดนี้ได้แก่ น้ำเมา น้ำเมาที่เป็นของดองเรียกว่า เมรัย”</p> <p>16. ใจความสำคัญของข้อความข้างบนนี้คืออะไร</p> <ol style="list-style-type: none"> น้ำชนิดนี้ได้แก่น้ำเมาที่เป็นของดองเรียกว่า เมรัย น้ำดื่มเป็นสิ่งจำเป็นแก่ร่างกายน้ำดื่มเป็นน้ำใช้ดื่มเพื่อกระหาย น้ำดื่มที่ไม่จำเป็นนักไม่ได้มีไว้เพื่อแก้กระหาย น้ำดื่มเป็นน้ำใช้ดื่มเพื่อแก้กระหาย 				

จุดประสงค์	ข้อคำถาม	ระดับความคิดเห็น			
		+1	0	-1	ขอเสนอแนะ
นักศึกษาเข้าใจหลักการอ่านจับใจความสำคัญ	<p>“ภาษา” นอกจากจะเป็นเครื่องมือในการสื่อสารแล้วยังเป็นสิ่งบ่งบอกถึงความเป็นชาติเดียวกัน” ของคนในสังคมเช่นเดียวกับคนไทยเราแม้จะต่างเผ่าพันธุ์ต่างเชื้อชาติ ต่างท้องถิ่น หรือต่างศาสนาแต่เมื่อใดก็ตามที่เราต่างพูด “ภาษาไทย” เราย่อมรู้สึกได้ทันทีถึงความเป็นพวกเดียวกัน ความเป็นชาติเดียวกัน ดังนั้น “ภาษา” จึงเป็นสิ่งที่จะร้อยรัด และผูกพันคนในชาติเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน</p> <p>17. ข้อความใดสรุปใจความข้างต้นได้ดีที่สุด</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. คนในชาติเดียวกันย่อมพูดภาษาเดียวกัน 2. ภาษาสร้างความเป็นหนึ่งเดียวกันของคนในชาติ 3. ภาษาเป็นเครื่องมือในการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ 4. ภาษามีความผูกพันกับคนในชาติมายาวนาน 				

จุดประสงค์	ข้อความถาม	ระดับความคิดเห็น			
		+1	0	-1	ขอเสนอแนะ
นักศึกษาได้ ข้อคิดคติ เตือนใจจาก เรื่องที่อ่าน	<p>ครั้งหนึ่งมีสุนัขที่มีนิสัยขี้ขโมยอยู่ตัวหนึ่ง วันหนึ่งมันเดินเข้าไปในตลาดและได้พบเข้ากับเนื้อชิ้นใหญ่ชิ้นหนึ่งวางอยู่มันไม่รอช้ารีบเข้าไปคาบเนื้อชิ้นนั้นแล้ววิ่งหนีออกมาเมื่อมาถึงกลางสะพานมันก็ชะงักหันมองลงไปในตลาดแล้วเห็นสุนัขตัวหนึ่งกำลังคาบเนื้อชิ้นใหญ่กว่า ที่มันขโมยมาพลันคิดในใจว่า “โอ้โฮ ! ทำไมเจ้าสุนัขตัวนั้นจึงมีเนื้อชิ้นใหญ่กว่าข้าเสียอีก” และด้วยความโลภอยากได้เนื้อชิ้นนั้นมามันจึงเห่าสุนัขตัวที่อยู่ในตลาดนั้นเพื่อหวังจะแย่งเอาเนื้อที่ชิ้นใหญ่กว่ามาเป็นของตน ในทันใดนั้นเองเนื้อที่คาบอยู่ในปากของมันก็ตกลงไปยังน้ำในตลาดนั้น ซึ่งกว่าจะรู้ว่าสุนัขกับเนื้อชิ้นใหญ่นั้นเป็นเงาของตนเองก็สายเกินไป</p> <p>18. นิทานเรื่องนี้ให้ข้อคิดอะไรแก่</p> <p>นักศึกษา</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. กล้าได้กล้าเสีย 2. หมูไปโก๋มา 3. โลกมากลางหาย 4. ข้า ๆ ได้พราเลมงาม 				

จุดประสงค์	ข้อคำถาม	ระดับความคิดเห็น			
		+1	0	-1	ขอเสนอแนะ
นักศึกษาสามารถบอกใจความสำคัญจากเรื่องได้	<p>19. ใจความสำคัญในแต่ละย่อหน้ามักปรากฏอยู่ในลักษณะใดมากที่สุด</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ถ้อยคำ 2. ประโยค 3. ส่วนวนโวหารต่าง ๆ 4. ทั้งถ้อยคำ ประโยคและส่วนวนโวหาร 				
นักศึกษาได้ข้อคิดจากเรื่องที่อ่าน	<p>“หวังวายและหมายหมด มีรัตนตมมีสตรขึ้น รวมใจให้หยัดยีน อยู่คู่คงที่ย่อมมีหวัง ดาวตกลงทุกคืน ยิ่งตึกตื่นยิ่งประดัง เต็มฟ้าทุกคราครั้ง ไม่เคยหมดเลยหนอดาว”</p> <p>20. ความคิดสำคัญของบทร้อยกรองนี้คืออะไร</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ชื่อเสียงเกียรติยศคนนั้นมีได้มาโดยง่าย ๆ 2. ความสวยงาม ความราบรื่น 3. ให้กำลังใจผู้ฟันฝ่าอุปสรรคต่อไป 4. คนเราควรรู้จักประมาณตนในการเลือกคู่ครอง 				

จุดประสงค์	ข้อคำถาม	ระดับความคิดเห็น			
		+1	0	-1	ข้อเสนอแนะ
นักศึกษาสามารถตอบคำถามจากเรื่อง ที่อ่านได้ถูกต้อง	<p>โลมา เป็นสัตว์เลี้ยงลูกด้วยนมจำพวกหนึ่ง อาศัยอยู่ในทะเล, น้ำจืด น้ำกร่อย มีรูปร่างคล้ายปลาคือมีครีบ มีหาง แต่โลมาไม่ใช่ปลา เพราะเป็นสัตว์เลี้ยงลูกด้วยนมที่มีรก ชอบอยู่รวมกันเป็นฝูงว่ายน้ำได้อย่างคล่องแคล่ว นอกจากนี้โลมาเป็นสัตว์ที่รับรู้กันดีว่าเฉลียวฉลาดมีความเป็นมิตรกับมนุษย์โดยเฉพาะอย่างยิ่งจะช่วยเหลือมนุษย์เมื่อยามเรือแตก จนกลายเป็นตำนานหรือเรื่องเล่าขานทั่วไป</p> <p>21. ข้อใดไม่ได้กล่าวถึงเกี่ยวกับโลมาในข้อความ</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ลักษณะ 2. ถิ่นที่อยู่ 3. นิสัย 4. ตำนาน 				

จุดประสงค์	ข้อความถาม	ระดับความคิดเห็น			
		+1	0	-1	ขอเสนอแนะ
<p>นักศึกษาสามารถจับใจความสำคัญจากเรื่อง ที่อ่านได้</p>	<p>“ผู้หญิงจะนุ่งกระโปรงจีบอัดกลีบ รอบตัว ยาวแค่เข้าฟ้าไยก็ยุ่งหรือฟ้ายทอมือเขียนลวดลายบาติกอันเป็นเอกลักษณ์ ส่วนเสื้อจะเป็นผ้าสีดำแขนยาว สวยพิสดารด้วยผีเสื้อปักและลายปะละเอียดยิบและมีรัดน่อง”</p> <p>22. วัฒนธรรมการแต่งกายในลักษณะดังกล่าวเป็นการแต่งกายของชาติพันธุ์ใด</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ม้ง 2. กะเหรี่ยง 3. อาข่า 4. ลีซอ 				
<p>นักศึกษาสามารถตอบคำถามจากเรื่อง ที่อ่านได้ถูกต้อง</p>	<p>การแต่งงานของเมียนมี 2 แบบ คือ การแต่งงานเล็ก และการแต่งงานใหญ่ การแต่งงานเล็กกระทำที่บ้านผู้หญิงส่วนการแต่งงานใหญ่จัดที่บ้านผู้ชาย มีการกินเลี้ยง 3 วัน 3 คืน ชาวเมียนมีนิยมแต่งงานกับคนแซ่เดียวกัน</p> <p>23. ข้อใดไม่ได้กล่าวถึงเกี่ยวกับข้อความดังกล่าว</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. การแต่งงานของชาวเมียนมี 2 แบบ 2. ชาวเมียนมีนิยมแต่งงาน ในระหว่างอายุ 15-19 ปี 3. การแต่งงานใหญ่จัดที่บ้านผู้ชาย มีการกินเลี้ยง 3 วัน 3 คืน 4. ชาวเมียนมีนิยมแต่งงานกับคนแซ่เดียวกัน 				

จุดประสงค์	ข้อความถาม	ระดับความคิดเห็น			
		+1	0	-1	ขอเสนอแนะ
<p>นักศึกษาสามารถจับใจความสำคัญจากเรื่องที่อ่านได้</p>	<p>หน้าบ้านมีประตูเรียกว่า ประตูผี ประตูนี้จะเปิดใช้เมื่อส่งตัวบุตรสาวออกไปแต่งงานหรือนำลูกสะใภ้เข้าบ้านและใช้เวลายกศพออกจากบ้าน ตรงกับประตูหน้า จะมีหิ้งผีติดข้างฝาเรียกว่า “เมี่ยนป๋าย” เป็นที่สิงสถิตของผีบรรพบุรุษ บางบ้านมีหิ้งผีอีกแบบหนึ่งเรียกว่า “เมี่ยน เตี้ย หลง”</p> <p>24. ใจความสำคัญของข้อความนี้คืออะไร</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ตรงกับประตูหน้า จะมีหิ้งผีติดข้างฝาเรียกว่า “เมี่ยนป๋าย” 2. บางบ้านมีหิ้งผีอีกแบบหนึ่งเรียกว่า “เมี่ยน เตี้ย หลง” 3. หน้าบ้านมีประตูเรียกว่า ประตูผี 4. ประตูนี้จะเปิดใช้เมื่อส่งตัวบุตรสาวออกไปแต่งงานหรือนำลูกสะใภ้เข้าบ้านและใช้เวลายกศพออกจากบ้าน 				

จุดประสงค์	ข้อความ	ระดับความคิดเห็น			
		+1	0	-1	ข้อเสนอแนะ
นักศึกษาสามารถบอกใจความสำคัญจากเรื่องที่อ่านได้	<p>“เราควรที่จะลดหรือหลีกเลี่ยงอาหารที่มีรสชาติเค็ม เนื่องจากการรับประทานอาหารที่มีรสชาติเค็มจัด มีความเสี่ยงที่จะทำให้เกิดโรคไตได้และที่สำคัญทุกครั้งที่บริโภคอาหารต่าง ๆ ควรอ่านฉลากบรรจุภัณฑ์ เพื่อให้ทราบคุณค่าทางโภชนาการของอาหารที่เราได้รับเพื่อจะได้ระมัดระวังการควบคุมปริมาณโซเดียมที่ไม่มากเกินไปและส่งผลเสียต่อร่างกายภายหลัง”</p> <p>25. ข้อใดคือสาระสำคัญของข้อความนี้</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. เราไม่ควรบริโภคอาหารที่มีรสชาติเค็มจัด 2. ก่อนบริโภคอาหารควรอ่านฉลากก่อนทุกครั้ง 3. อาหารที่มีรสเค็มเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้เกิดโรคไต 4. การเลือกรับประทานอาหารที่มีส่วนประกอบของโซเดียมทำให้ปลอดภัยจากโรคร้าย 				

จุดประสงค์	ขอคำถาม	ระดับความคิดเห็น			
		+1	0	-1	ขอเสนอแนะ
นักศึกษาตอบคำถามจากเรื่อง ที่อ่านได้ถูกต้อง	<p>อ่านนิทานต่อไปนี้ แล้วตอบคำถามข้อ 26-27</p> <p>สุนัขจิ้งจอกตัวหนึ่งมองเห็นพวงองุ่นผลงาม ๆ บนต้น “ดูน่ากินแฮะ” มันว่า “ฉันอยากกินมันเสียแล้ว แต่มันอยู่สูงเกินไปสำหรับฉัน ฉันต้องพยายามกระโดดขึ้นไปกินให้ได้” มันจึงกระโดดแล้วกระโดดอีกหลายครั้ง แต่ก็ไม่สามารถจะกระโดดถึงพวงองุ่นได้ ดังนั้น มันจึงว่า “ฉันเพิ่งเห็นเดี๋ยวนี้เองว่าพวงองุ่นนั้นเขียวยังดิบอยู่ มันคงไม่หวานแน่แล้วฉันก็ไม่ชอบองุ่นดิบ ๆ ด้วย มันคงเปรี้ยวฉันไม่อยากกินแล้ว” มันผละจากพวงองุ่นมาโดยไม่ได้อะไร แต่มันรู้ดีว่าแท้จริงแล้ว พวงองุ่นนั้นสุกอร่อยมากที่มันออกปากว่า พวงองุ่นนั้นเปรี้ยวก็เพราะมันกระโดดกินไม่ถึงต่างหาก</p> <p>26. จากเรื่องที่นักศึกษาได้อ่านกล่าวถึงใคร</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. พวงองุ่น 2. สุนัขจิ้งจอก 3. ความพยายาม 4. การกระทำไม่สำเร็จ 				

จุดประสงค์	ข้อคำถาม	ระดับความคิดเห็น			
		+1	0	-1	ขอเสนอแนะ
นักศึกษาตอบคำถามจากเรื่อง ที่อ่านได้ถูกต้อง	<p>27. จากเรื่องที่นักศึกษ้อ่านกล่าวถึงอะไร</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. สุนัขจึงจอกอยากกินผลองุ่น 2. สุนัขจึงจอกมองเห็นผลองุ่นงาม ๆ 3. สุนัขจึงจอกพยายามกินผลองุ่นแต่ไม่สำเร็จ จึงปลอบตัวเองว่าองุ่นเปรี้ยว 4. สุนัขจึงจอกกินผลองุ่นไม่ได้เพราะอยู่สูงเกินไป มันพยายามแล้วพยายามเลาแต่ก็ไม่สำเร็จ 				
นักศึกษาได้ ข้อคิด จากเรื่องที่อ่าน	<p>“ผู้ใดเกิดเป็นสตรีอันมีศักดิ์ บำรุงรักษากายไว้ให้เป็นผล สงวนงามตามระบอบไม่ชอบกล จึงจะพ้นภัยพาลการนิินทา”</p> <p>28. ข้อคิดที่ได้รับจากบทระอຍกรອງ ข้างต้นตรงกับข้อใด</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. เป็นผู้หญิงต้องรู้จักรักษานวลสงวนตัว 2. เป็นผู้หญิงต้องรู้จักเจียมเนื้อเจียมตัว 3. เป็นผู้หญิงต้องงดเว้นการนิินทาวาร้าย 4. เป็นผู้หญิงต้องแต่งกายให้เหมาะสมกับกาลเทศะ 				

จุดประสงค์	ข้อคำถาม	ระดับความคิดเห็น			
		+1	0	-1	ขอเสนอแนะ
นักศึกษาตอบคำถามจากเรื่อง ที่อ่านได้ถูกต้อง	<p>อ่านข้อความนี้ แล้วตอบคำถามข้อ 29-30</p> <p>การตัดบาตรเป็นการเตรียมอาหารคาวหวาน เพื่อใส่ในบาตรให้แก่พระภิกษุสงฆ์ที่มาบิณฑบาตในตอนเช้า เมื่อก่อนคนไทยนิยมตัดบาตรทุกวันแต่ในปัจจุบันด้วยวิถีชีวิตที่เร่งรีบขึ้นทำให้บางคนเลือกตัดบาตรเฉพาะในบางโอกาส เช่น วัน ครบรอบวันเกิด วันปีใหม่ และวันมงคลต่าง ๆ เพื่อเป็นการเสริมบุญให้กับตนเอง เริ่มจากตัดข้าวก่อน ตามด้วยกับข้าวและของหวาน เมื่อพระสงฆ์ปิดฝาบาตรให้วางดอกไม้ ซึ่งส่วนมากนิยมใช้ดอกบัวและดอกดาวเรืองวางลงบนฝาบาตร แล้วนั่งพนมมือรับพรจากพระสงฆ์ หลังจากนั้นกรวดน้ำเพื่ออุทิศส่วนกุศลให้แก่เจ้ากรรมนายเวรและผู้ล่วงลับเป็นลำดับสุดท้าย</p> <p>29. ข้อความนี้กล่าวถึงเรื่องใด</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. การกรวดน้ำ 2. การรับพรจากพระสงฆ์ 3. การตัดบาตร 4. การทำบุญ 				

จุดประสงค์	ข้อคำถาม	ระดับความคิดเห็น			
		+1	0	-1	ขอเสนอแนะ
นักศึกษาตอบคำถามจากเรื่อง ที่อ่านได้ถูกต้อง	30. ขั้นตอนสุดท้ายของการตัดบาตรคือ 1. การเตรียมอาหารคาวหวาน 2. การกรวดน้ำเพื่ออุทิศส่วนกุศล 3. การรับพร 4. การวางดอกไม้ลงบนฝาบาตร				
นักศึกษาสามารถจับใจความสำคัญจากเรื่อง ที่อ่านได้	<p>ประเพณีดำข้าวเหนียวนี้เกิดขึ้นมาจาก การที่ชาวม้งมีการนับถือวิญญาณบรรพบุรุษ สิ่งศักดิ์สิทธิ์เกี่ยวกับธรรมชาติ สิ่งแวดล้อมที่อยู่บนฟ้า ในลำน้ำ ประจำต้นไม้ ภูเขา ไร่นา ชาวม้งจะต้องเซ่นสังเวย สิ่งศักดิ์สิทธิ์เหล่านี้ปีละครั้ง โดยเชื่อว่าพิธีไสยศาสตร์เหล่านี้จะช่วยให้วิญจรรย์โรคได้ถูกต้องและทำการรักษาได้ผล เพราะความเจ็บป่วยทั้งหลายล้วนแต่เป็นผลมาจากการ ผิดผีทำให้ผีเดือดดาลมาแก้แค้นลงโทษให้เจ็บป่วย จึงต้องใช้วิธีจัดการกับผีให้คนไข้หายจากโรค</p> <p>31. ข้อใดคือสาระสำคัญของข้อความนี้</p> 1. พิธีไสยศาสตร์จะช่วยให้วิญจรรย์โรคได้ 2. ประเพณีดำข้าวเหนียวเกิดจากชาวม้งนับถือผีบรรพบุรุษ 3. ชาวม้งจะสังเวยสิ่งศักดิ์สิทธิ์ปีละครั้ง 4. ความเจ็บป่วยทั้งหลายล้วนแต่เป็นผลมาจากการผิดผี				

จุดประสงค์	ข้อคำถาม	ระดับความคิดเห็น			
		+1	0	-1	ขอเสนอแนะ
นักศึกษาเข้าใจขั้นตอนการอ่านจับใจความสำคัญจากเรื่องที่ได้	<p>32. การที่เราจะอ่านจับใจความสำคัญอย่างง่ายที่สุดคือ</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. พยายามแยกย่อหน้าแต่ละย่อหน้าออก 2. ตั้งคำถามและคำตอบจากเรื่องที่ได้ 3. พยายามหาว่าส่วนใดเป็นส่วนขยายใจความ 4. พิจารณาองค์ประกอบของเรื่องในคราวเดียวกัน 				
นักศึกษาคำถามจากเรื่องที่ได้ถูกต้อง	<p>“การเช่นไหว้ผีเรือนหรือบรรพบุรุษเป็นความเชื่อที่สำคัญสำหรับชาวอีสาน เราเชื่อกันว่าพอผู้ใหญ่ล่วงลับไปแล้วก็จะเปลี่ยนเป็นผีที่ยังปกป้องครอบครัวเรา เราจะบูชาปีละหนึ่งครั้งในช่วงงานปีใหม่ พร้อมฆ่าหมูและไก่นอกจากนี้ยังมีเหล้า หรือว่า ซาญูป เทียน เครื่องดื่มต่าง ๆ เพื่อนำมาทำการเช่นไหว้ผีบรรพบุรุษ</p> <p>33. จากข้อความข้างต้นข้อใดไม่ถูกต้อง</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ชาวอีสานจะเช่นไหว้บูชาผีบรรพบุรุษปีละหนึ่งครั้ง 2. ชาวอีสานเชื่อกันว่าผีเรือนถือเป็นวิญญาณของบรรพบุรุษที่ล่วงลับไปแล้ว 3. ชาวบ้านอีสานยังนิยมไหว้ผีบรรพบุรุษที่บ้าน 4. การเช่นไหว้ผีเรือนเป็นความเชื่อที่สำคัญ 				

จุดประสงค์	ข้อความ	ระดับความคิดเห็น			
		+1	0	-1	ขอเสนอแนะ
นักศึกษาเข้าใจ ประโยชน์ใจความ สำคัญจาก เรื่องที่อ่าน	<p>สาวเมียนชำนางานปักซึ่งเป็นการปักแบบตัน ที่นำจักรเย็บคือพวกเธอจะปักผ้าจากด้านหลังและจะไม่เห็นลายทั้งหมดจนกว่าจะพลิกผ้ามาดู ส่วนการปักเข็มไขว้หรือปักแบบ ครอสสตีชที่นิยมกันมากในปัจจุบันนั้นเพิ่งเข้ามาเมื่อ 50 – 60 ปีนี้เอง</p> <p>34. ข้อความนี้มีประโยชน์ใจความสำคัญตอนใดของเรื่อง</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ตอนต้น 2. ตอนกลาง 3. ตอนท้าย 4. ไม่ปรากฏประโยชน์ใจความสำคัญ 				

จุดประสงค์	ขอคำถาม	ระดับความคิดเห็น			
		+1	0	-1	ขอเสนอแนะ
<p>นักศึกษาสามารถจับใจความสำคัญจากเรื่องที่อ่านได้</p>	<p>“บ้านชนเผ่าปกากะญอแท้มีห้องเดียว สมาชิกของครอบครัวปู่เสือนอนกันรอบเตาซึ่งอยู่กลางห้อง อาจมีการกันบังตาเป็นสัดส่วนให้ลูกสาววัยกำลังโตอยู่รวมกันมุมหนึ่งของห้องข้างฉางเก็บข้าวเปลือกและพืชผล สร้างต่างหากจากตัวบ้านแต่จะต้องอยู่ต่ำกว่าตัวบ้านแต่จะต้องไม่อยู่หน้าหรือหลังบ้าน”</p> <p>35. สรุปใจความสำคัญว่าอย่างไร</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. บ้านชนเผ่าปกากะญอแท้มีห้องเดียว 2. สมาชิกของครอบครัวปู่เสือนอนกันรอบเตาผิง 3. ลูกสาววัยกำลังโตอยู่รวมกันมุมหนึ่งของห้อง 4. สร้างต่างหากจากตัวบ้านแต่จะต้องอยู่ต่ำกว่าตัวบ้านแต่จะต้องไม่อยู่หน้าหรือหลัง 				

จุดประสงค์	ขอคำถาม	ระดับความคิดเห็น			
		+1	0	-1	ขอเสนอแนะ
นักศึกษาตอบคำถามจากเรื่อง ที่อ่านได้ถูกต้อง	<p>36. นักศึกษาคิดว่าการยอมรับในวัฒนธรรมอื่น ๆ มีความจำเป็นหรือไม่ อย่างไร</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. จำเป็น เพราะทุกวัฒนธรรมมีความสำคัญต่อคนแต่ละกลุ่ม 2. จำเป็น เพราะกฎหมายบังคับไว้ 3. ไม่จำเป็น เพราะเราไม่ได้สนใจวัฒนธรรมอื่น ๆ เหล่านั้น 4. ไม่จำเป็น เพราะเรามีวัฒนธรรมหลักอยู่แล้ว 				
นักศึกษาเข้าใจคำถาม จากเรื่องที่อ่าน	<p>37. ทำไมเราถึงควรยอมรับความแตกต่างหลากหลายของผู้อื่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อคนเหล่านั้นมีจำนวนไม่มาก และมีรูปแบบวัฒนธรรมที่แปลกแยกออกไป</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. เพราะกฎหมายบัญญัติไว้ 2. เพราะเป็นสิทธิพื้นฐานของแต่ละบุคคลที่จะเลือกรูปแบบวัฒนธรรมที่ตนต้องการ 3. เพราะหากเราไม่ยอมรับจะถูกมองว่าเห็นแก่ตัว 4. ถูกทุกข้อ 				

จุดประสงค์	ข้อความถาม	ระดับความคิดเห็น			
		+1	0	-1	ขอเสนอแนะ
นักศึกษาตอบคำถามจากเรื่อง ที่อ่านได้ถูกต้อง	<p>กลุ่มชาติพันธุ์ไม่ใช่ 'คนอื่น':</p> <p>เปิดร่าง 'พ.ร.บ.ชาติพันธุ์'</p> <p>คืนชีวิต สิทธิ และตัวตนให้พลเมืองทุกกลุ่ม</p> <p>38. ผู้เขียนต้องการสื่ออะไรจากข้อความดังกล่าว</p> <p>1. การตกเดือน 2. การบอกเล่า</p> <p>3. ความเห็นอกเห็นใจ 4. ความอดทน</p>				
นักศึกษาสามารถจับใจความสำคัญ จากเรื่อง ที่อ่านได้	<p>ชาวม้งจะไม่เกี่ยวพาราสิ หรือ แต่งงานกับคนแซ่หรือตระกูลเดียวกันเพราะ ถือเป็นพี่น้องกัน ชาวม้งนิยมแต่งงาน ในระหว่างอายุ 15-19 ปี เมื่อแต่งงานกันแล้ว ฝ่ายหญิงจะย้ายเข้ามาอยู่ในบ้านของฝ่ายชาย อาจมีภรรยาได้มากกว่าหนึ่งคนอยู่รวมกันในบ้านของฝ่ายสามี</p> <p>39. ใจความสำคัญของเรื่องนี้คือข้อใด</p> <p>1. ชาวม้งอาจมีภรรยาได้มากกว่าหนึ่งคนอยู่รวมกันในบ้านของฝ่ายสามี</p> <p>2. เมื่อแต่งงานกันแล้วฝ่ายหญิงจะย้ายเข้ามาอยู่ในบ้านของฝ่ายชาย</p> <p>3. ชาวม้งจะไม่เกี่ยวพาราสิ หรือแต่งงานกับคนแซ่หรือตระกูลเดียวกัน</p> <p>4. ชาวม้งนิยมแต่งงาน ในระหว่างอายุ 15-19</p>				

จุดประสงค์	ข้อความ	ระดับความคิดเห็น			
		+1	0	-1	ขอเสนอแนะ
นักศึกษาตอบคำถามจากเรื่องที่ได้ถูกต้อง	<p>ศิลปะการแสดงที่โดดเด่นของชาว ลีซอ คือ การเต้นรำ ลีซอจะมีการเต้นรำการเฉลิมฉลองด้วยการทำ พิธีกรรม และจัดงานรื่นเริง เช่น งานปีใหม่ งานแต่งงาน และงานทำควมสะอาดศาลเจ้าหมู่บ้าน เป็นต้น นอกจากนี้ยังมีศิลปะการแสดง เช่น การร้องเพลง มีทั้งเพลงเกี่ยวพาราตี เพลงแต่งงาน เพลงสำหรับคนตาย เพลงสำหรับลูกกำพร้า และ เพลงกล่อมเด็ก</p> <p>40. จากข้อความข้างต้นกล่าวถึงสิ่งใดเป็นสำคัญ</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. พิธีกรรม 2. การร้องเพลง 3. การเฉลิมฉลอง 4. ศิลปะการแสดง 				

ตัวอย่างแบบทดสอบวัดความสามารถการอ่านจับใจความ

แบบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 40 ข้อ สำหรับนักศึกษากลุ่มชาติพันธุ์
ระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1

แบบทดสอบวัดความสามารถการอ่านจับใจความ
สำหรับนักศึกษากลุ่มชาติพันธุ์ระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1

1. แบบวัดฉบับนี้เป็นแบบทดสอบวัดความสามารถการอ่านจับใจความสำหรับนักศึกษากลุ่มชาติพันธุ์ระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1
2. ลักษณะของแบบวัดในส่วนของคำถามจะเป็น เนื้อหา สถานการณ์ มีตัวเลือกให้ตอบ 4 ตัวเลือก คือ 1 2 3 และ 4 โดยให้เลือกตอบข้อที่ถูกต้องที่สุดเพียงข้อเดียว
3. แบบทดสอบวัดความสามารถการอ่านจับใจความฉบับนี้มีจำนวนข้อคำถาม 40 ข้อ ใช้เวลาในการทำแบบทดสอบ 60 นาที
4. ให้นักศึกษาอ่านข้อความหรือสถานการณ์ที่กำหนดให้แล้วเลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุดเพียง 1 คำตอบ แล้วทำเครื่องหมาย (X) ลงในช่อง 1 2 3 หรือ 4 ในกระดาษคำตอบ

1. ข้อใดคือหลักการอ่านจับใจความ

1. ค้นหาสาระ
2. ค้นหาข้อเท็จจริง
3. ค้นหาข้อคิดเห็น
4. ค้นหาความสำคัญ

2. ใจความสำคัญมีลักษณะเป็นอย่างไร

1. เป็นคำ
2. เป็นประโยค
3. เป็นวลี
4. เป็นอนุเจท

3. ข้อใดไม่ใช่ขั้นตอนการอ่านจับใจความ

1. อ่านแบบผ่าน ๆ
2. อ่านให้ละเอียด
3. อ่านซ้ำ ๆ
4. การคัดลอก

4. ข้อใดสำคัญที่สุดในการเขียนกรอบความคิด

1. การลากโยงนำความคิด
2. การกำหนดรูปแบบในการนำเสนอ
3. การจับใจความสำคัญ
4. การใช้ภาพหรือสัญลักษณ์ที่เกี่ยวข้อง

กลุ่มชาวเขา มีความเชื่อของเป็นตนเอง ซึ่งในปัจจุบันชาวบ้านยังคงนับถือและปฏิบัติตามความเชื่อต่าง ๆ ที่สืบทอดจากบรรพบุรุษและจากการวิจัยพบว่าส่วนใหญ่ชาวบ้านยังคงมีความเชื่อที่เกี่ยวกับเรื่องผีประจำหมู่บ้าน ผีบรรพบุรุษ ผีหมอบ้าน และเรื่องการเรียกขวัญ โดยความเชื่อเรื่องผีถือว่าเป็นความเชื่อหลัก ซึ่งเป็นสิ่งที่ได้ปลูกฝังไว้ในจิตใจตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ที่มา: [ความเชื่อของชาวเขาในประเทศไทย - สารานุกรมไทยสำหรับเยาวชนฯ \(saranukromthai.or.th\)](http://www.saranukromthai.or.th)

5. ข้อความนี้กล่าวถึงเรื่องใด

1. ความเคารพนับถือ
2. ค่านิยม
3. การเรียกขวัญ
4. ความเชื่อ

6. การอ่านจับใจความผู้อ่านต้องปฏิบัติอย่างไร

1. แยกใจความสำคัญจากส่วนขยายใจความสำคัญ
2. แยกเรื่องออกเป็นตอน ๆ
3. แยกประเด็นของเรื่องว่าส่วนใดเป็นข้อมูลประกอบ
4. อ่านให้รวดเร็วอย่างสม่ำเสมอ

ชนเผ่าอาข่าถือว่าประเพณีโล้ชิงช้าเป็นพิธีกรรมที่มีคุณค่ามากด้วยภูมิปัญญาที่ใช้ในการส่งเสริมความรู้แล้ว ยังเกี่ยวพันกับการดำรงชีวิตประจำวันของชนเผ่าอาข่าอีกมากมาย ทั้งยังเป็นประเพณีที่ให้ความสำคัญกับผู้หญิง ผู้หญิงอาข่าจะพร้อมใจกันแต่งกายด้วยเครื่องทรงต่างๆ อย่างสวยงามเป็นกรณีพิเศษในเทศกาลนี้ เพื่อยกระดับชั้นวัยสาวตามขั้นตอน แสดงให้คนในชุมชนได้เห็น พร้อมทั้งขึ้นโล้ชิงช้าและร้องเพลงทั้งลักษณะเดี่ยวและคู่ ในการจัดประเพณีโล้ชิงช้าแต่ละปีของอาข่า จะต้องมีการฝนตกลงมา ถ้าปีไหนเกิดฝนไม่ตก อาข่าถือว่าไม่ดี ผลผลิตที่ออกมาจะไม่งอกงาม ที่มา : <http://www.sawadee.co.th/thailand/hilltribes/akha.html#Cultural>

7. ข้อใดคือใจความสำคัญของข้อความข้างต้น

1. ผู้หญิงอาข่าจะพร้อมใจกันแต่งกายด้วยเครื่องทรงต่าง ๆ อย่างสวยงามเป็นกรณีพิเศษในเทศกาลนี้
2. ประเพณีโล้ชิงช้าส่งเสริมความรู้และยังเกี่ยวพันกับการดำรงชีวิตประจำวันของชนเผ่าอาข่าอีกมากมาย
3. ชนเผ่าอาข่าถือว่าประเพณีโล้ชิงช้าเป็นพิธีกรรมที่มีคุณค่ามากด้วยภูมิปัญญา
4. ในการจัดประเพณีโล้ชิงช้าแต่ละปีของอาข่า จะต้องมีการฝนตกลงมา ถ้าปีไหนเกิดฝนไม่ตก อาข่าถือว่าไม่ดี ผลผลิตที่ออกมาจะไม่งอกงาม

เมียนมีการนับถือผี พวกเขาเชื่อว่าทุกหนทุกแห่งมีผีสิงสถิตอยู่ทั้งนั้น เช่น ผีภูเขา ผีต้นไม้ ผีบ้าน ผีป่า ผีมี 2 พวกคือ ผีดีและผีร้าย ผีดี ได้แก่ ผีบนสวรรค์หรือท้องฟ้า ผีร้ายอาศัยอยู่ตามต้นไม้ในป่า ตามแอ่งน้ำ ลำธาร นอกจากนั้นยังนับถือผีอีกพวกหนึ่งซึ่งมีความสำคัญสูงสุด คือ ผีใหญ่หรือ “จู้ซังเมี่ยน” มีอำนาจลดหลั่นกันเป็นลำดับ ผีที่มีอำนาจสูงสุดมี 3 ตนด้วยกัน คือ สามดาวหรือฟามซัง หมอผีของชาวเมี่ยนเรียกว่า “ซิมเมี่ยนเมี่ยน” ทำหน้าที่ประกอบพิธีกรรมดูแลรักษาโรค ชาวเมี่ยนเชื่อว่าร่างกายคนมีขวัญทั้งหมด 11 ขวัญ ขวัญเหล่านี้ชอบออกไปจากร่างกายเมื่อเจ็บป่วย ได้รับอันตรายหรือตกอกตกใจ แล้วผีร้ายจะเข้ามาสิงสู่แทน หมอผีจะเป็นผู้ประกอบพิธีเรียกขวัญ และเชิญ ผีครู ผีบรรพบุรุษและ ผีสามดาวมาช่วยในการเรียกขวัญ

ที่มา : สภาวัฒนธรรมอำเภอคลองลาน. (2549). วัฒนธรรมท้องถิ่นและภูมินามหมู่บ้านตำบลคลองลาน อำเภอคลองลาน จังหวัดกำแพงเพชร. กำแพงเพชร: สภาวัฒนธรรมอำเภอคลองลาน.

8. จากข้อความดังกล่าวมีผีทั้งหมดกี่แบบ

1. 9 แบบ
2. 10 แบบ
3. 11 แบบ
4. 12 แบบ

9. ข้อใดไม่ใช่ความหลากหลายทางสังคมและวัฒนธรรมที่ปรากฏในสังคมไทย

1. เพศ
2. ชชาติพันธุ์
3. สีผิว
4. ศาสนา

ในการบริโภคอาหารนั้นเราทุกคนควรกินแต่พออิ่มการกินเกินความต้องการอาจทำให้เกิดโรคร้ายอันเนื่องมาจากการสะสมสารอาหารที่เป็นส่วนเกินของร่างกายได้ การกินอาหารแต่พออิ่มซึ่งเพียงพอต่อความต้องการของร่างกายแล้ว นอกจากจะเป็นประโยชน์ต่อตัวเราเอง ส่วนที่เหลือก็อาจอนุเคราะห์แก่คนที่ขาดแคลนและยากไร้ในสังคม

10. คำว่า “อนุเคราะห์” มีความหมายตรงกับข้อใด

1. เมตตา	2. สงสาร
3. ประหยัด	4. สงเคราะห์

11. การกำหนดจุดมุ่งหมายของการอ่านเพราะเหตุผลใด

1. เพื่อจดบันทึกได้ถูกต้อง
2. เพื่อกำหนดวิธีอ่านให้เหมาะสม
3. เพื่อทราบรายละเอียดของข่าว
4. เพื่อกำหนดเวลาในการอ่านได้ถูกต้อง

12. ความสำคัญของการอ่านข้อใดสำคัญที่สุด

1. ทำให้เกิดความเพลิดเพลิน
2. เป็นเครื่องมือแสวงหาความรู้
3. ช่วยพัฒนาบุคลิกภาพที่ดี
4. ทำให้เกิดความคติริเริ่มสร้างสรรค์

ดอกไม้ไฟ คือ วัตถุสำหรับจุดในงานต่าง ๆ อาจทำด้วยกระดาษไม้หรือไม้ไผ่ ดอกไม้ไฟเหล่านี้เมื่อจุดไฟแล้วจะพุ่งไฟออกมาในลักษณะต่าง ๆ กัน บางก็อยู่กับที่ บางก็เคลื่อนที่มีสีสนสวยงาม บางก็มีเสียงดังมาก เชื่อกันว่าประเพณีจุดดอกไม้ไฟนี้มีมาตั้งแต่สมัยสุโขทัยเป็นเมืองหลวงของไทย

13. ใจความสำคัญของข้อความนี้คืออะไร

1. ดอกไม้ไฟคือวัตถุสำหรับจุดในงานต่าง ๆ
2. ดอกไม้ไฟทำด้วยกระดาษไม้หรือไม้ไผ่
3. ประเพณีจุดดอกไม้ไฟมีตั้งแต่สมัยสุโขทัย
4. ดอกไม้ไฟเมื่อจุดแล้วจะมีเสียงดังมาก

14. ถ้าสรุปความจากคำประพันธ์ร้อยกรอง ควรปฏิบัติตามข้อใด

1. ถอดคำประพันธ์ให้เป็นร้อยแก้วแล้วจึงนำข้อความที่ถอดแล้วมาสรุปความ
2. ถอดคำประพันธ์ให้เป็นร้อยแก้วแล้วสรุปความวรรคต่อวรรค
3. แปลคำประพันธ์วรรคต่อวรรคแล้วสรุปความที่ละวรรค
4. สรุปความจากร้อยกรองไปที่ละวรรค

15. ใจความสำคัญของเรื่องคืออะไร

1. ข้อความทั้งหมดในแต่ละย่อหน้า
2. ข้อความที่มีสาระหลายอย่างในแต่ละย่อหน้า
3. ข้อความที่มีสาระคลุมข้อความทั้งหมดในย่อหน้า
4. ข้อความที่มีสาระคลุมข้อความทั้งหมดของทุกย่อหน้า

“น้ำดื่มเป็นน้ำใช้ดื่มเพื่อแก้กระหาย เป็นสิ่งจำเป็นแก่ร่างกายแต่น้ำดื่มอีกชนิดหนึ่ง เป็นของไม่จำเป็นไม่ได้มีไว้เพื่อแก้กระหาย จึงไม่จำเป็นต้องหัดดื่มน้ำชนิดนี้ ได้แก่ น้ำเมา น้ำเมา ที่ เป็นของดองเรียกว่า เมรัย”

หลักพระพุทธศาสนา สมเด็จพระสังฆราชพระญาณสังวร

16. ใจความสำคัญของข้อความข้างบนนี้ คืออะไร

1. น้ำชนิดนี้ได้แก่น้ำเมาที่เป็นของดอง เรียกว่า เมรัย
2. น้ำดื่มเป็นสิ่งจำเป็นแก่ร่างกายน้ำดื่มเป็นน้ำใช้ดื่มเพื่อกระหาย
3. น้ำดื่มที่ไม่จำเป็นนักไม่ได้มีไว้เพื่อแก้กระหาย
4. น้ำดื่มเป็นน้ำใช้ดื่มเพื่อแก้กระหาย

“ภาษา” นอกจากจะเป็นเครื่องมือในการสื่อสารแล้วยังเป็นสิ่งบ่งบอกถึงความเป็นชาติเดียวกัน” ของคนในสังคม เช่นเดียวกับคนไทยเราแม้จะต่างเผ่าพันธุ์ ต่างเชื้อชาติ ต่างท้องถิ่น หรือต่างศาสนาแต่เมื่อใดก็ตามที่เราต่างพูด “ภาษาไทย” เราย่อมรู้สึกได้ทันทีถึงความ เป็นพวกเดียวกัน ความเป็นชาติเดียวกัน ดังนั้น “ภาษา” จึงเป็นสิ่งที่จะร้อยรัด และผูกพัน คนในชาติเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน

ที่มา: <http://www.culture.go.th/study.php>

17. ข้อความใดสรุปใจความข้างต้นได้ดีที่สุด

1. คนในชาติเดียวกันยอมพูดภาษาเดียวกัน
2. ภาษาสร้างความ เป็นหนึ่งเดียวกันของคนในชาติ
3. ภาษาเป็นเครื่องมือในการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ
4. ภาษา มีความผูกพันกับคนในชาติมายาวนาน

ครั้งหนึ่งมีสุนัขที่มีนิสัยขี้ขโมยอยู่ตัวหนึ่ง วันหนึ่งมันเดินเข้าไปในตลาดและได้พบเข้ากับเนื้อชิ้นใหญ่ชิ้นหนึ่งวางอยู่มันไม่รอช้ารีบเข้าไปคาบเนื้อชิ้นนั้นแล้ววิ่งหนีออกมา เมื่อมาถึงกลางสะพานมันก็ชะงักหันมองลงไปในตลาดแล้วเห็นสุนัขตัวหนึ่งกำลังคาบเนื้อชิ้นใหญ่กว่า ที่มันขโมยมาพลันคิดในใจว่า “โอโฮ ! ทำไมเจ้าสุนัขตัวนั้นจึงมีเนื้อชิ้นใหญ่กว่าข้าเสียอีก” และด้วยความโลภอยากได้เนื้อชิ้นนั้นมา มันจึงเห่าสุนัขตัวที่อยู่ในตลาดนั้นเพื่อหวังจะแย่งเอาเนื้อที่ชิ้นใหญ่กว่ามาเป็นของตน ในทันใดนั้นเองเนื้อที่คาบอยู่ในปากของมันก็ตกลงไปยังน้ำในตลาดนั้น ซึ่งกว่าจะรู้ว่าสุนัขกับเนื้อชิ้นใหญ่นั้นเป็นเงาของตนเองก็สายเกินไป ที่มา : นิทานเรื่อง สุนัขกับเงา

18. นิทานเรื่องนี้ให้ข้อคิดอะไรแก่นักศึกษา

1. กล้าได้กล้าเสีย
2. หมูไปไก่อมา
3. โลกมากลมหาย
4. ข้า ๆ ได้พร้าวเล่มงาม

19. ใจความสำคัญในแต่ละย่อหน้า มักปรากฏอยู่ในลักษณะใดมากที่สุด

1. ถ้อยคำ
2. ประโยค
3. สำนวนโวหารต่าง ๆ
4. ทั้งถ้อยคำ ประโยคและสำนวนโวหารต่าง ๆ

“หวังวายและหมายหมด	มีรันทดมัสตขึ้น
รวมใจให้หัยคยีน	อยู่คู้คงที่ย่อมมีหวัง
ดาวตกลงทุกคืน	ยิ่งตีกดินยิ่งประดัง
เต็มฟ้าทุกคราครั้ง	ไม่เคยหมดเลยหนอดาว” ที่มา : (จ่าง แซ่ตั้ง)

20. ความคิดสำคัญของบทร้อยกรองนี้คืออะไร

1. ชื่อเสียงเกียรติยศคนนั้นมิได้มาโดยง่าย ๆ
2. ความสวยงาม ความราบรื่น
3. ให้กำลังใจปล้ำใจฟันฝ่าอุปสรรคต่อไป
4. คนเราควรรู้จักประมาณตนในการเลือกคู่ครอง

โลมา เป็นสัตว์เลี้ยงลูกด้วยนมจำพวกหนึ่ง อาศัยอยู่ในทะเล, น้ำจืด น้ำกร่อย มีรูปร่างคล้ายปลาคือมีครีบ มีหาง แต่โลมาไม่ใช่ปลา เพราะเป็นสัตว์เลี้ยงลูกด้วยนมที่มีรก ชอบอยู่รวมกันเป็นฝูงว่ายน้ำได้อย่างคล่องแคล่ว นอกจากนี้โลมาเป็นสัตว์ที่รับรู้กันดีว่าเฉลียวฉลาด มีความเป็นมิตรกับมนุษย์โดยเฉพาะอย่างยิ่งจะช่วยเหลือมนุษย์เมื่อยามเรือแตก จนกลายเป็นตำนานหรือเรื่องเล่าขานทั่วไป

ที่มา : โลมา – วิกิพีเดีย (wikipedia.org)

21. ข้อใดไม่ได้กล่าวถึงเกี่ยวกับโลมาในข้อความ

1. ลักษณะ	2. ถิ่นที่อยู่
3. นิสัย	4. ตำนาน

“ผู้หญิงจะนุ่งกระโปรงจีบอัดกลีบรอบตัว ยาวแค่เข้าฟ้าไยก็ญซงหรือฝ้ายทอมือ
เขียนลวดลายบาติกอันเป็นเอกลักษณ์ ส่วนเสื้อจะเป็นผ้าสีดำแขนยาว สวยพิศดารด้วยผีเข็มปัก
และลายปะละเอียดยิบและมีรัตนอง”

ที่มา : วัฒนธรรมการแต่งกายของชนเผ่ากะเหรี่ยง ม้ง เมี่ยน อาข่า | OpenBase.in.th

22. วัฒนธรรมการแต่งกายในลักษณะดังกล่าวเป็นการแต่งกายของชาติพันธุ์ใด

1.ม้ง	2.กะเหรี่ยง
3.อาข่า	4.ลีซอ

การแต่งงานของเมี่ยนมี 2 แบบคือ การแต่งงานเล็ก และการแต่งงานใหญ่ การแต่งงาน
กระทำที่บ้านผู้หญิงส่วนการแต่งงานใหญ่จัดที่บ้านผู้ชาย มีการกินเลี้ยง 3 วัน 3 คืน ชาวเมี่ยน
ไม่นิยมแต่งงานกับคนแซ่เดียวกัน

23. ข้อใดไม่ได้กล่าวถึงเกี่ยวกับข้อความดังกล่าว

1. การแต่งงานของเมี่ยนมี 2 แบบ
2. ชาวเมี่ยนนิยมแต่งงาน ในระหว่างอายุ 15-19 ปี
3. การแต่งงานใหญ่จัดที่บ้านผู้ชาย มีการกินเลี้ยง 3 วัน 3 คืน
4. ชาวเมี่ยนไม่นิยมแต่งงานกับคนแซ่เดียวกัน

หน้าบ้านมีประตูเรียกว่า ประตูผี ประตูนี้จะเปิดใช้เมื่อส่งตัวบุตรสาวออกไปแต่งงาน หรือนำลูกสะใภ้เข้าบ้านและใช้เวลายกศพออกจากบ้าน ตรงกับประตูหน้า จะมีหิ้งผีติดข้างฝา เรียกว่า “เมี่ยนป๋าย” เป็นที่สิงสถิตของผีบรรพบุรุษ บางบ้านมีหิ้งผีอีกแบบหนึ่งเรียกว่า “เมี่ยน เตี้ย หลง” ที่มา : สภาวัฒนธรรมอำเภอคลองลาน. (2549). วัฒนธรรมท้องถิ่นและภูมินามหมู่บ้านตำบลคลองลาน อำเภอคลองลาน จังหวัดกำแพงเพชร. กำแพงเพชร: สภาวัฒนธรรมอำเภอคลองลาน.

24. ใจความสำคัญของข้อความนี้คืออะไร

1. ตรงกับประตูหน้า จะมีหิ้งผีติดข้างฝาเรียกว่า “เมี่ยนป๋าย”
2. บางบ้านมีหิ้งผีอีกแบบหนึ่งเรียกว่า “เมี่ยน เตี้ย หลง”
3. หน้าบ้านมีประตูเรียกว่า ประตูผี
4. ประตูนี้จะเปิดใช้เมื่อส่งตัวบุตรสาวออกไปแต่งงานหรือนำลูกสะใภ้เข้าบ้านและใช้เวลายกศพออกจากบ้าน

“เราควรที่จะลดหรือหลีกเลี่ยงอาหารที่มีรสชาติเค็ม เนื่องจากการรับประทานอาหารที่มีรสชาติเค็มจัด มีความเสี่ยงที่จะทำให้เกิดโรคไตได้และที่สำคัญทุกครั้งที่ยบริโภคอาหารต่าง ๆ ควรอ่านฉลากบรรจุภัณฑ์เพื่อให้ทราบคุณค่าทางโภชนาการของอาหารที่เราได้รับเพื่อจะได้ระมัดระวังการควบคุมปริมาณโซเดียมที่ไม่มากเกินไปและส่งผลเสียต่อร่างกายภายหลัง”

ที่มา : <http://www.nu.mahidol.ac.th>

25. ข้อใดคือสาระสำคัญของข้อความนี้

1. เราไม่ควรบริโภคอาหารที่มีรสชาติเค็มจัด
2. ก่อนบริโภคอาหารควรอ่านฉลากก่อนทุกครั้ง
3. อาหารที่มีรสเค็มเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้เกิดโรคไต
4. การเลือกรับประทานอาหารที่มีส่วนประกอบของโซเดียมทำให้ปลอดภัยจากโรคร้าย

อ่านนิทานต่อไปนี้ แล้วตอบคำถามข้อ 26-27

สุนัขจิ้งจอกตัวหนึ่งมองเห็นพวงองุ่นผลงาม ๆ บนต้น “ดูน่ากินแฮะ” มันว่า “ฉันอยากกินมันเสียแล้ว แต่มันอยู่สูงเกินไปสำหรับฉัน ฉันต้องพยายามกระโดดขึ้นไปกินให้ได้” มันจึงกระโดดแล้วกระโดดอีกหลายครั้ง แต่ก็ไม่สามารถจะกระโดดดังไปถึงผลองุ่นได้ ดังนั้น มันจึงว่า “ฉันเพิ่งเห็นเดี๋ยวนี้เองว่า ผลองุ่นนั้นเขียวยังดิบอยู่ มันคงไม่หวานแน่แล้วฉันก็ไม่ชอบองุ่นดิบ ๆ ด้วย มันคงเปรี้ยวจัด ฉันไม่อยากกินแล้ว” มันผละจากผลองุ่นมาโดยไม่ได้อะไร แต่มันรู้ดีว่าแท้จริงแล้ว ผลองุ่นนั้นสุกอร่อยมากที่มันออกปากว่า ผลองุ่นนั้นเปรี้ยวก็เพราะมันกระโดดกินไม่ถึงต่างหาก

ที่มา : นิทานเรื่อง สุนัขจิ้งจอกกับพวงองุ่น

26. จากเรื่องที่นักศึกษาได้อ่านกล่าวถึงใคร

1. ผลองุ่น
2. สุนัขจิ้งจอก
3. ความพยายาม
4. การกระทำไม่สำเร็จ

27. จากเรื่องที่นักศึกษ้อ่านกล่าวถึงอะไร

1. สุนัขจิ้งจอกอยากกินผลองุ่น
2. สุนัขจิ้งจอกมองเห็นผลองุ่นงาม ๆ
3. สุนัขจิ้งจอกพยายามกินผลองุ่นแต่ไม่สำเร็จ จึงปลอบตัวเองว่าองุ่นเปรี้ยว
4. สุนัขจิ้งจอกกินผลองุ่นไม่ได้เพราะอยู่สูงเกินไป มันพยายามแล้วพยายามเล่าแต่ก็ไม่สำเร็จ

สำเร็จ

“ผู้ใดเกิดเป็นสตรีอันมีศักดิ์ บำรุงรักษากายไว้ให้เป็นผล
 สงวนนามตามระบอบไม่ชอบกล จึงจะพ้นภัยพาลการนินทา”
 ที่มา : นิทานเรื่อง สุภษิตสอนหญิง

28. ข้อคิดที่ได้รับจากบทอรรถกถาข้างต้นตรงกับข้อใด

1. เป็นผู้หญิงต้องรู้จักรักษานวลสงวนตัว
2. เป็นผู้หญิงต้องรู้จักเจียมเนื้อเจียมตัว
3. เป็นผู้หญิงต้องงดเว้นการนินทาวาร้าย
4. เป็นผู้หญิงต้องแต่งกายให้เหมาะสมกับกาลเทศะ

อ่านข้อความต่อไปนี้ แล้วตอบคำถามข้อ 29-30

การตัดบาตรเป็นการเตรียมอาหารคาวหวาน เพื่อใส่ในบาตรให้แก่พระภิกษุสงฆ์ที่มาบิณฑบาตในตอนเช้า เมื่อก่อนคนไทยนิยมตัดบาตรทุกวันแต่ในปัจจุบันด้วยวิถีชีวิตที่เร่งรีบขึ้นทำให้บางคนเลิกตัดบาตรเฉพาะในบางโอกาส เช่น วัน ครบรอบวันเกิด วันปีใหม่ และวันมงคลต่าง ๆ เพื่อเป็นการเสริมบุญให้กับตนเอง เริ่มจากตัดข้าวก่อน ตามด้วยกับข้าวและของหวาน เมื่อพระสงฆ์ปิดฝาบาตรให้วางดอกไม้ ซึ่งส่วนมากนิยมใช้ดอกบัวและดอกดาวเรืองวางลงบนฝาบาตร แล้วนั่งพนมมือรับพรจากพระสงฆ์ หลังจากนั้นกรวดน้ำเพื่ออุทิศส่วนกุศลให้แก่เจ้ากรรมนายเวรและผู้ล่วงลับเป็นลำดับสุดท้าย การตัดบาตร : ศาสนาและพิธีกรรม

29. ข้อความนี้กล่าวถึงเรื่องใด

1. การกรวดน้ำ
2. การรับพรจากพระสงฆ์
3. การตัดบาตร
4. การทำบุญ

30. ขั้นตอนสุดท้ายของการตัดบาตรคือข้อใด

1. การเตรียมอาหารคาวหวาน
2. การกรวดน้ำเพื่ออุทิศส่วนกุศล
3. การรับพร
4. การวางดอกไม้ลงบนฝาบาตร

ประเพณีดำข้าวเหนียวนี้เกิดขึ้นมาจากการที่ชาวม้งมีการนับถือวิญญาณบรรพบุรุษ สิ่งศักดิ์สิทธิ์เกี่ยวกับธรรมชาติ สิ่งแวดล้อมที่อยู่บนฟ้า ในลำน้ำ ประจำต้นไม้ ภูเขา ไร่นา ฯลฯ ชาวม้งจะต้องเซ่นสังเวยสิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่าง ๆ เหล่านี้ปีละครั้ง โดยเชื่อว่าพิธีไสยศาสตร์เหล่านี้จะช่วยให้วินิจฉัยโรคได้ถูกต้องและทำการรักษาได้ผล เพราะความเจ็บป่วยทั้งหลายล้วนแต่เป็นผลมาจากการผิดผีทำให้ผีเดือดดาลมาแก้แค้นลงโทษให้เจ็บป่วย จึงต้องใช้วิธีจัดการกับผีให้คนไข้อยู่รอด

ที่มา : เว็บไซต์ดีจำกัด มหาชน

31. ข้อใดคือสาระสำคัญของข้อความนี้

1. พิธีไสยศาสตร์จะช่วยให้วินิจฉัยโรคได้ถูกต้อง
2. ประเพณีดำข้าวเหนียวเกิดจากชาวม้งนับถือผีบรรพบุรุษ
3. ชาวม้งจะสังเวยสิ่งศักดิ์สิทธิ์ปีละครั้ง
4. ความเจ็บป่วยทั้งหลายล้วนแต่เป็นผลมาจากการผิดผี

32. การที่เราจะอ่านจับใจความสำคัญอย่างง่ายที่สุดคือ

1. พยายามแยกย่อหน้าแต่ละย่อหน้าออกจากกัน
2. ตั้งคำถามและคำตอบจากเรื่องที่อ่าน
3. พยายามหาว่าส่วนใดเป็นส่วนขยายใจความสำคัญ
4. พิจารณาองค์ประกอบของเรื่องในคราวเดียวกัน

“การเซ็นไหว้วตีเรือนหรือบรรพบุรุษเป็นความเชื่อที่สำคัญสำหรับชาวอีสาน เราเชื่อกันว่าพอผู้ใหญ่ล่วงลับไปแล้วก็จะเปลี่ยนเป็นผีที่ยังปกป้อง ครอบครัวเรา เราจะบูชาปีละหนึ่งครั้ง ในช่วงงานปีใหม่ พร้อมฆ่าหมูและไก่นอกจากนี้ยังมีเหล้า หรือว่า ซา ฐูป เทียน เครื่องดื่มต่าง ๆ เพื่อนำมาทำการเซ็นไหว้วตีบรรพบุรุษ ที่มา: (นายกิตติชัย แซ่ย่าง, สัมภาษณ์, 19 ตุลาคม 2564)

33. จากข้อความข้างต้นข้อใดไม่ถูกต้อง

1. ชาวอีสานจะเซ็นไหว้วบูชาผีบรรพบุรุษปีละหนึ่งครั้ง
2. ชาวอีสานเชื่อกันว่าผีเรือนถือเป็นวิญญาณของบรรพบุรุษที่ล่วงลับไปแล้ว
3. ชาวบ้านอีสานยังนิยมไหว้วตีบรรพบุรุษที่บ้าน
4. การเซ็นไหว้วตีเรือนเป็นความเชื่อที่สำคัญ

สาวเมียนชำนานงานปักซึ่งเป็นการปักแบบด้น ที่นำจักรรี่คือพวกเธอจะปักผ้าจากด้านหลังและจะไม่เห็นลายทั้งหมดจนกว่าจะพลิกผ้ามาดู ส่วนการปักเข็มไขว้หรือปักแบบครอสสตีชที่นิยมกันมากในปัจจุบันนั้น เพิ่งเข้ามาเมื่อ 50 – 60 ปีนี้เอง

ที่มา: พิพิธภัณฑ์ผ้า มหาวิทยาลัยนเรศวร <http://www.thaitextilemuseum.com>

34. ข้อความนี้มีประโยคใจความสำคัญตอนใดของเรื่อง

1. ตอนต้น
2. ตอนกลาง
3. ตอนท้าย
4. ไม่ปรากฏประโยคใจความสำคัญ

“บ้านชนเผ่าปกากะญอแท้มีห้องเดียว สมาชิกของครอบครัวปู่เลื่อนนอนกันรอบเตา ซึ่งอยู่กลางห้อง อาจมีการกั้นบังตาเป็นสัดส่วนให้ลูกสาววัยกำดัดอยู่รวมกันมุมหนึ่งของห้อง ยุ่งฉางเก็บข้าวเปลือกและพืชผล สร้างต่างหากจากตัวบ้านแต่จะต้องอยู่ต่ำกว่าตัวบ้านแต่จะต้องไม่อยู่หน้าหรือหลังบ้าน”

35. สรุปใจความสำคัญว่าอย่างไร

1. บ้านชนเผ่าปกากะญอแท้มีห้องเดียว
2. สมาชิกของครอบครัวปู่เลื่อนนอนกันรอบเตาผิง
3. ลูกสาววัยกำดัดอยู่รวมกันมุมหนึ่งของห้อง
4. สร้างต่างหากจากตัวบ้านแต่จะต้องอยู่ต่ำกว่าตัวบ้านแต่จะต้องไม่อยู่หน้าหรือหลัง

36. นักศึกษาคิดว่าการยอมรับในวัฒนธรรมอื่น ๆ มีความจำเป็นหรือไม่ อย่างไร

1. จำเป็น เพราะทุกวัฒนธรรมมีความสำคัญต่อคนแต่ละกลุ่ม
2. จำเป็น เพราะกฎหมายบังคับไว้
3. ไม่จำเป็น เพราะเราไม่ได้สนใจวัฒนธรรมอื่น ๆ เหล่านั้น
4. ไม่จำเป็น เพราะเรามีวัฒนธรรมหลักอยู่แล้ว

37. ทำไมเราถึงควรยอมรับความแตกต่างหลากหลายของผู้อื่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อคนเหล่านั้นมีจำนวนไม่มากและมีรูปแบบวัฒนธรรมที่แปลกแยกออกไป

1. เพราะกฎหมายบัญญัติไว้
2. เพราะเป็นสิทธิพื้นฐานของแต่ละบุคคลที่จะเลือกรูปแบบวัฒนธรรมที่ตนต้องการ
3. เพราะหากเราไม่ยอมรับจะดูหมองว่าเห็นแก่ตัว
4. ถูกทุกข้อ

กลุ่มชาติพันธุ์ไม่ใช่ 'คนอื่น': เปิดร่าง 'พ.ร.บ.ชาติพันธุ์'
คืนชีวิต สิทธิ และตัวตนให้พลเมืองทุกกลุ่ม

ที่มา: มานพ ศิริภูวดล <https://www.the101.world/manop-keerepuwadol-interview/>

38. ผู้เขียนต้องการสื่ออะไรจากข้อความดังกล่าว

1. การตัดเด็อน
2. การบอกเล่า
3. ความเห็นอกเห็นใจ
4. ความอดทน

ชาวม้งจะไม่เกี่ยวพาราสิ หรือแต่งงานกับคนแซหรือตระกูลเดียวกันเพราะถือเป็นพี่น้องกัน ชาวม้งนิยมแต่งงาน ในระหว่างอายุ 15-19 ปี เมื่อแต่งงานกันแล้วฝ่ายหญิงจะย้ายเข้ามาอยู่ในบ้านของฝ่ายชาย ซึ่งนับเป็นการเพิ่มสมาชิกในครอบครัวชายชาวม้งอาจมีภรรยาได้มากกว่าหนึ่งคนอยู่รวมกันในบ้านของฝ่ายสามี

ที่มา : <http://www.sawadee.co.th/thailand/hilltribes/hmong.html>

39. ใจความสำคัญของเรื่องนี่คือข้อใด

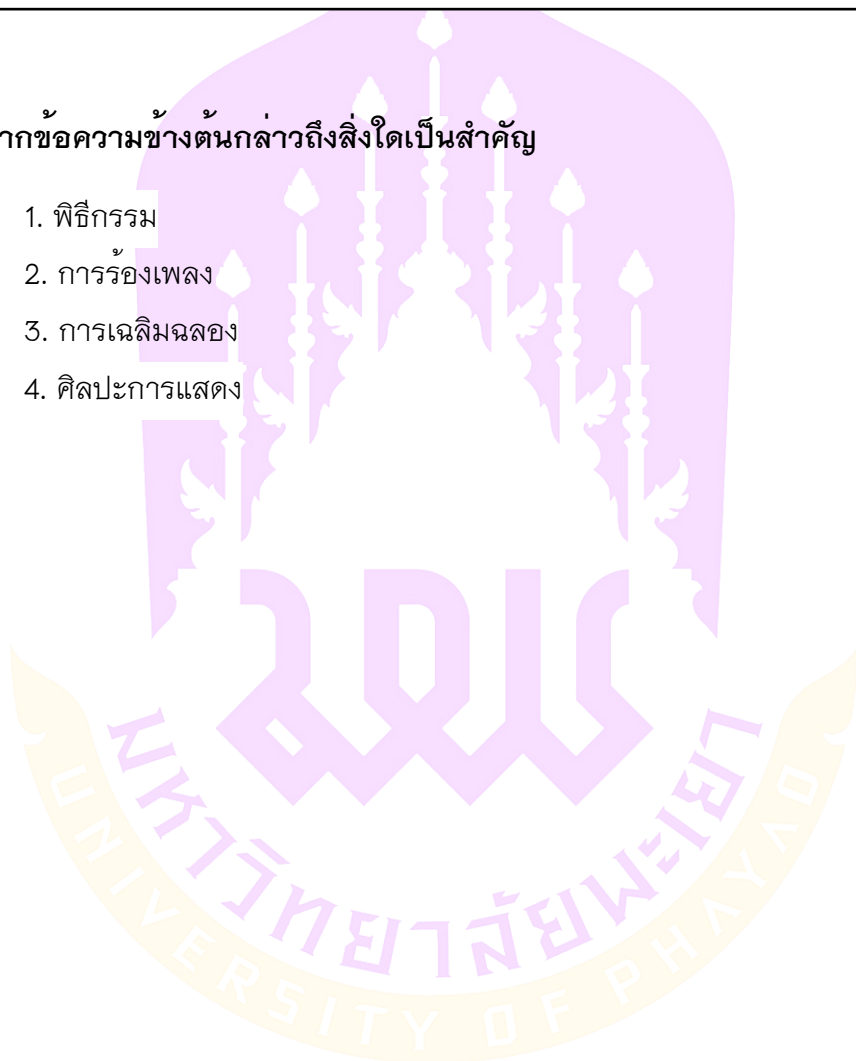
1. ชาวม้งอาจมีภรรยาได้มากกว่าหนึ่งคนอยู่รวมกันในบ้านของฝ่ายสามี
2. เมื่อแต่งงานกันแล้วฝ่ายหญิงจะย้ายเข้ามาอยู่ในบ้านของฝ่ายชาย
3. ชาวม้งจะไม่เกี่ยวพาราสิ หรือแต่งงานกับคนแซหรือตระกูลเดียวกัน
4. ชาวม้งนิยมแต่งงาน ในระหว่างอายุ 15-19 ปี

ศิลปะการแสดงที่โดดเด่นของชาวลีซอ คือ การเต้นรำ ลีซอจะมีการเต้นรำการเฉลิมฉลองด้วยการทำพิธีกรรม และจัดงานรื่นเริง เช่น งานปีใหม่ งานแต่งงาน และงานทำความสะอาดศาลเจ้าหมู่บ้าน เป็นต้น นอกจากนี้ยังมีศิลปะการแสดง เช่น การร้องเพลง มีทั้งเพลงเกี่ยวพาราฮี เพลงแต่งงาน เพลงสำหรับคนตาย เพลงสำหรับลูกกำพร้า และ เพลงกล่อมเด็ก

ที่มา : <http://www.sawadee.co.th/thailand/hilltribes/akha.html#Cultural>

40. จากข้อความข้างต้นกล่าวถึงสิ่งใดเป็นสำคัญ

1. พิธีกรรม
2. การร้องเพลง
3. การเฉลิมฉลอง
4. ศิลปะการแสดง

ภาคผนวก ค ผลการวิเคราะห์คุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ตารางที่ 9 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนพิจารณาความเหมาะสมของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดทฤษฎีพัฒนาธรรมศึกษา
แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 1 ความเชื่อ ตำนานเกี่ยวกับผีในชาติพันธุ์

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญคนที่					\bar{x}	S.D.	แปลผล
	1	2	3	4	5			
1. สารระสำคัญ								
1.1 สารระสำคัญมีความชัดเจนเข้าใจง่าย	5	5	5	5	5	5.0	0.00	มากที่สุด
1.2 สารระสำคัญมีความสอดคล้องกับเนื้อหา	5	5	5	5	5	5.0	0.00	มากที่สุด
1.3 สารระสำคัญมีความสอดคล้องกับสาระการเรียนรู้และจุดประสงค์การเรียนรู้	5	5	5	5	5	5.0	0.00	มากที่สุด
2. จุดประสงค์การเรียนรู้								
2.1 จุดประสงค์การเรียนรู้มีความสอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้	5	5	5	5	5	5.0	0.00	มากที่สุด
2.2 จุดประสงค์การเรียนรู้มีความสอดคล้องกับสาระการเรียนรู้	5	5	5	5	5	5.0	0.00	มากที่สุด
2.3 จุดประสงค์การเรียนรู้ครอบคลุมและกำหนดทักษะคุณลักษณะของผู้เรียน	5	5	5	5	5	5.0	0.00	มากที่สุด
3. สาระการเรียนรู้								
3.1 สาระการเรียนรู้มีความชัดเจนเข้าใจง่าย	5	5	4	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด
3.2 สาระการเรียนรู้มีความรู้สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	4	5	5	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด
3.3 สาระการเรียนรู้มีความเหมาะสมกับระดับของผู้เรียนและเหมาะสม	5	5	5	5	5	5.0	0.00	มากที่สุด

ตารางที่ 9 (ต่อ)

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญคนที่					\bar{x}	S.D.	แปลผล
	1	2	3	4	5			
4. กิจกรรมการเรียนรู้								
4.1 กิจกรรมการเรียนรู้มีความสอดคล้องกับสาระการเรียนรู้และจุดประสงค์การเรียนรู้	5	5	5	5	5	5.0	0.00	มากที่สุด
4.2 กิจกรรมการเรียนรู้มีความหลากหลาย	5	5	5	5	5	5.0	0.00	มากที่สุด
4.3 กิจกรรมการเรียนรู้มีความชัดเจน	5	4	5	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด
4.4 กิจกรรมการเรียนรู้มีความน่าสนใจ และสามารถนำมาประยุกต์ใช้ใน ชีวิตประจำวันได้	4	5	5	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด
4.5 กิจกรรมการเรียนรู้มีการเปิดโอกาสให้นักศึกษามีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมร่วมกัน	4	5	5	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด
4.6 กิจกรรมการเรียนรู้ให้ประเด็น ความสำคัญเกี่ยวกับวัฒนธรรม เชื้อชาติ ความยุติธรรม เสรีภาพและความเท่าเทียม	5	5	5	5	4	4.8	0.45	มากที่สุด
4.7 กิจกรรมการเรียนรู้พัฒนาคุณลักษณะของผู้เรียนได้	5	5	5	5	5	5.0	0.00	มากที่สุด
5. สื่อการเรียนรู้								
5.1 สื่อการเรียนรู้มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้และกิจกรรมการเรียนรู้	4	5	5	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด
5.2 สื่อการเรียนรู้มีความเหมาะสมกับความสามารถของผู้เรียน	5	5	5	5	5	5.0	0.00	มากที่สุด
5.3 ใบงานหรือใบความรู้มีรายละเอียดและกำหนดรายละเอียดอย่างชัดเจน	5	5	5	5	5	5.0	0.00	มากที่สุด

ตารางที่ 9 (ต่อ)

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญคนที่					\bar{x}	S.D.	แปลผล
	1	2	3	4	5			
6.การวัดและประเมินผล								
6.1 การวัดและประเมินผลมีความ สอดคล้องจุดประสงค์การเรียนรู้และ สาระสำคัญ	5	5	5	5	5	5.0	0.00	มากที่สุด
6.2 ใช้เครื่องมือวัดและประเมินผลได้ เหมาะสม	5	5	5	4	5	4.8	0.45	มากที่สุด
6.3 วิธีการวัดและการประเมินผล เหมาะสมกับพฤติกรรมที่ต้องการวัด	5	5	5	4	5	4.8	0.45	มากที่สุด
เฉลี่ยรวม						4.94	0.12	มากที่สุด

ตารางที่ 10 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนพิจารณาความ
เหมาะสมของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดพัฒนาธรรมศึกษา
แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 2 เอกลักษณะการแต่งกายของชาติพันธุ์

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญคนที่					\bar{x}	S.D.	แปลผล
	1	2	3	4	5			
1. สาระสำคัญ								
1.1 สาระสำคัญมีความชัดเจนเข้าใจ ง่าย	5	5	5	5	5	5.0	0.00	มากที่สุด
1.2 สาระสำคัญมีความสอดคล้องกับ เนื้อหา	4	5	5	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด
1.3 สาระสำคัญมีความสอดคล้องกับ สาระการเรียนรู้และจุดประสงค์การ เรียนรู้	5	5	5	5	5	5.0	0.00	มากที่สุด
2. จุดประสงค์การเรียนรู้								
2.1 จุดประสงค์การเรียนรู้มีความ สอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้	5	5	5	5	5	5.0	0.00	มากที่สุด
2.2 จุดประสงค์การเรียนรู้มีความ สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้	5	5	5	5	5	5.0	0.00	มากที่สุด
2.3 จุดประสงค์การเรียนรู้ครอบคลุม และกำหนดทักษะคุณลักษณะของ ผู้เรียน	5	5	5	5	5	5.0	0.00	มากที่สุด
3. สาระการเรียนรู้								
3.1 สาระการเรียนรู้มีความชัดเจน เข้าใจง่าย	5	5	4	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด
3.2 สาระการเรียนรู้มีความรู้ สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	4	5	5	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด
3.3 สาระการเรียนรู้มีความเหมาะสม กับระดับของผู้เรียนและเหมาะสม	5	5	5	5	5	5.0	0.00	มากที่สุด

ตารางที่ 10 (ต่อ)

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญคนที่					\bar{x}	S.D.	แปลผล
	1	2	3	4	5			
4. กิจกรรมการเรียนรู้								
4.1 กิจกรรมการเรียนรู้มีความสอดคล้องกับสาระการเรียนรู้และจุดประสงค์การเรียนรู้	5	5	5	5	5	5.0	0.00	มากที่สุด
4.2 กิจกรรมการเรียนรู้มีความหลากหลาย	5	5	5	5	5	5.0	0.00	มากที่สุด
4.3 กิจกรรมการเรียนรู้มีความชัดเจน	5	4	5	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด
4.4 กิจกรรมการเรียนรู้มีความน่าสนใจและสามารถนำมาประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้	4	5	5	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด
4.5 กิจกรรมการเรียนรู้มีการเปิดโอกาสให้นักศึกษามีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมร่วมกัน	5	5	5	5	5	5.0	0.00	มากที่สุด
4.6 กิจกรรมการเรียนรู้ให้ประเด็นความสำคัญเกี่ยวกับวัฒนธรรมเชื้อชาติ ความยุติธรรมเสรีภาพและความเท่าเทียม	5	5	5	5	4	4.8	0.45	มากที่สุด
4.7 กิจกรรมการเรียนรู้พัฒนาคุณลักษณะของผู้เรียนได้	5	5	5	5	5	5.0	0.00	มากที่สุด
5. สื่อการเรียนรู้								
5.1 สื่อการเรียนรู้มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้และกิจกรรมการเรียนรู้	5	5	5	5	5	5.0	0.00	มากที่สุด
5.2 สื่อการเรียนรู้มีความเหมาะสมกับความสามารถของผู้เรียน	5	5	5	5	5	5.0	0.00	มากที่สุด
5.3 ใบงานหรือใบความรู้มีรายละเอียดและกำหนดรายละเอียดอย่างชัดเจน	5	5	5	5	5	5.0	0.00	มากที่สุด

ตารางที่ 10 (ต่อ)

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญคนที่					\bar{x}	S.D.	แปลผล
	1	2	3	4	5			
6. การวัดและประเมินผล								
6.1 การวัดและประเมินผลมี								
ความสอดคล้องจุดประสงค์การเรียนรู้และสาระสำคัญ	5	5	5	5	5	5.0	0.00	มากที่สุด
6.2 ใช้เครื่องมือวัดและประเมินผลได้เหมาะสม								
	5	5	5	4	5	4.8	0.45	มากที่สุด
6.3 วิธีการวัดและการประเมินผลเหมาะสมกับพฤติกรรมที่ต้องการวัด								
	5	5	5	4	5	4.8	0.45	มากที่สุด
เฉลี่ยรวม						4.93	0.14	มากที่สุด

ตารางที่ 11 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนพิจารณาความ
เหมาะสมของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดพัฒนาธรรมศึกษา
แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 3 วิธีชีวิตและถิ่นที่อยู่อาศัย

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญคนที่					\bar{x}	S.D.	แปลผล
	1	2	3	4	5			
1. สารระสำคัญ								
1.1 สารระสำคัญมีความชัดเจนเข้าใจง่าย	5	5	5	5	5	5.0	0.00	มากที่สุด
1.2 สารระสำคัญมีความสอดคล้องกับเนื้อหา	5	5	5	5	5	5.0	0.00	มากที่สุด
1.3 สารระสำคัญมีความสอดคล้องกับสาระการเรียนรู้และจุดประสงค์การเรียนรู้	5	5	5	5	5	5.0	0.00	มากที่สุด
2. จุดประสงค์การเรียนรู้								
2.1 จุดประสงค์การเรียนรู้มีความสอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้	5	5	5	5	5	5.0	0.00	มากที่สุด
2.2 จุดประสงค์การเรียนรู้มีความสอดคล้องกับสาระการเรียนรู้	5	5	5	5	5	5.0	0.00	มากที่สุด
2.3 จุดประสงค์การเรียนรู้ครอบคลุมและกำหนดทักษะคุณลักษณะของผู้เรียน	5	5	5	5	5	5.0	0.00	มากที่สุด
3. สาระการเรียนรู้								
3.1 สาระการเรียนรู้มีความชัดเจนเข้าใจง่าย	5	5	4	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด
3.2 สาระการเรียนรู้มีความรู้สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	4	5	5	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด
3.3 สาระการเรียนรู้มีความเหมาะสมกับระดับของผู้เรียนและเหมาะสม	5	5	5	5	5	5.0	0.00	มากที่สุด

ตารางที่ 11 (ต่อ)

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญคนที่					\bar{x}	S.D.	แปลผล
	1	2	3	4	5			
4. กิจกรรมการเรียนรู้								
4.1 กิจกรรมการเรียนรู้มีความสอดคล้องกับสาระการเรียนรู้และจุดประสงค์การเรียนรู้	5	5	5	5	5	5.0	0.00	มากที่สุด
4.2 กิจกรรมการเรียนรู้มีความหลากหลาย	5	4	5	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด
4.3 กิจกรรมการเรียนรู้มีความชัดเจน	5	4	5	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด
4.4 กิจกรรมการเรียนรู้มีความน่าสนใจและสามารถนำมาประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้	4	5	5	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด
4.5 กิจกรรมการเรียนรู้มีการเปิดโอกาสให้นักศึกษามีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมร่วมกัน	4	5	5	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด
4.6 กิจกรรมการเรียนรู้ให้ประเด็นความสำคัญเกี่ยวกับวัฒนธรรม เชื้อชาติ ความยุติธรรมเสรีภาพและความเท่าเทียม	5	5	5	5	4	4.8	0.45	มากที่สุด
4.7 กิจกรรมการเรียนรู้พัฒนาคุณลักษณะของผู้เรียนได้	5	4	5	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด
5. สื่อการเรียนรู้								
5.1 สื่อการเรียนรู้มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้และกิจกรรมการเรียนรู้	5	5	5	5	5	5.0	0.00	มากที่สุด
5.2 สื่อการเรียนรู้มีความเหมาะสมกับความสามารถของผู้เรียน	5	5	5	5	5	5.0	0.00	มากที่สุด
5.3 ใบงานหรือใบความรู้มีรายละเอียดและกำหนดรายละเอียดอย่างชัดเจน	5	5	5	5	5	5.0	0.00	มากที่สุด

ตารางที่ 11 (ต่อ)

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญคนที่					\bar{x}	S.D.	แปลผล
	1	2	3	4	5			
6. การวัดและประเมินผล								
6.1 การวัดและประเมินผลมี								
ความสอดคล้องจุดประสงค์การ เรียนรู้และสาระสำคัญ	5	5	5	5	5	5.0	0.00	มากที่สุด
6.2 ใช้เครื่องมือวัดและ								
ประเมินผลได้เหมาะสม	5	5	5	4	5	4.8	0.45	มากที่สุด
6.3 วิธีการวัดและการ								
ประเมินผลเหมาะสมกับ พฤติกรรมที่ต้องการวัด	5	5	5	4	5	4.8	0.45	มากที่สุด
เฉลี่ยรวม						4.93	0.09	มากที่สุด

ตารางที่ 12 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนพิจารณาความเหมาะสมของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษา แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 4 การหาคู่และการแต่งงานของชาติพันธุ์

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญคนที่					\bar{x}	S.D.	แปลผล
	1	2	3	4	5			
1. สาระสำคัญ								
1.1 สาระสำคัญมีความชัดเจนเข้าใจง่าย	5	5	5	5	5	5.0	0.00	มากที่สุด
1.2 สาระสำคัญมีความสอดคล้องกับเนื้อหา	4	5	5	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด
1.3 สาระสำคัญมีความสอดคล้องกับสาระการเรียนรู้และจุดประสงค์การเรียนรู้	5	5	5	5	5	5.0	0.00	มากที่สุด
2. จุดประสงค์การเรียนรู้								
2.1 จุดประสงค์การเรียนรู้มีความสอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้	5	5	5	5	5	5.0	0.00	มากที่สุด
2.2 จุดประสงค์การเรียนรู้มีความสอดคล้องกับสาระการเรียนรู้	4	5	5	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด
2.3 จุดประสงค์การเรียนรู้ครอบคลุมและกำหนดทักษะคุณลักษณะของผู้เรียน	5	5	5	5	5	5.0	0.00	มากที่สุด
3. สาระการเรียนรู้								
3.1 สาระการเรียนรู้มีความชัดเจนเข้าใจง่าย	5	5	4	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด
3.2 สาระการเรียนรู้มีความรู้สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	4	5	5	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด
3.3 สาระการเรียนรู้มีความเหมาะสมกับระดับของผู้เรียนและเหมาะสม	5	5	5	5	5	5.0	0.00	มากที่สุด

ตารางที่ 12 (ต่อ)

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญคนที่					\bar{x}	S.D.	แปลผล
	1	2	3	4	5			
4. กิจกรรมการเรียนรู้								
4.1 กิจกรรมการเรียนรู้มีความสอดคล้องกับสาระการเรียนรู้และจุดประสงค์การเรียนรู้	5	5	5	5	5	5.0	0.00	มากที่สุด
4.2 กิจกรรมการเรียนรู้มีความหลากหลาย	5	5	4	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด
4.3 กิจกรรมการเรียนรู้มีความชัดเจน	5	4	5	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด
4.4 กิจกรรมการเรียนรู้มีความน่าสนใจและสามารถนำมาประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้	4	5	5	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด
4.5 กิจกรรมการเรียนรู้มีการเปิดโอกาสให้นักศึกษามีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมร่วมกัน	4	5	5	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด
4.6 กิจกรรมการเรียนรู้ให้ประเด็นความสำคัญเกี่ยวกับวัฒนธรรม เชื้อชาติ ความยุติธรรม เสรีภาพและความเท่าเทียม	5	5	5	5	4	4.8	0.45	มากที่สุด
4.7 กิจกรรมการเรียนรู้พัฒนาคุณลักษณะของผู้เรียนได้	5	5	5	5	5	5.0	0.00	มากที่สุด
5. สื่อการเรียนรู้								
5.1 สื่อการเรียนรู้มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้และกิจกรรมการเรียนรู้	4	5	5	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด
5.2 สื่อการเรียนรู้มีความเหมาะสมกับความสามารถของผู้เรียน	5	5	5	5	5	5.0	0.00	มากที่สุด
5.3 ใบงานหรือใบความรู้มีรายละเอียดและกำหนดรายละเอียดอย่างชัดเจน	5	5	5	5	5	5.0	0.00	มากที่สุด

ตารางที่ 12 (ต่อ)

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญคนที่					\bar{x}	S.D.	แปลผล
	1	2	3	4	5			
6. การวัดและประเมินผล								
6.1 การวัดและประเมินผลมี								
ความสอดคล้องจุดประสงค์การเรียนรู้และสาระสำคัญ	5	5	5	5	5	5.0	0.00	มากที่สุด
6.2 ใช้เครื่องมือวัดและประเมินผลได้เหมาะสม								
	5	5	4	4	5	4.6	0.55	มากที่สุด
6.3 วิธีการวัดและการประเมินผลเหมาะสมกับพฤติกรรมที่ต้องการวัด								
	5	5	5	4	5	4.8	0.45	มากที่สุด
เฉลี่ยรวม						4.89	0.02	มากที่สุด

ตารางที่ 13 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนพิจารณาความเหมาะสมของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษา แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 5 การสืบสานประเพณีของชาติพันธุ์

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญคนที่					\bar{x}	S.D.	แปลผล
	1	2	3	4	5			
1. สาระสำคัญ								
1.1 สาระสำคัญมีความชัดเจน เข้าใจง่าย	4	5	5	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด
1.2 สาระสำคัญมีความสอดคล้องกับเนื้อหา	5	5	5	5	5	5.0	0.00	มากที่สุด
1.3 สาระสำคัญมีความสอดคล้องกับสาระการเรียนรู้และจุดประสงค์การเรียนรู้	5	5	5	5	5	5.0	0.00	มากที่สุด
2. จุดประสงค์การเรียนรู้								
2.1 จุดประสงค์การเรียนรู้มีความสอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้	5	5	5	5	5	5.0	5	มากที่สุด
2.2 จุดประสงค์การเรียนรู้มีความสอดคล้องกับสาระการเรียนรู้	5	5	5	5	4	4.8	5	มากที่สุด
2.3 จุดประสงค์การเรียนรู้ครอบคลุมและกำหนดทักษะคุณลักษณะของผู้เรียน	5	5	5	5	5	5.0	5	มากที่สุด
3. สาระการเรียนรู้								
3.1 สาระการเรียนรู้มีความชัดเจน เข้าใจง่าย	5	5	5	5	5	5.0	0.00	มากที่สุด
3.2 สาระการเรียนรู้มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	4	5	5	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด
3.3 สาระการเรียนรู้มีความเหมาะสมกับระดับของผู้เรียนและเหมาะสมแก่เวลา	5	5	5	5	5	5.0	0.00	มากที่สุด

ตารางที่ 13 (ต่อ)

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญคนที่					\bar{x}	S.D.	แปลผล
	1	2	3	4	5			
4. กิจกรรมการเรียนรู้								
4.1 กิจกรรมการเรียนรู้มีความสอดคล้องกับสาระการเรียนรู้และจุดประสงค์การเรียนรู้	5	4	5	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด
4.2 กิจกรรมการเรียนรู้มีความหลากหลาย	5	4	5	5	4	4.6	0.55	มากที่สุด
4.3 กิจกรรมการเรียนรู้มีความชัดเจน	5	5	5	5	5	5.0	0.00	มากที่สุด
4.4 กิจกรรมการเรียนรู้มีความน่าสนใจและสามารถนำมาประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้	4	5	5	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด
4.5 กิจกรรมการเรียนรู้มีการเปิดโอกาสให้นักศึกษามีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมร่วมกัน	4	5	5	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด
4.6 กิจกรรมการเรียนรู้ให้ประเด็นความสำคัญเกี่ยวกับวัฒนธรรมเชื้อชาติ ความยุติธรรมเสรีภาพและความเท่าเทียม	5	5	5	5	5	5.0	0.00	มากที่สุด
4.7 กิจกรรมการเรียนรู้พัฒนาคุณลักษณะของผู้เรียนได้	5	5	5	5	5	5.0	0.00	มากที่สุด
5. สื่อการเรียนรู้								
5.1 สื่อการเรียนรู้มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้และกิจกรรมการเรียนรู้	4	5	5	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด
5.2 สื่อการเรียนรู้มีความเหมาะสมกับความสามารถของผู้เรียน	5	5	5	5	5	5.0	0.00	มากที่สุด
5.3 ใบงานหรือใบความรู้มีรายละเอียดและกำหนดรายละเอียดอย่างชัดเจน	5	5	5	5	5	5.0	0.00	มากที่สุด

ตารางที่ 13ต่อ)

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญคนที่					\bar{x}	S.D.	แปลผล
	1	2	3	4	5			
6. การวัดและประเมินผล								
6.1 การวัดและประเมินผลมี								
ความสอดคล้องจุดประสงค์การเรียนรู้และสาระสำคัญ	5	5	5	5	5	5.0	0.00	มากที่สุด
6.2 ใช้เครื่องมือวัดและประเมินผลได้เหมาะสม								
	5	5	5	4	5	4.8	0.45	มากที่สุด
6.3 วิธีการวัดและการประเมินผลเหมาะสมกับพฤติกรรมที่ต้องการวัด								
	5	5	5	4	5	4.8	0.45	มากที่สุด
เฉลี่ยรวม						4.90	0.05	มากที่สุด

ตารางที่ 14 แสดงค่าเฉลี่ยดัชนีความสอดคล้องผลการประเมินความสอดคล้องของ
แบบทดสอบวัดความสามารถการอ่านจับใจความ 4 ตัวเลือก จำนวน 50 ข้อ

ข้อ คำถาม	ความคิดเห็นจากผู้เชี่ยวชาญ					รวม	IOC	แปลผล
	1	2	3	4	5			
1.	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
2.	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
3.	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
4.	+1	0	+1	+1	0	3	0.60	ใช้ได้
5.	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
6.	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
7.	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
8.	0	0	+1	+1	+1	3	0.60	ใช้ได้
9.	+1	+1	+1	0	0	3	0.60	ใช้ได้
10.	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
11.	+1	0	0	+1	+1	3	0.60	ใช้ได้
12.	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
13.	0	0	+1	+1	+1	3	0.60	ใช้ได้
14.	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
15.	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
16.	+1	0	+1	0	+1	3	0.60	ใช้ได้
17.	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
18.	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
19.	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
20.	0	+1	+1	0	+1	3	0.60	ใช้ได้
21.	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
22.	0	0	+1	+1	+1	3	0.60	ใช้ได้
23.	+1	+1	+1	+1	+1	5	0.60	ใช้ได้
25.	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้

ตารางที่ 14 (ต่อ)

ข้อ คำถาม	ความคิดเห็นจากผู้เชี่ยวชาญ					รวม	IOC	แปลผล
	1	2	3	4	5			
26.	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
27.	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
28.	+1	+1	+1	1	+1	5	1.00	ใช้ได้
29.	+1	+1	+1	0	0	3	0.60	ใช้ได้
30.	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
31.	+1	0	0	+1	+1	3	0.60	ใช้ได้
32.	+1	0	0	+1	+1	3	0.60	ใช้ได้
33.	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
34.	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
35.	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
36.	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
37.	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
38.	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
39.	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
40.	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
41.	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
42.	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
43.	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
44.	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
45.	+1	+1	0	+1	+1	5	0.60	ใช้ได้
46.	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
47.	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
48.	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
50.	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้

ตารางที่ 15 ผลการวิเคราะห์ค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r)

แบบทดสอบวัดความสามารถการอ่านจับใจความ จำนวน 50 ข้อ

ข้อคำถาม	ค่าความยากง่าย (p)	ค่าอำนาจจำแนก (r)	แปลผลคุณภาพของข้อสอบ
1	0.73	0.40	ใช้ได้
2	0.70	0.47	ใช้ได้
3	0.60	0.40	ใช้ได้
4	0.70	0.60	ใช้ได้
5	0.91	0.06	ปรับปรุง/ตัดทิ้ง
6	0.70	0.47	ใช้ได้
7	0.73	0.40	ใช้ได้
8	0.75	0.33	ใช้ได้
9	0.73	0.40	ใช้ได้
10	0.70	0.47	ใช้ได้
11	0.73	0.47	ใช้ได้
12	0.86	0.14	ปรับปรุง/ตัดทิ้ง
13	0.53	0.40	ใช้ได้
14	0.60	0.40	ใช้ได้
15	0.71	0.47	ใช้ได้
16	0.57	0.20	ใช้ได้
17	0.77	0.47	ใช้ได้
18	0.53	0.40	ใช้ได้
19	0.70	0.47	ใช้ได้
20	0.30	0.13	ปรับปรุง/ตัดทิ้ง
21	0.70	0.50	ใช้ได้
22	0.80	0.40	ใช้ได้
23	0.70	0.60	ใช้ได้
24	0.67	0.40	ใช้ได้

ตารางที่ 15 (ต่อ)

ข้อคำถาม	ค่าความยากง่าย (p)	ค่าอำนาจจำแนก (r)	แปลผลคุณภาพของข้อสอบ
25	0.67	0.53	ใช้ได้
26	0.73	0.40	ใช้ได้
27	0.60	0.40	ใช้ได้
28	0.17	0.33	ปรับปรุง/ตัดทิ้ง
29	0.67	0.40	ใช้ได้
30	0.73	0.40	ใช้ได้
31	0.71	0.47	ใช้ได้
32	0.70	0.47	ใช้ได้
33	0.77	0.47	ใช้ได้
34	0.40	0.11	ปรับปรุง/ตัดทิ้ง
35	0.70	0.40	ใช้ได้
36	0.73	0.40	ใช้ได้
37	0.70	0.47	ใช้ได้
38	0.63	0.50	ใช้ได้
39	0.71	0.47	ใช้ได้
40	0.73	0.53	ใช้ได้
41	0.25	0.10	ปรับปรุง/ตัดทิ้ง
42	0.68	0.50	ใช้ได้
34	0.72	0.40	ใช้ได้
44	0.67	0.40	ใช้ได้
45	0.70	0.60	ใช้ได้
46	0.71	0.40	ใช้ได้
47	0.53	0.40	ใช้ได้
48	0.57	0.20	ใช้ได้
50	0.82	0.18	ปรับปรุง/ตัดทิ้ง

ข้อคำถามแบบทดสอบวัดความสามารถการอ่านจับใจความที่ผ่านเกณฑ์ค่าความยากง่าย (p) ระหว่าง 0.20-0.80 และ ค่าอำนาจจำแนก (r) ตั้งแต่ 0.2 ขึ้นไป มีจำนวน 43 ข้อ ผู้วิจัยได้เลือกข้อคำถามแบบทดสอบวัดความสามารถการอ่านจับใจความที่ดีที่สุดมาใช้ จำนวน 40 ข้อ โดยค่าความยากง่าย (p) อยู่ในระดับ 0.53-0.80 และ ค่าอำนาจจำแนก (r) อยู่ในระดับ 0.20- 0.60

ตารางที่ 16 แสดงผลการวิเคราะห์ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบที่ผ่านการหาค่าความยากง่าย (p) และค่าและค่าอำนาจจำแนก (r) จำนวน 40 ข้อ

ข้อ	ค่า	ค่า	ข้อ	ค่า	ค่า
คำถาม	ความยากง่าย (p)	อำนาจจำแนก (r)	คำถาม	ความยากง่าย (p)	อำนาจจำแนก (r)
1	0.73	0.40	21	0.70	0.50
2	0.70	0.47	22	0.80	0.40
3	0.60	0.40	23	0.70	0.60
4	0.70	0.60	24	0.67	0.40
5	0.71	0.40	25	0.67	0.53
6	0.70	0.47	26	0.73	0.40
7	0.73	0.40	27	0.60	0.40
8	0.75	0.33	28	0.70	0.60
9	0.73	0.40	29	0.67	0.40
10	0.70	0.47	30	0.73	0.40
11	0.73	0.47	31	0.71	0.47
12	0.77	0.40	32	0.70	0.47
13	0.53	0.40	33	0.77	0.47
14	0.60	0.40	34	0.72	0.40
15	0.71	0.47	35	0.70	0.40
16	0.57	0.20	36	0.73	0.40
17	0.77	0.47	37	0.70	0.47
18	0.53	0.40	38	0.63	0.50
19	0.70	0.47	39	0.71	0.47
20	0.53	0.40	40	0.73	0.53

การตรวจสอบค่าความเชื่อมั่น ผู้วิจัยเลือกข้อคำถามแบบทดสอบวัดความสามารถการอ่านจับใจความที่ผ่านเกณฑ์ การตรวจสอบค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) จำนวน 40 ข้อ นำมาหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบใช้วิธีการของ KR-20 ของ Kuder and Richardson โดยใช้เกณฑ์ความเชื่อมั่นตั้งแต่ 0.70 ขึ้นไป ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดความสามารถการอ่านจับใจความอยู่ที่ 0.89

ตารางที่ 17 แสดงผลการเปรียบเทียบความสามารถการอ่านจับใจความของนักศึกษา

กลุ่มชาติพันธุ์ก่อนเรียนและหลังเรียนตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษา

ลำดับที่	คะแนน (40)		ส่วนต่างของ คะแนน
	ก่อนเรียน	หลังเรียน	
1	14	32	18
2	13	27	14
3	15	22	7
4	13	25	12
5	16	28	12
6	15	27	8
7	13	24	11
8	10	29	19
9	11	27	16
10	15	29	14
11	10	25	15
12	14	28	14
13	12	24	12
14	15	27	12
15	13	25	12
16	14	26	12
17	11	29	18
18	12	30	18
19	15	33	18
20	12	26	14
21	11	28	17
22	10	30	20
23	14	33	19
24	10	24	14

25	11	28	17
26	15	30	15
27	10	25	15
28	14	27	13
29	15	28	13
30	13	35	22

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ-สกุล	กรรณก ทิพพหา
วัน เดือน ปี เกิด	04/05/2541
สถานที่เกิด	ชุมพร
วุฒิการศึกษา	พ.ศ. 2563 ศศ.บ. (ภาษาไทย), มหาวิทยาลัยพะเยา, พะเยา
ที่อยู่ปัจจุบัน	M9 209 หมู่ที่ 18 ตำบลบ้านต๋อม อำเภอเมือง จังหวัดพะเยา 56000
ผลงานตีพิมพ์	กรรณก ทิพพหา. การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิด พหุวัฒนธรรมศึกษาเพื่อเสริมสร้างความสามารถการอ่านจับใจความ ของนักศึกษากลุ่มชาติพันธุ์. วารสารมนุษยศาสตร์ ฉบับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 12(2).
รางวัลที่ได้รับ	-

